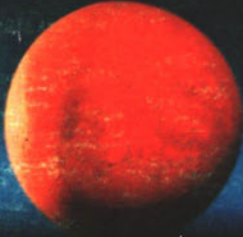

UZAYDAN GELDİLER

Giovanni SCOGNAMILLO

"Dünyamızın Gizli Sahipleri" yazarı

10. BASKI

UZAYDAN GELDİLER

GIOVANNI SCOGNAMILLO

NURDAN PAZARLAMA VE YAYINEVİ

Birinci Baskı: Ocak 1974

Onuncu Baskı: Mart 1982

•Uzaydan Geldiler• - Giovanni Scognamillo'nun inceleme-araştırısı • Kapak düzeni: İbrahim Köktürk • Dizgi-Baskı: Doyuran Matbaası • Düzelti: P. Yüce • Kapak filmleri ve baskı: Doğan Ofset • Cilt: Dostlar Ciltevi • Yayın hakkı: Nurdan Pazarlama • Bu kitap Nurdan Pazarlama ve Koza Yayınları'nın işbirliği ile hazırlanmıştır.

•UZAYDAN GELDİLER•
Giovanni Scognamiglio

BİRİNCİ BÖLÜM

«KEŞİFLER VE İCATLAR TARİHİ»NE BİR BAKIŞ

1875 YILINDA, AMERİKAN PATENT Dairesi'nin yöneticisi, büyük bir umutsuzluğa kapılarak istifasını veriyordu. İstifa gerekçesi: Artık icat edilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Oniki yıl sonra, 1887'de ünlü Fransız kimya uzmanı Marcellin Berthelot, «Evren artık bütün sırlarını açıkladı» diye bir beyanatta bulunuyordu.

Bazıları yukarıdaki örneklerle biraz saf diyebileceğimiz bu tür insanların bu görüşleri karşısında küçümser bir tavır takınabilir, 'zavallılar' diye de dudak bükebilir. Aslında hak verilmesi gerek: Çağdaş bildiğimiz birçok icatlar yüzyıllar öncesi tasarlanmış, bir kısmı gerçekleşmiş, yine çağdaş saydığımız birçok keşifler de bazen çok eskiden keşfedilmişti.

«Dünyamızın Gizli Sahipleri» (*)nde, dünyamızın geçmişine dönerek etraflı bir şekilde kayıp ülkelerden, eski tanrılardan, tanrı diye efsanelere geçenlerden, uzay yaratıklarından ve yeryüzünü ziyaret eden Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerden söz edilmiş, bazı yorumlara varılmıştı. Gerçekte ele alınan konu ya da konular öylesine zengin, karmaşık ve karışıktır ki sürekli olarak bir inceleme ve bir araştırmaya —gerekirse tartışmalı bir revizyona da— tabi tutulabilir. Her geçen gün yeni bir malzeme, bilinmeyen ya da zamanında değerlendirilmeyen bir kaynak getirmektedir. Aynı şekilde, yine her geçen gün ortaya çıkan sonuçlar, bazı kaynakların yeniden yorumlanmasına yol açmaktadır.

Bir süreden beri Uçan Daireler yeniden dünyamızla ilgilenmeye başlamışlar; önceki yıl Afrika'yı, bu yılın son aylarında da Amerika'yı taramura koyulmuşlardır. Konuya ilerde yeniden girileceğinden buna da işaret edelim ki inanılmaz haberler, uç yorumlar ve varsayımlar ne kadar düşündürücü olursa olsun sorun hiçbir zaman hafife alınmamalıdır. Günün birinde hiç beklenilmeyen —daha doğrusu çoğunluk tarafından beklenilmeyen— bir sürpriz olayla karşılaşılırsa hiç şaşmamalıdır.

(*) «Dünyamızın Gizli Sahipleri»: Giovanni Scognamiglio'nun eseri. Nurdan Yayınları, 1982. İstanbul.

H. C. Wells'in ve benzer bilim - kurgu (Science-fiction) yazarlarının eserlerine bakarak uzaydan gelecek olan bir istilâ'dan mı söz etmek istiyoruz? 'İstilâ' tatsız ve ürkütücü bir sözcüktür ve insanı oldu bitti tedirgin eder. En iyisi, bir ziyaretten, ilerde yer alması muhtemel bir ziyaretten söz açmaktır. Hem bu tür ziyaretler önceden de olmuş ve zaman zaman da olmaktadır. İzleri, akisleri, tanıkları ortadadır. Bazen gayet açık ve anlaşılır bir şekilde eski karşılaşmaları dile getirir, bazen de yoruma tabi tutulduktan sonra gerçeğini açıklayabilir.

Gelmiş geçmiş ziyaretlere, uzay yaratıklarına ve bize benzeyip bizim gibi olmayan «olağanüstü» kişilere ilerde uzun uzun değinileceğinden şimdilik, esas konunun bir ayrıntısı gibi sayılan «keşifler»e ve «icatlar»a dönelim ve 'malzeme'-mizi sabır ve inatla birbiri ardına dizmeye koyulalım.

Öne sürülecek ilk örneğin adı «Coso Nesnesi»dir. Bu, gerçekten garip nesnenin hikâyesi, California'da, Olanha civarındaki bir dağda ve 13 Şubat 1961 günü başlıyor. O gün üç arkadaş, daha doğrusu «LM and V. Rochounds Gem and Gift Shop»un sahipleri; Mike Mikesell, Wallace A. Lane ve Virginia Maxey, maden örnekleri ararken olağan görünüşte bir taş ya da kaya parçasına rastladılar. Ertesi gün, topladıkları örnekleri inceleyen Mike Mikesell, 25 santim çapında bir elmas testeresiyle taşı ikiye ayırdı ve testeresin-

den oldu! Taş ikiye bölündü ve içinden gayet sert, seramik ya da porselen gibi bir maddenin ortasına konulmuş, 2 milim kutrunda çok parlak madeni bir uç çıktı.

Ekteki resimde görüleceği gibi, «Coso Nesnesi» dikkatle incelendiğinde gerçekten düşündürücü bir nesnedir. 18 milimlik seramik çekirdeği, çekirdeğin etrafındaki bakır kaplama ve mıkmatışlı sanılan parlak ucuyla bir elektrik aletine benzemektedir.

Nesnenin üzerinde yapılan jeolojik incelemelere göre, yaşı yaklaşık olarak 500.000 yıl kadardır. Beşyüzbin yıllık bir elektrik 'aleti' olur mu? Tabii olmaz, Sasanilerin devrinde piller olamayacağı gibi. Fakat Bağdat Müzesi'ndeki piller nasıl bir gerçekse «Coso Nesnesi» de bir gerçektir ve en azından varolan, incelenen, araştırılan, denemeye tabi tutulan bir garip gerçek nesnedir.

Nesnenin krokisini çizen Paul J. Willis'e göre kaya parçasından çıkan «şey» ile bir «buji» arasındaki benzerlik şaşırtıcıdır, «Desert Magazine - Çöl Dergisi»nin, Şubat 1961 tarihli sayısında Bayan Maxey nesnenin içindeki madeni ucun mıkmatışlı olduğunu açıklamıştır. Louis Pauwels-Jacques Bergier ikilisine göre de «Coso Nesnesi» belki tarihöncesi çağlarda varolmuş öncü teknik uygarlıkların bir örneğidir.

«Coso Nesnesi», jeolojinin bir çeşit 'hilkat garibesi' olabilir diyelim; —her ne kadar bunu demekle hiçbir şey ifade etmiş değilsek de— peki,

ya Alban dağında resmi görülen uçan makine bir uçan makineden başka ne olabilir, dersiniz?

Alban dağı, Meksika'dadır ve hâlâ geçmişteki sırları çözülmemiş Olmeque ırkının 2000 yıl önce yerleştiği yerdir. Olmeque'lere, yeryüzünde birden çıkıp birden kaybolan kocaman heykeller, kocaman miğferli kafalar işleyen bu tarihöncesi insanlarına bugün 'hâlâ geçmişteki sırları çözülmemiş' deniliyor. Tiahuanaco'nun daha az 'esrarlı' uygarlığı, arkeologları şaşırtan izler bırakmıştır, özellikle «Güneş Kapısı»nda Olmeque'ler de Tiahuanaco'dan pek aşağı kalmamışlardır. Miras olarak bıraktıkları resimlerden biri oldukça düşündürücü ve bir o kadar da açıklayıcıdır. Bu, Alban Dağındaki bir kayanın üzerine çizilen pervaneli bir uçan makinenin resmidir.

Bilinmeyen Uygarlık Unsurlarının Araştırma ve İnceleme Merkezi'nden Robert Carras'a göre:

«Bu resim teknik bir krokidir. Üstü açık, motor ve iskelet kısmı açıkta kalan uçakları andırıyor. Motor kısmına bir kapak yerleştirirsek, ortaya çıkan uçan bir makine olur. Pervanenin bitimindeki kuyruk ihtimal nesneye yön vermeye yarıyordu.»

Garip şekliyle her resim mutlak ve kayıtsız şartsız bir uçan nesnenin, uzaydan kopma bir Uçan Dairesinin resmi mi olmalıdır?

Elbette hayır ihtimal eski çağların ressamlarıyla heykeltıraşları da çağdaş sanatçılarımız gibi soyut şekillerden hoşlanır, gelecek kuşakları

şaşırtmak amacıyla mağaralarda, kayalarda oturup garip şekiller çizerlerdi.

Yakın bir geçmişte İsviçre’de, Carcassone’da kaya resimleri bulunmuştur. Dört yüz metreyi kapsayan bu resimler bir tepede bulunmuştur. Daire şeklinde çizgilerdir ve kimi kapalı, kimi kısmen açık, kiminin de ortasında kubbeye benzer bir şekil görülmektedir. Bu kaya resimlerinin yaşı henüz kesinlikle belirlenmemiştir, fakat büyük bir ihtimalle bu resimler kayalara taş ya da demirden aletlerle çizilmiş, kazılmıştır. Benzerleri İrlanda’da, Tirol dağlarında, Fas sahrasında bulunmuştur. Bunlara da Uçan Daire mi diyeceğiz?

Genellikle tarihöncesi çağlardan söz ediyoruz; bunlar araştırılması, denetlenmesi zor, bazen de imkânsız çağlardır. Bu yüzden biraz daha yakınlara gelelim, örneğin İnka’lara geçelim.

«Dünyamızın Gizli Sahipleri»nde İnka’lar üzerine bir hayli bilgi verildiğinden burada tekrara düşmekten kaçınmak gerek. Ayrıca, isteyen herhangi bir ansiklopedide İnka’lar konusuyla ilgili dilediği kadar tarihi malzeme bulabilir. Yalnız şu farkla; herhangi bir ansiklopedi «**Lexicon-Sözlük**»den kesinlikle söz etmez.

Bu, acaba kayıp bir kaynak mıdır? Değil. «**Lexicon**», Rahip Domingo de San Tomas tarafından 1540’ta hazırlanan, ilk kez İspanya’da, Valladolid’te ve 1560’da yayımlanan İnka dilinin bir sözlüğüdür. Sözlüğün bir yerinde ilginç bir keli-

me geçer: «Quilpi». İspanyolca karşılığı, daha da ilginçtir: «Antejos con espejuelos curvos». Yani, «uzağı görmek için mercekli alet», veya «teleskop».

İnka'lar çağında teleskoplar! Olacak şey midir?

Bu Güney ve Orta Amerika yerlileri garip insanlardır ve nereden geldikleri kesinlikle bilinmiyor. Uzak tarihleri oldukça karışık ve efsanelerle zenginleştirilmiş, inşa ettikleri şehirlerin çoğunu tabiat silip süpürmüştür. Torunları, onlara uygarlığı getiren beyazlar tarafından acımasızca katledilmiştir.

Bolivya'daki Cochabamba müzesinde granit taşlar bulunur. El ve ayak izleri taşır, sanki eski yerliler bu taşlara basıp el ayak izlerini bırakmışlardır.

Yıllarca bu sorun araştırıldı ve nihayet 1967'de, Peru'lu Jorge Lira, yerlilerin çok eskiden kullandıkları taşı yumuşatan, çimento haline getiren bitkisel bir sıvı buldu. Sıvı, ufak taşlar üzerinde denendi ve beklenen sonuç elde edildi, taşlar yumuşadı. Bugün de deneme konusu olan bu formül gizli tutulmaktadır.

Evet, eskiler, geçmiş çağların insanları bizim bugün bilmediğimiz birçok şeyleri biliyorlardı ve belki günümüzde izini kaybettiğimiz, artık inanmakta güçlük çektiğimiz çeşitli olaylara tanık olmuşlardı. Bu öncü keşifler, salt çok eski çağların insanlarına özgü bir özellik midir? Pek

değil. Her yüzyılda çağının bilgisini aşan insanlara rastlıyoruz; kiminin icadı değerlendirilir, kiminin unutulur, kimininki de bile bile ortadan kaldırılır.

FÜZELERİN HİKÂYESİ, ne Cape Kennedy’de, ne de Oberth’in ve Von Braun’un Almanya’daki deneyleriyle başlıyor. Füzelere hikâyesinin başlangıcı 1555 yılına ve Romanya’nın Sibiu şehrine uzanır. Tarihin unuttuğu bir başlangıçtır bu, havacılık tarihinde de yeri yoktur denilebilir.

Bu unutulmuş olayın keşfini Bükreş Üniversitesi Bilim ve Teknik öğretmeni Prof. Doru Todericiu’ya borçluyuz. 1961’de Sibiu kitaplağında araştırmalar yapmakta olan Todericiu, bir el yazmasını buluyor. 1570’den sonra cilt haline gelen bu eser, aslında üç ayrı yazar tarafından hazırlanan metinlerden oluşuyordu. 1550 ile 1570 yılları arasında yazılan metinlerden en ilginç olanı, Conrad Haas imzasını taşıyıp 1555’te Sibiu’da havaya fırlatılan çok katlı bir füze ile uzak mesafeli bir «uçan mızrak»tan söz etmektedir.

İlk füzenin yaratıcısı olan Conrad Haas, bu öncü keşfiyle yetinmemiş, elyazmasından elde edilen bilgilere göre, aynı konuda çeşitli başka deneylerde de bulunmuştur, örneğin:

- İki katlı bir füze (1529),
- Üç katlı bir füze (1529),

- Uçan bir ev (1536),
- Füzelerde denge kanatlarının denenmesi (1555) bunlar arasındadır.

Sibiu füzesi bir efsane değildir. Haas'ın el yazması şehrin kitaplığında korunmaktadır. Todericiu, keşfini, «Romanya Tarih Dergisi»nde (Cilt VI, Sayı 3, Yıl 1967) uzun bir incelemeyle ilgililere açıklamıştır.

1775 yılında Du Perron adlı bir Fransız mühendisi, genç XVI. Louis'ye bir «askeri org» sundu. Müziği hatırlatan adına rağmen Du Perron'un keşfi, aynı anda yirmidört mermi fırlatan öncü bir makineli tüfekten başka bir şey değildi. Çağının bu şaşırtıcı silahı Kral tarafından fazla öldürücü görüldüğünden, kullanılamadı.

UNUTULAN KEŞİFLER araştırıldığında gerçekten «garip» unutkanlık örnekleriyle karşı karşıya geliniyor. Sorun, sadece unutulana; zamanlarında öncülüklerinden ötürü değerlendirilmeyen keşif ve icatlarda değil, bunların çokluğundadır. Sorun, yine gide gide başka bir noktaya; bir bilgi, bir bilim noktasına dayanır ve insan, yeniden o soruyu kendi kendine sormak zorunda kalır: «Bu insanlar, bu topluluklar bu bilimsel bilgiyi.

bu öncü düşünceleri, yüzyıllar öncesi nereden, kimden ve nasıl elde etmişlerdir?»

Her çağ bir ya da birden fazla olağanüstü kişiliklere sahip kişileri de beraberinde getirir. Biz bu tür kişilere kısacası, «dahi» deriz. Ve bu sözcükle tanımlamamız kısır kalır. Olağanüstü, hatta doğaüstü kişilikler ruhbilimin, ruhdeşenliğin konusudur.

Her şeye rağmen ortada açıklanması çok güç bir sorun var: dehaların, çağ' ını aşan, geçmişten hareketle geleceğe atılan bilgi potansiyellerinin temelleri, kaynakları.

Zaten iş, üstün zekâ, gelişmiş beyin, üstün kültür, olağanüstü kavrama yeteneği, eşsiz analiz ve sentez olanağı demekle bitmiyor. Yüzyıldan yüzyıla, çağdan çağa süregelen bir bilgi geleneği; bir de bu bilgiyi kanallı eden, bir çeşit santral gibi kendilerine çeken ve kullanan insanlar, üstün insanlar, bize benzeyen oysa sanki bizden olmayan yaratıklar vardır.

Ayrıca, sorun, salt bu olağanüstü insanlarla ilgili değildir. Bilgi zaman zaman birden fışkırıyor; sanki yerli yersiz ve çoğunlukla susturuluyor, en azından da kullanılmıyor.

1618'de Jean Tardin adlı bir doktor, «**Grenoble Yakınlarında Yanan Çeşmenin Doğal Hikâyesi**» diye bir kitap çıkartıyor ve 17. yüzyıl insanlarına ışıktandırma için gaz'ı nasıl kullanabileceklerini açıklıyor. Bununla yetinmiyor Doktor Tardin, kendi laboratuvarında deneyler de yapıyor.

1636 yılında Schwenter adlı bir yazar, «Fizik ve Matematik Eğlenceler» kitabında telgrafın ana unsurlarını ortaya atıyor.

1695'de, Polonya kralının kâtibi olan Jean Sobieski'ye gönderdiği bir yazısında, «Telemakhos'un Başından Geçenler»in yazarı Fenelon optik telgraf deneylerinden söz ediyor.

Özetle, yeni saydığımız icatların gerçek tarihi çok gerilere dayanıyor ve her örnek bilgi, sorununu ısrarla öne sürüyor

Almanya'da, Stuttgart kitaplığında bulunan ve 1190 yılına ait olan bir elyazmasında deriden yapılmış bir denizaltının resmi görülüyor.

1510 yıllarında Ludwig von Hartenstein eserlerinin birinde kalın camdan gözlükleriyle hava borusu olan bir dalgıç elbisesini çiziyor.

Yazılış tarihleri bilinmeyen, sözlü bir geleneğe dayanan, Hintlilerin kutsal kitaplarından olan Veda»ların birinde, «Sactaya Grantham»da, aşının nasıl yapılacağı bütün ayrıntılarıyla gösterilmektedir.

Yazarı bilinmeyen, 1700 yıllarına ait, «Giphantie» adını taşıyan bir elyazması, renkli ve siyah-beyaz fotoğrafçılık konusunda bilgiler taşıyor.

17. yüzyılda Nüremberg'te Jean Hautch adlı biri «amortisörlü araba»lar yapmıştır.

Fleming penisilini keşfetmeden önce, Ortaçağ Fransasında yaralara Roquefort peyniriyle sargılar yapılırdı.

15. yüzyılda Eck de Sulsback adlı bir simyacı, oksijenin bütün özelliklerini inceliyordu.

Örnekler çoğaltılınca, durum, sanki bütün bildiklerimiz yanlışmış, sanki keşifler ve icatlar tarihi ters ve eksik bir şekilde yazılmış gibi daha da girift bir hal alacaktır.

Çoğu keşiflerin ilk nüvesini eskilerin, antiklerin çalışmalarından bulmak mümkündür. Bilim tarihi bunu hiçbir zaman inkâr etmemiştir, etmesine de sebep yoktur zaten, fakat bu çok bilinen gerçeği kabullenmekle bilim tarihi aslında pek bir şey açıklamış değildir. Eski, yeni, bilinen, unuttulan, uygulanmayan keşifler ve buluşlar bağlantılı bir şekilde incelenmediği sürece bilginin çıkış noktasıyla uygarlık dediğimiz olayın sürecini bilmemiz imkânsız olacaktır.

Keşifler ve icatlar tarihini neden veniden yazdırmak, araştırmak istiyoruz acaba? Kaprisli oluşumuzdan mı? Hayır! Bu, tarihöncesinin karanlıklarında kaybolan, oysa her yüzyılda, her çağ ve dönemde bir iz bırakan, zincirlenen bir bilginin varoluşuna inandığımız içindir. Mutlak gizli bir bilgi mi olmalı bu? Bilgi, genel olarak gizli kalmaz. Gizli kalan, bu bilginin aldığı şekiller, bu ilgiyi doğuran, yaratan, getiren olaylar ya da yaratıklardır.

René Alleau, 1955'te verdiği bir konferansında «Eskiler,» der «gayet basit tekniklerle bugün tekrarladığımız, fakat kuramsal bilgilerimize rağmen açıklamadığımız sonuçlar elde ederlerdi. Bu

basitlik, antik bilimin en özgü özelliğiydi.»

Dünyamızın çeşitli yerlerinde artık işlemeyen madenler duruyor; bunlar, altın madenleri, bakır madenleri, taş ocakları ve tarihöncesi insanları tarafından işlenildiği sanılan madenlerdir. Mağara insanı dediğimiz insanın madenleridir. Mağara insanı bu madenleri geleneksel tarihe göre madenleri henüz bilmediği çağlarda neden işletirdi?

Yoksa, onbinlerce, belki yüzbinlerce yıl boyunca unutulmuş, sonra yavaş yavaş yeniden keşfedilen icatlarda, buluşlarda kullanmak için mi? Kesinlikle bilmiyoruz, varsayımlar öne sürüyoruz, kuşkuyla taşıyoruz ve her an ortaya çıkabilecek bir yeni keşfi, ya da yeniden değerlendirilecek bir eski kaynağı bekliyoruz!

Tarih kitaplarımız «Colomb, Amerika'yı keşfetti,» der ve çocuklarımız bunu böyle öğrenir. Bu ve buna benzer, bir kültürle yetinilir. Colomb, kuşkusuz Amerika'ya varmıştır, fakat aynı Colomb, eski kaynaklara ve antik bilgiye de dayanmıştır. Bunlardan birkaçı; yeryüzünün yuvarlak olduğunu öne süren Aristo ve «Medea» tragedyasında, ilerdeki yüzyıllarda keşfedilecek olan bir kıtadan söz eden Seneca'dır.

Bir rivayete göre, Amerika'ya ilk ayak basanlar İskandinavyalılar olmuştur. Daha öncü bir yorum ise Amerika'nın gerçek keşfini, Colomb'dan 10.000 yıl önce, Avrupa'dan yola çıkan Celtes'lere mal etmektedir.

1872 YILINDA, BREZİLYA'DAKİ Parahyba'da yazılı bir taş bulundu Taştaki sekiz satırlık yazı, Güney Amerika'nın hiçbir eski-yeni diline uymuyordu. 1874'te. taş, Prof. Ladislas Netto'nun yönettiği Rio de Janeiro Ulusal Müzesi'ne konuldu. Netto, taşla ve taşın üzerindeki vazıvla pek ilgilenmedi. Asıl ilgilenenler, taşın resmini gören Almanlar oldu. Bir ara yazı, Fenikelilerin yazısına benzer sayıldı ama sonradan bu iddia des-
teklenmedi.

Yıllar sonra taş etrafında bir tartışmadır kop-
tu: Brandeis (Massachusetts) Üniversitesi'nden
Doktor Cyrus H. Gordon, yazının Fenike yazısı
olduğu iddiasını desteklerken, Harvard Üniver-
sitesi'nden Prof. Frank M. Cross; gerek taşın, ge-
rek yazının 19. yüzyılda ortaya atılan bir sahte-
kârlık örneği olduğunu ileri sürdü.

Tartışma, bugün de sürdürülmektedir; şu
farkla ki, arada Gordon'un iddiasını destekleye-
cek başka kaynaklar ortaya çıkmış ve unutilan
olaylar, Parahyba taşına bağlanmıştır.

Yine 1872'de, Francisco Pinto adlı bir mü-
hendis Brezil ormanlarındaki mağaralarda 250
kadar yazıt buldu. Bunları inceleyen Alman fi-
lozofu Ludwig Schoenhagen bunların Fenikelile-
re ait olduğunu kesinlikle belirtti. Taşın keşfin-
den yaklaşık olarak bir yüzyıl sonra, Beyrut'lu

araştırmacı Joseph Ayoob, yazıları yeniden çevirip bunları Fenike geleneğine bağladı.

Bütün bunlara karşılık, tartışma, hâlâ sürdürülmektedir. Sonuçlandırıldığı gün, Colomb'un Amerika'yı keşfetmediği gerçeği ortaya çıkacaktır.

Colomb, Amerika'yı keşfetti ya da keşfetmedi, bunun konumuzla ne gibi bir yakın ilgisi olabilir? Konumuz için Colomb örneği, bizi aynı ya da benzer bir noktaya getirdiği yukarda sıraladığımız bilinmeyen, unutulmuş, gizli kalan keşiflerden biri olabilme ihtimali içinde kaldığı ve en önemlisi, daha eski bir bilgiye —denizcilik bilgisi, haritacılık bilgisi— dayandığı için önemlidir.

Eskilerin çeşitli konulardaki bilgisini tarihlerimiz ne inkâr ediyor, ne de gizliyor. Buna karşılık, yine eskilerin bazı çok öncü bilgileri nereden ve nasıl elde ettiklerini tahmin edici bir tarzda bize açıklayamıyor. Bu bilinmeyen noktalar üzerinde özet olarak durup hatırlatmakta fayda vardır.

- Mayaların takvimi milyonlarca yıl geriye gitmektedir.
- Afrika'daki Dogons yerlileri, astronomi bilgileri ilkel olmakla birlikte, Sirius gezegeni üzerinde ayrıntılı ve geleneksel verilere sahiptiler.
- M.Ö. 5000 yıllarından beri Asur ve Babil uygarlığı, gezegenlerin, özellikle Venüs, Merkür ve Jüpiter'in, hareketlerini dik-

katle izleyip Merih'in kuru, Venüs'ün de sularla kaplı olduğunu biliyorlardı.

- Akdeniz ülkeleri, gözle görünmeyen Ülker takımını tanırlardı.
- Eski geleneklerde Satürn gezegeninin atom çekirdeğine benzediği söylenilmektedir.
- Hindistan'daki Bohistan mağaralarında Dünyamızı Venüs'e bağlayan kayalara işlenmiş bir harita bulunmaktadır.
- Sibirya'da 4000 yıl öncesine ait galaksimizin ötesini gösteren yazıtlar ve şekiller keşfedilmiştir.
- Sümerliler, Merih'in uydularını bizden yüzyıllar öncesi tanımışlardır.

Aynı kuşkulu soru aklımıza gelir ve bilgilerimizi sarsar. Gerçekten keşifler ve icatlar konusuna dönüp bu tarihi yeniden araştırmamız, gerekirse yeniden yazmamız; bu ilk ve şaşırtıcı bilginin ana kaynaklarını incelememiz gerekmektedir. İnsanın evrimi diyoruz —ve bu evrimin bilmediğimiz aşamasını eleştiriyoruz, bildiklerimizi de tartışıyoruz— bu evrimin süregelmekte olduğunu kabul ediyoruz fakat ne evrim çizgisi, ne de bu çizgideki karanlık noktalar, insanlık tarihinin belirli dönemlerinde adeta patlayan, fışkıran, bilginin ve olağanüstü zekânın nedenini bize açıklamıyor. Yoksa bu olayı açıklayabilmek için dünyamızın dışında bulunan bir kaynağı mı öngörmemiz, aramamız gerek?

Yüzyıllar boyunca insan, kendini evrenin merkezi ve Tanrı diye adlandırdığı bir gücün tek yaratığı sandı. Zamanla bu gülünç sanıdan vazgeçildi. Ama, bugün de insan dediğimiz bu garip yaratık, her şeye rağmen bencilliğine sığınıp evrende tek olma sevdasından vazgeçmiyor. Bunu doğrudan doğruya açıklamıyor, fakat içinde taşıyor, dikkatle koruyor ve özel saydığı bu durumunu kaybetmemek için gerçeklere sırtını çeviriyor.

İnsan istediği kadar gerçekleri görmezliğe gelsin, inkâr etmeyi denesin. Aslında bu, kendi gerçeğidir; daha doğrusu kendisini de kapsayan bir gerçektir.

Sovyet bilim adamı Agrest «Yaşadığımız çağda,» der. «Tarih bilgilerimiz, eskiden fantastik saydığımız olayların etkisi altında sert bir şekilde değişiyor.»

İhtimal, 20. yüzyılın en büyük başarısı da bu olmuştur. Bilgilerimizde yapılan, yapılmakta olan bu revizyondur. Kaygılar içinde kıvranan, belki bu değişimin doğum sancılarını taşıyan, 19. yüzyıla karşıt olarak yüzyılımız, bilimsel başarılarıyla yetinmeyip bu başarılarından destek alarak bilginin temellerini araştırıyor, insanlık tarihinin sınırlarını elinden geldiği kadar gerilere itiyor. Geriye, çok gerilere gitmekle dünyamızın tarihini bir çeşit «bilinmeyen tarih»e bağlamakla da gezegenimizi evrenin derinlerine ve sonsuzluğuna da bağlıyor.

İnsanlığın, insanlığın elde ettiği başarıların temellerini dünya dışında aramak zorunlu değil belki. Zorunlu olan, arayışın kendisidir. Arayış, ister bizi dünyamızın dışına götürsün, ister dünyamıza bir kat daha bağlasın, önemli ve gerekli olan bu arayışın sürdürülmesidir.

Önceki yüzyılın sonlarında Fransız kimya uzmanı Berthelot, büyücülüğe bağladığı simya'yı kesinlikle red ediyordu. Bugün öncü araştırmacılar eski simyacıların buluşlarını değerlendirmeye çalışıyorlar ve bu ilk bilim adamlarının başarılarını sıralıyorlar.

Louis Pauwels-Jacques Bergier ikilisinin belirttikleri gibi:

- Raymond Lulle (1235-1315), potasyum bikarbonatını hazırlıyor.
- Paracelsus (1493-1541), o tarihe kadar bilinmeyen çinko'yu keşfediyor.
- Jean-Baptiste Van Helmont (1577-1644) gazların varoluşunu kabul ediyor.
- Basil Valentin, 17. yüzyılda, chlorhydrique asit'ini buluyor.
- Johann Friedrich Boettcher (1862-1719), Avrupa'da ilk kez porseleni kullanıyor.

Bir yüzyıl öncesi, Smithsonian Institute üyelerinden Prof. Langley, yeni keşfedilen motorlarla hareket edebilecek «uçan makine»ler teklif ettiğinde rezil olup işinden kovuldu ve matematikçi Prof. Simon Newcomb, bir «uçan makine»nin imkânsız olacağını ayrıntılı hesaplarla açıkladı.

Langley kahrından öldü, Rusya'da uçan makineleri destekleyen Kibaltchich kurşuna dizildi —gerçi suçu İl. Aleksandr'ı bir suikastla havaya uçurmaktı!— ve Alman Zeppelin, yıllar yılı projelerini kimselere kabul ettiremedi. Sonuç 19. yüzyıl için Brunetiére'in deyimiyse «Bilim iflâs etmiş»ti. 20. yüzyılda ise bilim, bir geriye dönüşle kendini araştırıyor, kaynaklara dönüyor.

İNSANLIĞIN TARİHİ çelişkilerle dolu bir tarihtir. İnsan en karanlık çağdan en ilerici çağa ulaşır, sonra yeniden karanlıklara boğulur ve yeniden aydınlığa kavuşur. Zaman zaman patlamalar olur; bilgi, bilim sanki fışkırır, sanki belirli bir dönemde insanlar --bazı insanlar-- öteden beri titizlikle korunan ve gizlenen bir bilgi hazinesine el atıp bunu açığa vururlar, kullanırlar ve yeniden değerlendirirler.

«Gizli», «gizlenen bilgi» derken ne kastedilmektedir acaba? «Yitirilmiş Bilgelik» mi ya da «Kayıp Kelâm» mı?

«Yitirilmiş Bilgelik ya da Kayıp Kelâm; atalarımızın, kimi inançlara göre Âdem'in günahından önce, kimi inançlara göre bu dünya yaratılmadan önce sahip oldukları ve kendilerini evrende özgür kılan eksiksiz Bilgi'dir,» der A. Tokatlı. «Bu bilgi niye kaybolmuştu, sorusunun cevabı oldukça karanlıktır. Yaygın rivayet, Tanrıların bu bilgi'yi in-

sanlara verdiği ama haketmediklerini görünce geri aldığıdır; bu bilgiyi Şimdi yeniden kazanmak için haketmek yani çile çekmek ger ekmektedir; İkrar'ın varlık nedeni de budur. Gelişigüzel her insan bu bilgi'ye sahip olamayacaktır; ancak seçkin kişiler, belirli sınavlardan geçtikten sonra erebileceklerdir.»

Fakat, burada kastettiğimiz bilgi, ister gizli, ister unutulmuş —her ne kadar Kayıp Kelâm inancı ilginç bir yoruma yol açıyorsa da— bu tür bir bilgi değildir. Eksiksiz olup olmadığını da bilemiyoruz. salt seçkin kişilerin tekeli altında kalmaya mahkûm olduğunu da düşünmüyoruz. Gizemci inançlarda Tanrıların, uzaydan gelen tanrıların payı büyüktür; ama gizemci inançlarda da yeryüzü ile gökyüzü arasındaki bağ sürekli olarak öne sürölmektedir. Daha önce de göröldüğü gibi inançlarda boy gösteren, uzaydan gelen her Tanrı gerçek bir Tanrı değil; tanrılaŐtırılan bir yaratık, bize benzer ya da bizden değişik olabilme ihtimali büyüktür. Bu açıdan ele alınıp bu tür bir revizyondan geçirildiğinde Kayıp Kelâm inancı ve buna bağlanan başka inançlar gizemciliğin dayanağı olan mitos ve efsaneler de bize ilginç ve yararlı birer malzeme kaynağı olabilirler.

Eski uygarlıklar uzaydan gelen Tanrılara inanırlardı. Çağdaş insan bu gidişle kendi varattığı makinelerle elektronik beyinlere, kompüterlere inanmaya kadar varacaktır. Bu ara kendi özel-

liklerimizden, kendi öz değerlerimizden bir şey kaybetmeksizin uzaydan gelmiş ve gelen yaratıklara, dünyadışı'lara da inanmamız, en azından bu tür bir varsayımı ihtimal dahilinde karşılamamız olağan sayılmalı. Bunun nedeni, insanın efsanelere karşı duyduğu ilgiyi sürdürmek yerine, bize evrenin sırlarını kendi ırkımızın, dünyamızın karanlık noktalarını belki açıklayabilecek bir anahtar sayılmasındadır.

Sovyet fizik ve matematik öğretmeni Agrest: «Ziyaretçiler olmuşsa,» diyor. «Bunlar muhakkak teknik aletler, belgeler, evren ve bilim konusunda bilgiler saklayan bir anıt, bir işaret gibi bir iz bırakmışlardır. Bu izler bir yana, sanırım, bu astronotlar tarafından bırakılan bazı bilgiler, büyüculüğün temelini teşkil etmişlerdir.»

Agrest, dünyadışı'ların izleri gibi sayılan Bai-bek taşlarını, Piramitleri, Kutsal Kitapların naklettiği olayları kabul ediyor; fakat bunlarla yetinmeyerek daha kesin bilgilerin de var olacağına inanıyordu.

Gizli dediğimiz bilgi, işte bu tür bir bilgidir, yani, tarihöncesinden kalma, mitoslardan, efsanelerden fışkıran ve gizli sanatların temelini teşkil eden bilgidir.

Acaba bu bilgi gerçekten ve bütünüyle gizli kalmış mıdır? Yoksa çağdan çağa, bazen şekil değiştirerek, bazen simgelere bürünerek ve bazen de koruyuculuğunu yapan «zümre»lere sığınarak mı süregelmıştır?

İKİNCİ BÖLÜM

GİZLİ YÖNETİCİLER

«DOKUZ BİLGE» ya da «Gizli Dokuzlar»ın hikâyesi bir efsane, gerçeğe bağlantısı da kuşku ve tartışma konusu olabilir. Fakat yakından ve tarafsız bir açıdan incelendiğinde, «gizli bilgi» konusunda bir hayli açıklayıcı malzeme getirdiği de yadsınamaz.

Geleneğe göre, «Gizli Dokuzlar», bir gizli örgütün başları ve dünyanın gerçek yöneticileridir. Bu, olağan bir gizli örgüt değil bilimsel bir örgüttür. Gelmiş, geçmiş ve gelecek bilimin bütün sırlarını bilen, zaman zaman temsilcileri aracılığıyla kullanan, uygarlıkların doğuşunu, batışını izleyen bir örgüttür.

«Gizli Dokuzlar»ın tarihçesi, M.Ö. 273 yılında ve Hindistan'da hüküm süren, Buda dinine geçen, İmparator Asoka ile başlar.

Asoka savaşçı bir hükümdardı. Hindistan'ı

birleştirmeye kalkıştı ve bunu başarabildi, ama kanlı savaşların sonucunda ulusundan 150.000 kişi esir oldu, 100.000'i de öldü. Budist olurken Asoka eski tutkularından arındı, Buda dinini yaydı ve bilimi adeta tekeli altına alan yeryüzünün en gizli örgütü «Gizli Dokuzlar»ı kurdu.

Örgütün amacı neydi?

«Yıkıcı araçları bigâne ellere teslim etmemek; insanlığın hayrına olan araştırmaları sürdürmek... Uzak geçmişten gelme teknik sırları gizli tutabilmek üzere, cemiyetin, üyelerini kayd-ı hayat şartıyla ve oybirliğiyle seçtiği söylenir.» (*)

Bizim için bu açıklamada üzerinde durulacak bir nokta var: «Uzak geçmişten gelme teknik sırlar»dan söz edilmekte ve bu teknik, bu bilimsel sırların çıkışını bazı yorumcular tarafından kim ve nereye sağlanıldığını da bilmektedir, önceden de görülmüştür. Fakat yine de «Gizli Dokuzlar»ın koruduğu bilgi, Uzaydan Gelen Tanrıların insanlara getirdikleri bilgi mi? diye sorulabilir.

Yorumlarımızda aceleci olmadan hikâyenin ya da efsanenin devamını nakledeyim.

Gizli örgüte bağlı olduğu sanılan ünlü kişilerden biri, Papa II. Sylvestre olmuştu. II. Sylvestre, Papalık tarihinin —ve tabii büyücülük ta-

(*) A. Tokatlı: «Gizli Örgütler».

rihinin— garip ve esrarengiz temsilcilerinden biri olmuştur. Reims Üniversitesinde öğretmenlik yapmış, İspanya'da bulunmuş, eski Arap elyazmalarından türlü bilgiler edinmiş; Hindistan'a geçmiş, sonradan İmparator III. Othon'un yardımıyla Papalık mertebesine ulaşmıştır.

II. Sylvestre astronomi ile uğraşırdı. Gerçek adı Gerbert d'Aurillac'dı ve büyücülükle de yakından ilgileniyordu. Bir rivayete göre, Şeytan'la anlaşmaya varmıştı. Hakkında çeşitli şeyler anlatılıyordu; sarayında tunçtan yapılmış, konuşan, sorulara «evet» ya da «hayır» diye cevap veren mekanik bir 'kafa'vardı. Yine rivayete göre, «Gizli Dokuzlar» örgütünün üyelerinden biriydi.

19. yüzyılda Fransız yazarı Jacolliot, yeniden eski efsaneye değiniyor, «Gizli Dokuzlar» örgütünün kesinlikle gerçek olduğunu açıklıyor. Calcutta'da Fransa Konsolosu olan Jacolliot, Bilim-Kurgu edebiyatının artık unutulmuş temsilcilerinden biridir. Açıklamalarında şaşırtıcı bir bilgiye sahip olduğunu gösteriyor, ruhbilimsel savaktan, ışınlım yoluyla sterilizasyondan ve enerji salınımından söz ediyor.

1927'de «Gizli Dokuzlar» yeniden dirilir gibi oluyor. Nedeni, yirmibeş yıl sürece Hindistan'da İngiliz polis örgütünde görevli Talbot Mundy'nin bir kitabıdır. Mundy'ye göre, «Gizli Dokuzlar» sentetik bir dil kullanıp her biri belirli bir bilim dalını ele alan ve son buluşları kapsayan, sürekli olarak da yeniden yazılan bir kitaba sahiptir.

Başka bir deyimle, «Gizli Dokuzlar» en üstün bilim ansiklopedisini korumakta ve gerektiğinde bazı buluşları üyeleri aracılığıyla yaymaktadır.

«Gizli Dokuzlar»ın dokuz kitabında şu konular yer alıyordu:

Birinci Kitap — Propaganda ve ruhsal savaş teknikleri.

İkinci Kitap — Fizyoloji; buradaki çeşitli konular arasında, bir insanın sadece dokunmakla nasıl öldürülebileceği anlatılmaktadır. Judo ve Karate bu kitabın öğretilerinden türemiştir.

Üçüncü Kitap — Mikrobiyoloji ve korunma koloitleri.

Dördüncü Kitap — Madenlerin değişimi (transmütasyon); ihtimal simya ve benzer sanatlarıdır.

Beşinci Kitap — Dünya ve dünyadışı ulaşım ve haberleşme araçları.

Altıncı Kitap — Genelçekiimin sırları.

Yedinci Kitap — Evrendoğum (kozmozogony) bilimi.

Sekizinci Kitap — Işığın İncelenmesi.

Dokuzuncu Kitap — Toplumbilim; toplumların evrimi ve çökmelerinin nedenleri.

Agrest'in öngördüğü dünyadışı yaratıklar bir yerde bilimlerini saklamışlarsa, ihtimal bu yer, «Gizli Dokuzlar»ın kitaplarıdır.

«GİZLİ DOKUZLAR»ın efsanesi ilginç bir efsanedir, demiştik. Kimi Bose ve Ram gibi Hintli bilginlerin bilgisini bu efsaneye bağlıyor, kimi, Pasteur'ün yakın yardımcılarında olan Yersin'in 1890 yılında Madras'ta bulunduğu, «Gizli Dokuzlar»la temas edip sonradan veba ve kolera serumunda kullanılan biyolojik bilgileri elde ettiğine inanıyor; kimi de mikropların taşınmasını engelleyen ve bilimin bugün bile açıklayamadığı Ganj sularının sırrını «Gizli Dokuzlar»a mal ediyor.

Dokuz Bilge geleneği tek gelenek değil, Asya'dan türeyen ve Doğu'nun tüm özelliklerini taşıyan; Dünyanın Efendisi geleneğini de benzer sırlar ve gizlilikler içinde oluşturarak doğaüstü-yü gerçekte yan yana getiren bir gelenektir.

Dünya Efendisi'nin efsanesini —buna inanç da diyebiliriz— «Hayvanlar, İnsanlar ve Tanrılar» (1924) adlı kitabıyla Batı'ya ilk kez açıklayan ve tanıtan Rus Subayı Ferdinand Ossendowski olmuştur. Ossendowski uzun bir hikâyeyi anlatır. Rus devriminin ilk yıllarında geçen, sürüp giden, Sibirya'dan başlayıp Tibet'e kadar uzanan bir kaçışın hikâyesidir bu. Çarpışmalarla, tuzaklarla doludur. Fakat aynı zamanda eski bir efsanenin hikâyesidir. Yeraltı bir dünyada gizlenen ve zaman zaman ortaya çıkan Dünya Efendisi'nin efsanesini aktarır.

«Gizli Dokuzlar» gibi Dünya Efendisi de bütün bilimlere sahiptir; Agharti adını alan bir yeraltı dünyasında yaşar, rahipleri ve bilginleriyle istediğinde okyanusları kurutur, yüce dağları yıkar, dünyayı çöle çevirebilir. Agharti çeşitli kıtalarda bulunan başkaca yeraltı dünyalarla bağlıdır, bu yerlerde yaşayanlar büyük bir hızla hareket eden araçlar kullanıp dünyayı dolaşırlar.

1890 yılında —rivayete göre— Dünya Efendisi, Siam'da ve Hindistan'da görünüp mucizeler yaratmıştır. Yine rivayete göre, Agharti'de bulunan bilginler yeryüzünün ve başka gezegenlerin bilimini toplar, kaydederler. Gün gelecek, yeraltında gizlenen Dünya Efendisi'nin taraftarları onsekiz yıl süren bir savaştan sonra yüzeye çıkıp yeni bir dünya kuracaklar ve Doğu'dan hareket edip Batı'yı istilâ edeceklerdir.

Bu efsane, bağlantılı bir efsanedir. Gizli bilime geniş yer tanır; yeraltı dünyalarına, uygarlıklara değer verir. En önemlisi, gezegenimizle uzayda bulunan başka gezegenlerin ilişkisi üzerinde durur.

«Gizli Dokuzlar»a inananlar olmuştur, vardır. Aynı şekilde Dünya Efendisi de az çok yaygın bir inanca sahiptir; Fransa'da yayımladığı gizemcilik konusundaki araştırmalarla büyük ün kazanan ve hayatının son yıllarında İslâm dinine geçen René Guénon (1886-1951); Uçan Daireler üzerine ilginç incelemeler yayınlayan Guy Ta-

rade çeşitli yönlerden bu inancı destekleyenler arasındadır.

Kuşkusuz —ve bunu bir bakıma olağan görmeli— bir yerden sonra mistik arayış, efsaneleri besleyip destekler. Her efsane ya da varolan bir efsaneden hareket eden her inanç daha eski bir geleneğe bağlıdır.

Dünya Efendisi ve benzer efsaneler elbette yeni değildir ve en eski çağlardan beri, insanlar Dünya Efendilerine, Dünyanın Gizli Yöneticilerine inanagelmişlerdir. Çeşitli kıtalarda ve toplumalarda bunların etrafında dönen inançlar türemiş, simgeler yaratılmıştır. Bugün kıtalar ve çağlar arası bağıntılar aşında bu simgeler sayesinde olmaktadır. Bunlara Tanrı ya da Koruyucu ya da Kahraman denilmiştir. Olağanüstü bilgilerinin ve imkânlarının hikâyesi bilimdeki başarıları da, kullandıkları uçan araçlar da efsanelerde korunmuştur.

Arkeologlarla yerbilimciler istedikleri kadar eski uygarlıkların izlerini, kalıntılarını kazılarda arayıp dursunlar; her uygarlığın gerçek izleri Kutsal Kitaplarda ve Kutsal Kitapların beslediği efsanelerinde bulunuyor. Sorunun asıl çıkış noktası ilk malzeme budur.

Bir önceki bölümde, keşifler ve icatlar tarihinin bilinmeyen ya da az bilinen ayrıntılarına değinerek tarihöncesi çağlardan beri varolan oysa çoğunlukla gizli kalmış, belki unutu'muş, bir bilgiden söz edilmiş ve bu Agrest'in öngördüğü

araştırmaya bağlanmıştı. Bu bölümde de gizli ve saklı bilgilere dayanan efsaneleri gözden geçirerek böyle bir inancın yaygın olduğuna işaret etmek istenmiştir.

Amaç, malzemeyi sıralamak, aradaki bağlantıları kurmak ve en sonda bir yoruma varmaktır.

TARİH, BİR YÖNÜ İLE dünyanın gidişatını şekillendiren olağanüstü kişilerin de; Büyük İskender'lerin, Cengiz Han'ların, Sezar'ların, Büyük Şarl'ların, Fatih Sultan Mehmet'lerin, Napolyon'ların v.b. hikâyesidir. İnsanlığın tarihinde öyle kişiler oluyor ki dolaylı ya da dolaysız, dünyaya belirli işaretlerini basmakla çabuk unutulurlar, hatta bazıları tarihe bile girmez. Bunlar da olağanüstü kişiler, uçta kişiler, öncü düşünür ve yaratıcılar oysa ya lânetli sayılırlar ya da etkileri maskelenir, gizlenir. Simge gibi insanlar bunlar ve, simgelerde olduğu gibi, bir yerden sonra gerçek anlamları kaybolur.

İlerdeki sahafelerde bu çeşit insanlardan söz etmek niyetindeyiz. kimi okurlarımıza hiç yabancı gelmeyecek, kimi kimlik değiştirir gibi olacak, kimi de bilinmezliklerin arasında kaynayıp gidecektir

Belli başlı ansiklopediler İngiliz fizikçi ve kimyageri Henry Cavendish'ten geniş bir şekilde söz ederler. Bu bilgilerden Cavendish'in 1371'de

doğduğunu, öğrenimini Cambridge'de yaptığını, yalnız yaşadığını, dış hayatla ilgisi olmadığını, parçalanıncaya kadar hep aynı elbiseleri giymiş olduğunu; bu ara bilim adamı olarak ilk kez hidrojen konusunda araştırmalar yaptığını, suyun bileşimini tayin ettiğini, baz ve asitlerin kimyevi eşdeğerini keşfettiğini ve genel olarak bilimsel bilgisinin içinde yaşadığı çağın bilgisini kat kat aştığını öğrenmiş oluyoruz.

Ansiklopedik bilgiler, bilindiği gibi geleneksel olduğundan çoğunlukla pek tatmin edici olmazlar. Cavendish, hem ansiklopedilerin tarif ettiği kişidir, hem de değil. Jacques Bergier'nin ifade ettiği gibi, Cavendish'ın maskesi altında bambaşka ve şaşırtıcı bir insan, bir üstün yaratık yatmaktadır.

Cavendish, 10 Ekim 1731 günü, Nice'de dünyaya gelir fakat doğumu esrarengiz şartlar altında olur. Gençliği imkânsızlıklar içinde geçer fakat öldüğünde bir buçuk milyarlık bir servet bırakır.

Bu serveti nasıl elde ettiği kesinlikle bilinmiyor. Bir mirastan söz ediliyor ama bu konu da hayli tartışılmıştır. Banka'da çok parası vardı, bu bir gerçek. Buna rağmen Cavendish bu parayı hiçbir zaman kullanmak niyetinde değildi, hatta onu yatırımlara zorlayan bankaya verdiği yazılı cevap bu konudaki kesin tavrını açıklar: «**Son ihtar: beni bir kez daha rahatsız ederseniz bütün paramı çekerim!**»

Cambridge'te öğrenimini yaptığı doğrudur. Şu farkla ki, bilim tarihinin bu en ünlü kişilerinden biri, hiçbir diplomaya sahip olamamıştır. İşin en garip yanı buradadır: Bilim konusunda herhangi bir yazılı çalışması olmayan Cavendish, 1760 yılında Kraliyet Bilim Akademisi'ne üye olarak kabul edilir ve gariplikler devam eder: 1773'te, Cavendish, inanılmaz derecede zengin bir kişi olarak karşımıza çıkar. Birkaç ev satın alıp bugün adını taşıyan sokakta, Clapham Common'da yerleşir. Daha önce davranışlarında herhangi bir özellik taşımayan Cavendish, 42 yaşına vardktan sonra, bir çeşit insan düşmanı kesilir. Kimselerle konuşmaz, kimseye cevap vermez, kadınlardan sürekli olarak kaçır. Hatta evinde kadın hizmetçiler için özel bir merdiven yaptırır. Buna rağmen bazı arkadaşlarıyla bir birahane de buluşur, fakat bu arkadaşlarının kimler olduğu bilinmez.

Otuz yıl sürece Cavendish gizliliklerle dolu bir hayat sürer, insanlardan köşe bucak kaçır, sık sık köylerde dolaşır ve nereye, niçin gittiği bilinmez.

Cavendish 1810 yılında öldü ve hayatında hiçbir ıř yapmamış, hiçbir kazanç edinmemiş bu insan yakınlarına büyük bir miras bıraktı. İngiltere Bankası'nın en büyük sermayedarlarından olan bu esrarengiz bilim adamı, vasiyetnamesinde istediğı gibi bir mezara kapatıldı ve me-

zarına onu hatırlatacak herhangi bir yazı yazdırılmadı.

Cavendish'ten bize hiçbir resim, hiçbir portre kalmamıştır. Geride bıraktığı evraklarla dolup taşan, çoğu anlaşılmayan aletler ve makinelerle tepeleme yığılı sandıklardır.

HENRY CAVENDISH kimdi, nereden gelmişti ve ne yapmak istiyordu? Bunu bugün kesinlikle bilmiyoruz. Bildiğimiz, gerçekleştirdiği çalışmalarında değil yaşadığı yüzyılın bilgisiyle sonraki çağların bilgisini ve şaşırtıcı bir biçimde aşmışlığıdır. Cavendish, Einstein'den önce ve Einstein'e yakın sonuçlarla ışığın sapmalarını ölçüyor, Galvani ve Volta'dan önce elektrik deneyleri yapıyor ve elektriğin dünyanın gidişatını değiştireceğini açıklıyordu. Bununla yetinmemiş, eski kaynakları, eski takvimleri araştırmış; Çin bilimini inceleyip simyacıların simgesel dilini kullanmıştır.

Garip bir insan olan Cavendish, kırk yıl sürece hep aynı şekilde giyindi ve dünyanın durumundan habersiz yaşadı. Ne Fransız Devrimi'yle, ne de Napolyon'la ilgilendi. Akıllı fikri kimi çözülen, kimi çözülmeyen araştırmalarında idi. Başka bir dünyada yaşıyormuş, ya da yanlış bir dünyaya gelmiş gibiydi.

Cavendish bu doğaüstü yaratıkların bir ör-

neğidir fakat tek değil. Ondaı çok daha şaşırtıcı başka biri, 18. yüzyıl bilim adamı matematikçi Roger Boscovich'tir.

Ansiklopediler yerine geleneksel olmayan kaynaklara ve araştırmacılara baş vurulduğunda karşımıza bütün garipliğı ile çağını ya da dünyasını şaşırmış başka bir bilim adamı daha çıkar.

ROGER BOSCOWICH, 14 yaşında Roma'daki Cizvitler Koleji'ne kaydolunduğı sıra 18 Mayıs 1711'de Dubrovnik'te dünyaya geldiğini bildirmişti. Doğumu hakkında başka hiçbir bilgiye ve kaynağı rastlanılmamıştır. 1725-1744 yılları arasında genç öğrenci geometri, aritmetik ve cebir konularındaki başarısı ile öğretmenlerinin ilgisini çekti. 1735'te, latince olarak, ilk çalışmasını vererek geometrinin astronomi'de kullanılmasını, güneşteki üç ayrı lekeden hareket ederek güneşin dönüşüm süresini hesaplamasını öngördü. 1737'de yüksek matematiğı geçti ve üç yıl sonra Cizvit Koleji'nin matematik öğretmeni oldu ve hayata atıldı. Bu ara, mühendis olarak, Vatikan'daki S. Pierre kilisesinin onarımı ile uğraştı ve 1744'te tanrıbilim doktorasını kazanıp papaz oldu.

Papaz oluşu Boscowich'i salonlardan, kadınlardan uzaklaştırmadı. Sayılı bir bilim adamı olmakla beraber şiir yazıyor, duygulu sesiyle şiir okuyordu.

Bir ara arkeolojiye merak duymaya başladı, haritacılığı denedi; İtalya'yı, Almanya'yı, Macaristan'ı ve Amerika'yı gezdi, Avusturya'ya Papa-lığın elçisi olarak gitti. Yorulmak nedir bilmez Boscowich, 13 Şubat 1758'de en ünlü eseri olan «*Theoria philosophiae naturalis* - Doğal Felsefe Kuramı»nı yayınladı ve ilk baskısı dokuz ay sonra tükendi.

Bir yıl sonrasında onu Paris'te buluyoruz: Ünlü matematikçi Clairaut ile tanışıyor, d'Alembert'le kavga ediyor, «ansiklopedist»lere karşı çıkıyor. 1760'ta Rus Bilim Akademisi'nin onur üyesi ve İngiliz Bilim Akademisi'nin üyesi oluyor. İngiltere'de Benjamin Franklin'le karşılaşılıyor, sonradan Venüs gezegeninin geçişini izlemek için İstanbul'a doğru yol alıyor. Ve 1761'in kasım ayında İstanbul'a varıyor.

İstanbul'da kaldığı sürece Boscowitch arkeolojik araştırmalarla uğraşüyor. Schliemann'dan bir yüzyıl önce Truva'nın kalıntılarını araştırmak için teşebbüslere girişiyor. Ardından Polonya yoluyla Roma'ya dönüyor. Yıl, 1763'tür.

1773'te Boscowich, Paris'e geçiyor ve hayatının son yıllarını Paris'te sürdürüyor; yeni keşifler üzerinde çalışıyor ve 13 Şubat 1787'de, bir intihar teşebbüsünden sonra Monza'da ölüyor.

Boscowich, ikiyüzyıl sonrasını öngören bir bilim adamı. Bugün bile bu olağanüstü kişinin öne sürdüğü kuramlar bilgimizi aşmakta, bir çoğu anlaşılmaz gibi gelmektedir.

Boscowich'in kuramları, buluşları, görüşleri nelerdi? Yüceliğini, olağanüstülüğünü anlayabilmek için bunları sıralıyalım:

— Boscowich uzayın, zamanın ve hareketin izafiyetini açıklıyordu.

— Uzay boyutlarının izafiyetini öngörüyordu.

— Eğri ve içe dönen bir evren'e inanıyordu.

— Uluslararası bir jeofizik yılının yapılmasına taraftardı.

— Simyayı çağdaş ve bilimsel bir açıdan inceliyordu.

— Bilimin boyutlarını aşıp fizik, kimya, biyoloji, atom bilimi'nin kuramlarını kuruyordu.

Boscowich'in bilgi zenginliği, bugün bile eserleri ile uğraşan —Boscowich'le ilgili bir kongre 1961'de Dubrovnik'te toplanmıştı— uzmanları şaşırtmaktadır. Kişiliğini açıklamak için sözcükler bulunamıyor. Evet, Boscowich geçmişte kaybolan geleceğin bir insanı, değişimlere uğramış bir yaratık mı, yoksa Uzaydan gelen Tanrıların bilgisine sahip bir üstün kişi ya da «Gizli Dokuzlar»-ın biri miydi?

ÜÇÜNCÜ ÖRNEĞİMİZ Batı yerine Doğudan alınmadır ve Ramanujan'ın hikâyesi çağdaş diyebileceğimiz bir örnektir.

Srinivasa Ramanujan Alyangar, 22 Aralık

1887'de Madras'ta (Hindistan) doğdu. Her çocuk gibi beş yaşına bastığında okula başladı. Fakat Ramanujan her çocuk gibi değildi... Öğretmenlerini, sınıf arkadaşlarını sanki bütün öğretilenleri önceden biliyormuş gibi şaşırtıyordu. Bu özelliği sayesinde bir burs kazanıp Kumbakonam lisesine geçti. Onbeş yaşındayken genç Hintli, bir gün, eline iki ciltlik bir kitap geçirdi. Bu, Cambridge'li George Shoobridge'in yazmış olduğu bir matematik kitabıydı, içinde 6000 kadar teorem bulunuyordu.

Ramanujan şok geçirmiş gibi oldu ve herhangi bir ön bilgisi olmadan bütün formülleri çözdü, matematikten geometriye ve cebir'e geçti. Bir yıl sonrasında delikanlı, İngilizcesi zayıf olduğundan burs hakkını kaybetti. Hiçbir yardımcı kitaba danışmadan, hiçbir kaynak araştırmadan yalnız başına çalışmalarını sürdürdü.

1909 yılında, Ramanujan evlendi ve ailesini geçindirmek için iş aramaya koyuldu. Bula bula bulduğu tek iş, Madras limanında bir muhasebecilikti.

Dört yıl daha geçti, sonunda tanıdıklarının baskısı ile ünlü İngiliz matematikçisi G. H. Hardy'ye bir mektup yazıp çözdüğü 120 geometri teoremini yazısına ekledi. Hardy şaşkına döndü ve Hintli meslekdaşını Cambridge'e davet etti.

1913 sonlarında, Ramanujan, İngiltere'ye vardı. Kraliyet Bilim Cemiyeti'nin üyesi oldu, Cambridge'te ders verdi. Bu olağanüstü Hintlinin al-

tın çağı sadece beş yıl sürdü. 1918'de verem oldu, memleketine döndü ve 32 yaşındayken öldü.

Ramanujan'ın hikâyesi akla hayale sığmaz bir hikâye görünürse de bütünüyle gerçektir. Ruhbilim, Hintli delikanlısının olağanüstü matematik bilgisini, hiç kuşkusuz açıklamaya çalışmıştır, ama bu tür kişileri, bu tür kabiliyetleri anlamak, açıklamak bugün bizim için çok zordur. Tek dayanağımız parapsikoloji olabilir ki, bu da henüz emekleme çağındaki bir bilim dalıdır. Biz bunlara çok kullandığımız bir deyimle «esrar» deriz ve «esrar» saydığımız süre, başkaca, benzer ya da bütün bütüne ayrı esrarlara bağlayıp çözmeye çalışırız.

DÖRDÜNCÜ ÖRNEĞİMİZ ne bir bilim adamı, ne çağını aşan ansiklopedik bir zekâ ne de bir «harika çocuk». Fakat onlar kadar şaşırtıcı, esrarengiz ve özellikle heyecan verici.

Kahramanımız, bu kez «Olağanüstü» Saint-Germain Kontu'dur, bütün dilleri bilen, bütün ülkeleri tanıyan, bütün sanatlardan anlayan, keman çalan, resim yapan, «Gül-Haç» gizli örgütüne mensup Saint-Germain'dir.

Saint-Germain Kontu'nun kim olduğu, nerede doğduğu hiçbir zaman bilinmedi. Günün birinde XV. Lui'nin sarayına gelip yerleşti. Kralın Almanya elçisi De Belle-Îsle peşinden çıkagelmisti.

Bir rivayete göre, Portekiz’li bir musevinin oğluydu. Başka bir rivayete göre de Strasbourg’lu bir doktorun oğlu ya da manastırdan kaçan bir İspanyol papazıydı ya da II. Frederic Rackoczi’nin oğlu.

Kimin nesi olduğunu bilinmediği gibi, yaşı da bilinmedi Saint-Germain’in. Yıllar geçer yaşlanmazdı, yüzyıllardan beri yaşadığını söylerdi.

Kral’ın sarayına yerleşir yerleşmez, Saint-Germain, Paris sosyetesinin, soyluların salonlarını dolaşmaya başladı. Her yere davet edilir; hiç kimseyi davet etmez, en zengin sofralara oturur, ağzına bir lokma yemek koymaz, sürekli olarak en çarpıcı ve en pahalı mücevherleri taşır, soylulara atalarından söz eder ve pek az kimsenin bildiği ayrıntılara girer herkesi şaşırtırdı.

Kral’a yaranmak için, Saint-Germain, bir ara casusluk da yaptı. Hollanda’ya geçti; oradan Almanya’ya, oradan da Rusya’ya. Prusya Kralı’nın hizmetine girdi ve her yerde herkesi şaşırttı; kurnaz bir diplomat, yakışıklı bir insan, her telden çalan bir kültür ve bilim adamıydı Saint-Germain. Hollanda’da rastladığı Casanova’ya çizmiş olduğu ilk buharlı geminin planlarını gösterdi ve:

«Bu keşfe bir yüzyıl sonra sahip olacaksınız» dedi.

Geleceği öngördüğü için Marie-Antoinette’i kurtarmaya çalıştı.

Tarihi kaynaklara göre, «Olağanüstü Kont»

4 Şubat 1784'te Cassel'de öldü. Fakat tarihi kaynaklar ne derece doğru, bilinmiyor: 1789'da Marie-Antoinette, Kont'un imzasını taşıyan bir mektup alır. Benzer bir mektup, Kraliçe'nin yakınlarından olan, Mme d'Adhemar'a da gönderilir. Bayan d'Adhemar, ölü bilinen, Çin'den ve Japonya'dan döndüğünü söyleyen Saint-Germain ile karşılaşır. Bir yıl sonra Ölümsüz Kont, Viyana'da «Gül-Haç»lı arkadaşlarıyla karşılaşır. Oysa onu herkes ölmüş bilmektedir.

«Sizden ayrılıyorum» der Kont. «İstanbul'da beni bekliyorlar. Oradan İngiltere'ye geçeceğim, bir yüzyıl sonra kullanacağınız iki icat üzerinde çalışacağım. Bunlar, tren ve buharlı gemidir. Himalaya dağlarına çekilip istirahat edeceğim bir süre. 35 yıl sonra yeniden ortaya çıkacağım.»

Bu tarihten sonra tam 85 yıl geçti fakat Saint-Germain ortalıkta görünmedi. Daha doğrusu eski şekliyle görünmedi. Kimdi, neydi, ne istiyordu? Bir şarlatandır denildi. Bir maceraperest, bir simya meraklısı, Prusya Kralının bir casusu denildi.

Bütün söylenenlerle yazılanlar rivayetten ibaretti; eşsiz bir ressamdı, Saba Melikesi'ni, İsa'yı, I. Fransua'yı şaşırtıcı bir şekilde anlatırdı. İkibin yıl yaşadığını söylerdi, geleceği bilirdi. Bir şarlatan, bir maceraperest, iki Kralı, çağının bilginlerini şaşkına döndüren bir esrarengiz insandı kısacası.

BU TÜR İNSANLAR dizisini sürdürmek kolaydır. Örnekler, esrarlar ve gariplikler çoğaltılabilir. Gerçekleri ve efsaneleri karıştırarak bu sıraladığımız örneklerle nereye varmak istiyoruz, nereye varabiliriz?

Bir varsayımımız vardır, bütün varsayımlar gibi her çeşit eleştiri ve tartışmaya açık ve muhtaç. Şu öne sürülebilir:

— Şayet bir bilgi, bir bilim geleneğini kabul ediyorsak, ister eskilerden kalma —eskilerden derken kayıp uygarlıklara, kayıp ülkelere kadar uzanmamız mümkündür—, ister dünyadışından gelme, bunun da eski çağlarda, tarih ve tufan öncesi devirlerde çeşitli nedenlerden dolayı gizlenmiş olduğunu düşünürsek —gizlenmiş veya belirli bir zümrenin tekeline kalmış— bu bilginin zaman zaman ortaya çıktığını, belki sızdığını ya da belirli, seçilmiş, eğitimden geçmiş kişilere emanet edildiğini de düşünebiliriz.

Bu varsayımın doğuşu kaba bir şekilde de olsa, biçimlenmesi üç noktaya dayanıyor:

- 1) Bilim tarihinin karışıklıkları,
- 2) Bilimin belirli dönemlerde birden fışkırması,
- 3) Bilimin belirli kişilerde olağanüstü şekilde taşması.

Ve bunlara ek olarak:

- 1) Uzay uygarlıklarının,

2) Uzay uygarlıklarından gelme bir bilginin ihtimali.

Agrest; «Uzay yaratıkları yardımcı füzeler kullanarak yeryüzüne indiler, Tanrı sayıldılar, dünyamıza kültürlerinden öğeler özellikle evrenle ilgili bilgiler getirdiler. Uzaydan gelen Tanrılar hakkında efsaneler o zamandan beri yayıldı: Yunan, Çin ve çoğunlukla Güney Amerika mitolojilerinde yer aldı. Uzay yaratıkları dünyamızı araştırdılar, dünyamızı üs olarak kullanıp Güneş sistemi taradılar. Dünyada kaldıkları sürece nükleer patlamalara meydan verdiler. Sonradan beraberlerinde bir insan götürerek dünyamızdan ayrıldılar,» der.

Bu, klasik bir varsayımdır Herkes tarafından evire çevire kullanıldı, gerçek olması da ihtimal dahilindedir. Sonraki bölümlerde gerek Uzaydan gelen Tanrılar'dan gerekse varsayımın ayrıntılarına etraflıca ve yeni malzeme getirerek değinilecektir. Burada bizi ilgilendiren «dünyada kalan bilgi» sorunudur. Bu bilginin korunması, dağılışı ve kullanılışıdır.

Eski Mısırlıların mumyalaştırma işlemini bir sanat haline getirdikleri bilinen bir gerçektir. Ama pek az bilinen bir başka olaysa 100.000 yıl önce gerçekleştirilen kalp nakli ameliyatlarıdır.

100.000 yıl öncesi yaklaşık olarak ve fosilbilime göre Neanderthal insanının çağı demektir.

1969 yılında, Orta Asya'da keşifte bulunan Leningrad Üniversitesi'nden Prof. Leonidov Marmadjaidjan, bir mağarada çeşitli insan fosilleri, iskeletleri buldu. Fosiller, Karbon 14 metodu ile incelendi ve yaşları ilkin 20.000, sonradan 100.000 yıl olarak tespit edildi.

Asıl ilginç olan nokta, iskeletlerde görülen «ameliyat» izleriydi. Marmadjaidjan'ın raporu, aynı yıl, SSCB Bilim Akademisi'ne sunulup kabul edildi. Raporda belirtildiğine göre; «ameliyat» izleri kaburga kemiklerinde ve bugünkü deyiimiyle «kalp penceresi»nin hizasında görülüyordu. Dikkat edilecek başka bir nokta, hastanın ameliyattan sonra en azından 3 ile 5 yıl yaşamış olmasıydı.

Rus bilim adamının keşfi, aslında bu konuda ilk keşif değildir. Yakın Doğu'da (İsrail, İran) ve Fransa'da bulunan fosillerin bazılarında benzer izlere rastlanılmıştır. 5000 yıl öncesine ait bir Mısır papirüsünde ise mızrakla kalbinden yaralanan bir askerin ameliyatından söz edilmektedir.

Mağara insanları kalp ameliyatlar yapıyor, madenler işletiyor, 500.000 yıllık «buji»lere benzer aletler bulunuyor ve her çağda çağlarını aşan, sonraki yüzyıllara uzanan bilgiye sahip garip, esrarengiz insanlar yetişiyor. Amerika, Colomb'tan önce keşfediliyor ve bütün bunlara rağmen bir takım gerçekler öğretilmiyor. İş, hiçbir bir bilim adamı olmayan, sadece meraklı ve kuşkulu birer araştırmacı olan kişilere kalıyor.

Gizli bir bilgi'den söz ediyoruz ve edeceğiz. Aslında son yıllarda ortaya atılan öncü varsayımlar da, bilinmeyen gerçekler de gizli kalmış, gizlenmiş, bir bilgiden başka bir şey değildir. Fakat bir bilgi varsa —bırakın nereden ve nasıl geldiğini— neden gizlenmiş olsun?

«Gizli olan şeyler masal değil, hikâye ya da oyun da değil, insanda ve nesnelerde varolan kuvvetleri açmaya yarayan eksiksiz teknik bilgiler, anahtarlardır.

Ola ki, eskiden kalma teknikler insanlara öylesine korkunç kuvvetler verdi ki, bunlar açıklanmıyor.

Gizlilik zorunluğunu iki nedene bağlayabiliriz:

a) Tedbir. «Bilen konuşmaz». Anahtarları kötü ellere bırakmamak.

b) Bu bilgi ve tekniklerin kullanılışı insanın değişik bir beyin strüktürüne bağlı olabilir.»

Louis Pauwels ve Jacques Bergier ikilisi meseleyi özetle bu şekilde açıklıyor. Söyledikleri ve öne sürdükleri nedenler, son derece akla uygun, imkân ve ihtimal dahilindedir.

1968 yılında Kefren Ehramı'nın radyografisini çıkartmak için çeşitli uzmanlardan bir araya getirilen bir ekip toplandı. Bilim adamları, fizikçiler, matematikçiler, yerbilimciler, arkeologlar ve uluslararası uzmanlar haftalarca çalıştılar,

bir milyon dolarlık bütçe kullanarak en modern teknik araçlar ve elektronik makinelerle Kefren Ehramı baştan başa gece gündüz tarandı, incelendi, araştırıldı.

Çalışmaların sonunda ekip yönetmeni Dr. Ams Gohed «Ehram, bilim ve elektronığın varolan ve bilinen bütün kanunlarına karşı çıkıyor» diye bir bildiri yayınladı ve «Times»ın muhabiri John Tundsall'a şu açıklamada bulundu:

«İki şıktan biri; ya ehramın geometrik şekli, bütün hesaplarımızı yanıltan kocaman bir yanlış ya da çözemediğimiz bir esrarın karşısındayız. İstedığınız şekilde tanımlayın bunu, ister Firavunların lâneti deyin, ister büyüçülük! Ortada bir gerçek var; bu, ehramın içindeki bilimsel kanunlara karşı çıkan saklı bir kuvvettir.»

Kefren olsun, Keops olsun her ehram kendi sırrını gizliyor, yüzyıllardan beri ve araştırmacıları şaşırtıyor: Fransız Bovis, ehramın şekil itibarıyla mumyalaştırma işlemine uygun olduğunu öne sürüyor. Çekoslovakyalı mühendis Karel Drbal'a göre; hem varolan enerjiyi kullanıyor, hem kendinden bir enerji kaynağı oluyor.

Keops'u uzun yıllar inceleyen André Pechan için, ehram, ortaya attığı matematik, astronomik ve teknik sorunlarıyla bizden üstün ve henüz ulaşamadığımız bir bilgiye sahip bir uygarlığın örneğidir.

Kısacası, ehramlar, bilginin gizlendiği bir kaynaktır!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UÇAN DAİRELERİN DÖNÜŞÜ

TEXAS'TAKİ AURORA KASABASINDA bir mezar aranıyor. Olağan bir mezar değil bu. 1897 yılında havada patlayan Uçan Daire'siyle kurban giden bir Uzay Yaratığının mezarıdır. Araştırmalara hâlâ devam ediyorlar. Texas Devlet Üniversitesi fizik doçenti Prof. Tom Gray'e göre, araştırma yerinde bulunan kalıntılar oldukça merak verici, % 75 orantısında demirden bileşik olmakla birlikte verdikleri reaksiyonlar demirinkine hiç uymamakta.

Mezar meselesini ortaya atan, daha doğrusu tazeleyen. 91 yaşında Mary Evans'tır. Bu yaştaki bir insanın anıları hayli karışık olabilir, fakat Bayan Evans'ınkileri hiç de değil. 19 Nisan 1897 gecesinde yer alan ve Aurora kasabasını birbirine katan olayı en ince ayrıntısına kadar hatırlatmaktadır. Bayan Evans'a göre, o gece esraren-giz bir «uçan makine», Yargıç Kuyusu adıyla ta-

nınan yere ateşler içinde düşmüş, makinenin içinde bulunan kısa boylu pilot ise kasabanın mezarlığına gömülmüştü.

«Herkes olay yerine koştu» diye anlatıyor Mary Evans. «Çoğu insanlar korku içindeydi. O zamanlarda uçaklar olmadığı için kimse olup bitenleri anlayamıyordu. Ben onbeş yaşında olduğum için olay yerine gide-medim, izin vermediler. Ailem eve döndüğünde bana uçan makinenin patladığını ve çok kısa boylu pilotun cesedinin mezarlıkta gömüldüğünü anlattılar.»

Bayan Evans'ın naklettiği olay, aynı şekilde «Dallas Journal» gazetesinde de 20 Nisan 1897 günü bildirilmişti.

1897 yılı, Amerika için bir «Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler Yılı» olmuştu. 29 Mart günü bir «uçan puro», Omaha'da görüldü; bir gün sonra benzer bir uçan nesne, Denver'in üzerinden geçti.

«New York Sun» gazetesinin 1 Nisan 1897 tarihli sayısı, Kansas City'de birçok kişi tarafından merakla izlenen ve beyaz bir ışık saçan bir uçan nesneden söz ettiği gibi 11 Nisan tarihli «New York Herald» da, Chicago'da binlerce kişinin gözleri önünde birkaç kilometre yüksekliğinde gidip gelen bir uçan makineyle ilgili bir haber veriyordu.

Aynı günlerde benzer nesneler Fort Worth, Marshall ve Beaumont'ta görüldüler. Bunlardan daire şeklinde olan biri, Milwaukee'de gökyüzünde sabitleşip halk arasında panik yarattı.

16 Nisan 1897 günü, Benton'da, puro şeklinde bir uçan nesne Ay'ın önünden geçti. «**Aurora Olayı**»nın yer aldığı gün, 19 Nisan'da, Sisterville halkı heyecanlı dakikalar yaşadı: Şehrin üzerinde dolaşan kızıl renkte bir uçan nesne, renkli ışıklarla bir çeşit sinyal vermeye başlamıştı.

Çok daha şaşırtıcı bir olay, 21 Nisan günü, Le Roy (Kansas)da yer aldı, olaya tanık olan Alexander Hamilton serüvenini şu şekilde anlatıyordu:

«Geçen pazartesi gecesi, saat 20.30, hayvanların ahırda çıkardığı gürültüyle uyan-
dım. Evden çıktığımda, çiftliğin üzerine inen
bir uçan gemi gördüm. Yardımcım Gid Hes-
lip ve oğlum Wall'ı çağırıp baltalarımızı ala-
rak o yere doğru ilerledik.

Bu arada uçan gemi bir on metre kadar
indi, biz ise elli metre ötesinde durduk. Gemi
kalın bir puro gibi olup yüz metre uzunluğun-
da idi. Puro'nun altında bir çeşit kabine var-
dı. Camdan veya benzer bir maddeden yapılmış,
içi iyice aydınlatılmıştı. İçinde, araların-
da konuşan çok garip altı tane yaratık vardı.

Şaşkına dönmüş, yerimizde mihlanmış
kalmıştık. Bilmem nasıl oldu, belki bir gürül

tüden, yaratıklar bizi gördü. Hemen üzerimize bir ışık açtılar.. Aynı anda uçan gemi bir kuş kadar hafif havalandı.

Bir yüz metre kadar yükseldikten sonra uçan gemi dışarda kalmış bir ineğin üzerinde durdu. Hemen o yere doğru koştuk. İneğin boynunda, kızıl renkte bir çeşit ip dolanmıştı. İp, uçan gemiye doğru yükseliyordu. Bu arada inek de oradaki dikenli tellere takılmıştı. Dikenli telleri kestik, yukarıya doğru çekilen inek yükseldi, uçan gemi ile birlikte gökyüzünde kayboldu.

Ertesi gün, ineğin kafasıyla ayakları ve derisi beş altı kilometre ilerdeki bir çiftlikte Link Thomas tarafından bulundu.»

Hamiston'un macerasından bir gün sonra, Rockland'ta bay John Barclay bir uçan nesnenin içinden ona seslenen bir insanla karşılaşılıyordu. 28 Nisan tarihli «Dallas News» gazetesi bir uçan gemiyi gören bir avukat'tan söz ediyordu. 6 Mayıs'ta, Hot Springs'te yere inen bir uçan nesnenin yanına yaklaşmak isteyen iki polis memuru, Sumpter ve McLemore nesneden gelen bir enerji tarafından durduruluyorlardı.

76 yıl öncesine ait bu olayların ardından Uçan Daireler yeniden görüldü. Sanki uzun bir ayrılıştan sonra —aslında ayrılış diye bir şey olmamıştır, dünya basını bu arada çok daha güncel ve önemli şeylerle uğraşmıştır— dünyamızı ziyaret

ötmeye başladılar. Bu kez dünya ve Türk basını son olaylarla ilgilendi, haberler, hatta uzaydan gelen sesler bile çoğaldı.

«GARİP YARATIKLAR DÜNYAMIZDA 2 BALIKÇI UÇAN DAİRE GÖRDÜKLE- RİNİ İLERİ SÜRDÜ.

Los Angeles (Amerika)-Nehir kenarında balık tutarken ışıklar saçan bir cisim gördüklerini, bu cisimden çıkan garip yaratıklar tarafından esir edilip muayene edildikleri ileri süren iki balıkçının söyledikleri Kaliforniya Üniversitesinden bir profesör tarafından da doğrulanmıştır.

45 yaşındaki Charles Hickson ve 19 yaşındaki Calvin Parker, Mississippi nehri kenarında balık avlarken birden mavi bir cisim gördüklerini ileri sürmektedirler. Büyük bir şaşkınlıkla ışıklar saçan bu mavi cisme bakarlarken üç yaratık belirmiş ve iki balıkçıyı bir uçan daireye benzeyen mavi taşıta götürmüşlerdir. Balıkçılar bu yaratıkları 'Buruş buruş derili, sivri kulaklı, sivri burunlu, pençe gibi el ve ayakları olan, gözleri yerinde çizikler, burunlarının altında da delikler bulunan' varlıklar olarak tarif etmektedirler. Bu yaratıkların kendilerini sıkı bir muayeneden geçirdikten sonra serbest bıraktıklarını ileri süren balıkçılardan genci baygınlık geçirdiği için gördüklerini tam olarak anlata-

mamaktadır. Orta yaşlı olan diğeri ise kendisinin bayılmadığını söylemekte ama devamlı sinir krizleri geçirmektedir.

Kaliforniya Üniversitesinden Profesör James Harder, 'Balıkçıları muayene ettim. Geçirdikleri tamamen gerçek bir tecrübedir. Yalan söylemelerine imkân yok. Üstelik bu iki adam hasta da değil. Hayal görüyorlar desek bile ikisinin aynı anda aynı hayali görmeleri imkânsız. Öyle bir korkuyorlar ve yaptığım hipnotizma seansları esnasında öyle şok geçiriyorlar ki böyle bir olayı uydurmalarına inanmam' demiştir.»

(Hürriyet, 19 Ekim 1973)

AMERİKA'DA STADYUMUN ÜZERİNDEN GEÇEN MEÇHUL BİR CİSMİ 7 BİN KİŞİ KORKU VE HEYECANLA İZLEDİ

Baton Rouge, Louisiana (A.A.) — Ne olduğu anlaşılamayan br uçan cisim, cumartesi gecesini Baton Rouge'daki Louisiana Devlet Üniversitesi Stadyumu'nun üzerinden geçmiş ve 7 bin kişi tarafından hayret ve korku ile izlenmiştir.

Stadda bir gece maçı oynandığı sırada aniden gökyüzünde beliren, kırmızı ve mavi ışıklar saçan cisim, bir süre iniş yapacak yer arar gibi manevralar yaparak stadın üzerinde durmuş, daha sonra süratle uzaklaşarak gözden kaybolmuştur.

Polis yetkilileri, cismin peşine düşüldüğünü fakat ne olduğunu anlayamadıklarını belirtmişlerdir.»

(Günaydın, 22 Ekim 1973)

«UZAYDAN, ÇOK GELİŞMİŞ BİR GEZEGENDEN GELDİĞİ SANILAN SİNYALLER ALINIYOR

Moskova - Tass Ajansının bildirdiğine göre, Sovyet bilginleri, önce Volga Irmağı kıyısındaki Gorki şehrinde, daha sonra Sovyetler Birliğindeki başka şehirlerde 'çok gelişmiş' teknik bir uygarlığı olan bir gezegenden geldiği sanılan sinyaller tesbit etmişlerdir.

Sovyet uzmanlarına göre, bu sinyaller halen dünyamızın etrafında yörüngede bulunan yapma uydulardan gelmemektedir. Söz konusu sinyaller muntazam aralıklarla verilen ve birkaç dakika devam eden ve günde birkaç kez tekrarlanan radyo sinyalleridir. Bunlar şimdiye kadar ilk kez zaptedilmiştir.

Gorki Üniversitesinden Profesör Samuel Kaplan, radyo sinyallerinin tabii ya da suni kaynaklı olduklarını söylemek için vaktin henüz erken olduğunu belirtmiş, 'Atmosferin yüksek tabakalarından gelmeleri mümkün olan bu sinyallerin teknik bakımından çok gelişmiş, dünya dışındaki bir uygarlıktan gönderilmekte olması da ihtimal dışı değil-

dir. Şimdilik yalnız bunların dünyadan fırlatılan uydulardan gelmediklerini kesinlikle biliyoruz' demiştir.

Profesör Kaplan, 30'dan fazla Sovyet bilgininin dünya dışındaki bir uygarlıktan gelmeleri muhtemel bu sinyalleri zaptetmek için ciddi şekilde çalıştıklarını ve sinyallerin incelenmesinin yıllar süreceğini belirtmiştir.

Bilgin sözlerine devamla, 'Şimdi, hiç şüphesiz bizi astrofizik alanında önemli keşiflere götürecek yolun başında bulunuyoruz' demiştir.

Tass Ajansı'nın belirttiğine göre, Sovyetler Birliği'nde ünlü astrofizikçi Profesör Vesveolod Troitski yönetiminde, 1971 yılından beri uzaydan gelen radyo dalgaları hakkında araştırmalar yapılmaktadır. Gözlemler 1 ve 10 santimetre uzunluğundaki dalgalarla ilgili dir. Uzaydan gelen sinyallerin mahalli etkenler tarafından bozulmasını önlemek için gözlemler birbirlerinden çok uzak dört noktada aynı zamanda yapılmaktadır.»

(Cumhuriyet, 18 Ekim 1973)

Bunlar, birkaç gün içinde yer alan ve bütün dünyanın ilgisini çeken üç olaydır. Fakat hiç biri, özelliği olan bir olay değildir. Çeşitli yer ve tarihlerde uzay yaratıkları insanlarla yakından ilgilenmişler, ellerine geçenleri muayene etmişler: esrareniz uçan nesnelerle renkli ışıklar saçarak

kalabalıkları şaşırtmışlardır. Yıllardan beri de bilim adamları uzaydan gelen sesleri kendilerine inceleme konusu yapmışlardır.

Olaylar tekrarlanıyor, dünya basını bunlarla bir süre ilgileniyor, sonra her şey unutuluyor, dosya yeniden kapanıyor. Elbette dünya kendi dertlerini ve sorunlarını çözemedikten sonra uzayla sürekli olarak uğraşacak değildir. Fakat uzay yüzyıllardan beri sürekli olarak —ya da dönem dönem— bizimle uğraşiyor.

Çok gerilere gitmeden, son 25 yılın bir özeti bizlere oldukça düşündürücü veriler vermektedir. 1947 ile 1952 yılları arasında Uçan Daireler'in başlıca hedefi A.B.D. oluyor. Öbür ülkelerden sadece İspanya, 1950'de birkaç olay kaydediyor. 1952 de ise, Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler dalgası A.B.D. ile birlikte Avrupa'yı da sarıyor, 1954'te ise özellikle Fransa ve İtalya'nın üzerinde merkezleşiyor.

1955 - 1956 yıllarında ilgi merkezi yeniden A.B.D. oluyor. 1957'de bütün Amerika kıtasını kapsıyor, 1959'da Uçan Daireler'in başlıca tarama yeri, Avustralya ve Yeni Zelanda, 1962'de de Güney Amerika'dır.

1965 yılında en çok olayı yeniden A.B.D. kaydediyor ve aynı durum, 1966-1967 yıllarında tekrarlanıyor. Buna karşılık, 1965/66 döneminde en fazla görünümüler Avrupa, Asya, Afrika ve Avustralya'da tesbit ediliyor. 1967'de gerek SSCB, gerekse diğer Sosyalist ülkeler olaylara tanık olduk-

larını resmen kabul ediyorlar. 1968 ve 1969 yıllarında Güney Amerika yeniden başa geçiyor. Önceki yıl çoğunlukla Afrika'da görülen Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler bu yıl —ve her ne kadar kesin sayılar henüz toplanmadıysa— A.B.D.'ni hedef seçtikleri gibi görülüyor.

Bu ara dikkate değer bir noktayı belirtmeden geçmemeli: Eldeki malzemeye göre, İsrail, bugüne kadar hiçbir Uçan Daire olayına tanık olmuş değildir. Garip ve inanılmaz bir olay. Ya İsrail varolmuş olayları gizliyor ya da Uçan Daireler öncü Peygamberlerin ülkesini bilemediğimiz bir nedenden dolayı ihmal etmektedirler.

Dünyamızın belirli ülkeleri ya da kıtaları üzerinde merkezleşen bu akımların nedeni ne olabilir? Bu soruya kesinlikle cevap vermemiz imkânsız. Fakat, ayrıntılara geçtiğimizde mantıkî gibi görünen bazı sonuçlar elde edilebilir.

Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler —bunlara artık çok daha kısa ve uluslararası bir terim olan UFO diyelim— toplu halde Almanya'da ve 1945'te Uzak Doğu'da görünüyorlar; yani, II. Dünya Savaşı'nın bitimini gören noktalarda. 1945-1947 yılları arasında UFO'lar, savaştan galip çıkan ve atom bombasına sahip olan A.B.D.'ni tarıyorlar. Diyelim ki, böylece, UFO'lar bu ülke hakkında bilgi toplamışlardır; sanayi, teknik-bilimsel ve siyasî-askerî önemi açısından. Soğuk Harp döneminde UFO'ların araştırmaları (1950-1954) A.B.D. yi, Avrupa'yı ve SSCB'ni kapsıyor. 1954'te uzay

ziyaretçilerinin ilgisi bütün dünyaya yayılıyor ve sonraki yıllarda da Güney Amerika ülkeleri inceleniyor.

1957 yılı Sputnik'in yılı olduğundan sayılı bir yıldır. Dünyamızın uzay konusunda ilk başarıları, pek tabii, ziyaretçilerimizi meraklandırıyor. 1958-1959 yılları arasında dünyanın taranması daha da genişliyor; Avustralya'yı, Okyanus Adaları'nı, Güney ve Kuzey Afrika'yı, Orta Doğu'yu, Uzak-Doğu'yu, Japonya'yı, Karaib'leri, Antarktika'yı kapsıyor. Nihayet 1972'de, Afrika da taranılan kıtalar arasına giriyor.

Bu sonuçlar gerçeğe uyuyorsa, uzay ziyaretçileri artık dünyamızın her yerini defalarca, sürekli süreksiz akınlarla taramış bulunuyorlar. Üstelik bu tarama, salt yüzyılımızda yapılmış da değil, Yüzyıllardan beri sürmektedir.

Durum bu iken nedir UFO'ların isteği?

Bu soruya da cevap vermek imkânsızdır. Ol-
sa olsa tutarlı tutarsız tahminler, varsayımlar yürütülebilir. Örneğin, UFO'lar hakkında dört kitap yazan İtalyan diplomatı Dr. Alberto Perego'ya göre, UFO'ların ziyaretlerini bir çeşit denetleme saymalıdır. Perego, meseleyi salt denetlemeye bağlamayıp, daha da ileri giderek UFO'ları bir çeşit koruyucu gibi görmektedir. Uzay ziyaretçilerimiz insanları, yeryüzünde patlayan savaşları bir yere kadar şekillendiren koruyucular oluyor böylece. Askeri üsleri, atom merkezlerini, savaş meydanlarını bu yüzden özellikle tarıyorlarmış.

Bu da bir varsayım. Kaldı ki UFO'lar eskiden beri savaş meydanlarına karşı büyük bir ilgi göstermişlerdir. Hatta bir rivayete göre, UFO'lar, 1571 yılında İnebahtı (Lepanto) deniz savaşında bile görünmüşlerdir. Tarihçi papaz Alberto Guglielmotti böyle yazmaktadır.

UFO'lara bugün ne derecede önem vermeliyiz, verebiliriz? UFO, çağdaş insan için, sokaktaki adam için bir sorun teşkil ediyor mu? Ediyorsa, UFO'ların varoluşu günlük yaşantımızı ne şekilde etkiler ya da etkileyebilir?

UFO sorunu, gerçek bir sorundur. Bunu inkâr etmek, görmezliğe gelmek ne meseleyi çözümler ve ne de durumu ortadan kaldırır. Buna rağmen genel olarak her insanı ilgilendiren, özellikle bu konu hakkında pek az bilgisi olup olayların gidişatını en azından bu son 25 yıl içinde tanımaya, izlemeye imkân bulmayan ülkemizin insanları için bir sorun sayılamaz. Basınımız çok daha güncel, «ciddi» ve «bilimsel» konulara geniş yer ayırıyor, magazinlerimiz fazla hayali diye buna pek yanaşmıyor.

Bundan da bir malzeme, bir kaynak eksikliği ve bir ilgisizlik doğuyor.

Batı'da durum tam tersinedir. Resmi, görevli kurumlar bir yana, gerek Avrupa'da ve gerekse Amerika'da sorunla uğraşan, olayları ciddiyetle izleyip inceleyen uzman kişilerden, hatta bilim adamlarından kurulu özel kurumlar ve ulusal merkezler vardır. Bir açıdan, son yıllarda bir ara-

ya getirilen malzemenin değerdendirilmesinde özellikle bu kurumlarla bu meraklı araştırmacıların büyük yararları dokunmuştur denilebilir.

Elbette bir olay tesbit etmek de veterli değildir, binlerce kişinin tanıklığı da. Olay, bilinçli bir şekilde incelendikten sonra gerçek hüviyetini kazanabilir. Şu var; bugün bile, UFO'larla uğraşmak —bırakın Uzay Uygırlıklarına, dünyamızı ziyaret etmiş olan Uzay Yaratıklarına inanmak— yine «gayriciddi» bir uğraşı sayılır.

Bu tür bir davranışın karşısında araştırmacı ne yapabilir? Hiç! Omuz silkip işine devam eder. Başka çaresi yoktur çünkü.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde UFO'larla ilgili olarak örgütler, tarikatlar tünemiştir. Cennet'ten çıkma koruyucu melek meraklısı olan insanlar artık bu «koruma» görevini çağdaş meleklerle, UFO'lara vermiş bulunuyorlar. Soruna da en fazla zararları dokunan inanmayanlar değil, yanlış bir şekilde inananlar, hayır, tapanlar oluyor. Dinler tarihi her çeşit mistik inançlar tanımıştır. Bunların en son örneği UFO'lara bağlanan teknolojik mistisizm olsa gerek!

Olağan insan acaba neden inanmak istemez Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelere? Görmediği için mi, arada sırada basında yayınlanan haberlere, resimlere güvenmediği için mi? Yoksa meseleyi incelemeye yanaşmadığı için mi?

Tuhaftır; Uzaydan Gelme Eğitici Tanrılara inananların, izlerini araştıranların, bir kısmı

UFO'ları kesinlikle kabul etmemekte, aynı şekilde Gzli Bilgi geleneğini sürdürenlerin çoğu bunun uzaydan gelme bir bilginin olabileceği varsayımına yanaşmamakta.

Yazar ve sanatçı Jean Cocteau; «İnsanların anlattıkları doğruysa, bu nesneler gerçekse ve görüldüyse bu karışıklığın altında bir düzen olmalı,» diyordu.

UFO'ların «düzeni»ni bulabilmek için çok uğraşıldı, fakat itiraf etmeli, hiçbir zaman tatmin edici bir sonuca varılamadı. Bu konuda incelemeler yapan, 1958'de bir kitap yayınlayan ve beş yıl sonra «Planete» dergisi için ayrıntılı bir dosya hazırlayan Aimé Michel'in örneği ilginçtir. Michel, geniş bir malzeme kullanarak ve özel araştırmalar sürdürerek Fransa'da 1954 yılı boyunca bildirilen UFO olaylarını bir haritaya kaydettirmişti. Haritaya bakılır bakılmaz değişik noktaları bağlayan insanın aklında «tarama», bilinçli «tarama» fikri doğuyordu. Öyle ki, o yıllarda NATO görevlisi olan, General Chassin bile : «Örümcek ağına benzer bu içiçe çizgiler, bir pilot için, havadan yürütülen bir keşiften başka bir şey olamaz» demişti. Aslında —sonradan yürütülen başkaca incelemelerden belli olduğu gibi— Michel'in ortaya çıkardığı «keşif» haritası bir rastlantıdan başka bir şey değildi.

Üstün bir uygarlığın eseri olan UFO'lar yoksa teftişlerini gelişigüzel mi yapmış, sürdürmüşlerdir?

Çeşitli ülkelerde görülen olaylar bir araya getirilip, tarih sırasına göre dizildiğinde ortaya en azından belirli ülkelerdeki, kıtalardaki olay çoğunluğu ve frekansı açısından düzenli gibi görünen bir şema çıkıyor. Salt bu veriler yeterli olabilir mi bizim için?

Yaklaşık olarak 30 yıldan beri dünyanın çeşitli ülkelerinde resmî ya da özel kurumlar UFO'larla uğraşüyor. Bir araya getirilen malzeme gerçekten korkutucu ve şaşırtıcı. Şu farkla ki, resmî kurumlar «gizli» bilgilerini özel kurumlara bildirmeye yanaşmadıkları gibi bunlardan gelen malzemeyi çoğunlukla pek ciddiye almamaktadırlar.

Öte taraftan özel kurumlar, resmi olanlardan yardım görmediklerinden her fırsatta bunları «gerçekleri gizlemekle» suçlamaktadırlar. Böyle bir durumun karşısında 30 yıl içinde, gerçekten düzenli ve koordineli bir çalışma yapılmamıştır ve bu gidişle, ihtimal yapılamayacaktır denilebilir. Özel ve meraklı araştırmacı zaman zaman heyecanına kapılıyorsa, resmi kurum da «Ulusal Güvenlik» açısından soğukkanlılığını muhafaza etmeye zorunlu görüyor kendini.

Varolan eski ya da yeni bilgilerle kaynaklar, Uzaydan Gelen Tanrılar'dan söz eden mitolojiden Ekim 1973'te, Baton Rouge'da binlerce kişinin gördüğü ışık saçan esrarengiz nesneye kadar aşağıdaki zinciri oluşturuyorlar:

- 1) Evrende bizden başka, ihtimal bizden üstün, uygarlıklar varoluyor.
- 2) Bizden daha üstün oldukları takdirde bu uygarlıklar bizden önce uzayı fethetmişlerdir.
- 3) Bu uygarlıklar uzayı bizden önce fethettileri takdirde dünyamıza kadar varmışlardır.
- 4) Bir ya da birkaç uzay uygarlığının temsilcileri güneş sistemimize girdikleri takdirde dünyamızı ziyaret etmişlerdir, etmeye devam ediyorlar.
- 5) Bu uzay yaratıkları, dünyamızı ziyaret ettikleri takdirde belirli izler bırakmışlardır.
- 6) Bu uzay yaratıkları eskiden olduğu gibi zaman zaman dünyamızı ziyaret etmek-teler ve belki de yeni izler bırakmaktalar.

«Yirmi yıl içinde insanlar dünyadışı üstün yaratıklarla temas etmiş olacaklar. Bunlar belki organik yaratıklar değil, düşünen makinelerdir. Görünüşe göre bu üstün beyinler bizi incelemekle meşguller. İhtimal, belki bizi yönetiyorlar. Her şey bizi böyle bir olaya hazırlamalı.»

Bu satırları yazan çok-satan bir bilim-kurgu romanının yazarı değil, Alabama'da, Redstone nükleer füze fabrikasının yöneticilerinden Roger A. MacGowand'dır.

Kendini teknolojinin, düşünen makinelerin

esiri olmaya hazırlanan insan, yoksa, yakın bir gelecekte uzaydan gelme düşünen makinelerin kölesi mi olacak?

Korkunç bir kâbus!.

«Biyolojik hayat akıllanınca,» diye devam ediyor MacGowan, «Kişiliğinin biyolojik unsurlarını mekanik unsurlarla değiştirmeye koyulur. Sonradan akıl taşıyan yaratıklar, düşünen robot'lar ortaya çıkar: biyolojik evrimin yerini mekanik evrim alır.»

İhtimaller karışıyor ve çarpışıyor, fakat üstün bir uygarlık söz konusu ise robotlaşmış bir uygarlık da teknolojik açıdan üstün bir uygarlık sayılabilir.

Yukardaki «zincir» örneğinde «bir ya da birkaç» uzay uygarlıklarının temsilcileri denilmişti. Açıklayalım : dünyamızı eskiden ziyaret etmiş Uzay Yaratıklarına inanıp Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin çağdaş temsilcilerini ciddiye almayanlar, ilk Öğreticilerin dönüşünü bekler gibi oluyorlar. Bu tür bir varsayımın desteklenmesi biraz zordur. Şu farkla ki, çeşitli eski, yeni olaylardan edinilen malzeme incelendiğinde, değişik Uçan Nesne şekilleri (örneğin; önceki yüzyılda görünen «puro» şeklindeki Uçan Makineler, eskilerin «Yanan Kalkanlar»¹, çağdaş Uçan Daireler gibi), değişik Uzay Yaratığı tipleri (örneğin; bize benzeyenler, canavarları andıranlar, çok kısa boylu olanlar gibi) değişik «uzay uygarlıkları»na da bağlanabilir.

«Uzay Yaratıkları neden geri dönmedi?» diye soruyor Agrest ve soruya şu cevabı veriyor: «Yapmış olduğum kaba bir hesaba göre, uzayda büyük mesafelerle ayrı olan gezegenler arasındaki uzay yolculukları yaklaşık olarak 10.000 yıl sürer. Dolayısıyla, uzay yaratıklarının dönebilmeleri için binlerce yıl geçmeli. Bu tür ziyaretçilerimiz oluyorsa bunlar bu an gezegenlerine doğru yol almaktalar. Kendileri ve birlikte aldıkları dünyalı için yolculuk birkaç on yıl sürmüştür. Bizim için ise binlerce yıl geçmiştir. Yine binlerce yıl geçtikten sonra başka bir keşif kolu bize kadar varacaktır.»

Sorunu bu şekilde çözümlüyor Agrest. Ama, öne sürdüğü çözüm yolu hem tutarsız, hem de saptanan olaylarla uyuşmayan cinstendir.

UFO'ların nereden geldiklerini bilmiyoruz. Kimi Merih'ten der, kimi Venüs'ten. Şimdi kapı komşumuz olan Ay bile bir zamanlar Uçan Daireler'in üs'ü olarak düşünülüyordu. Evren'in çok uzak bir yerinden ya da oldukça yakın, Güneş sisteminin içinden gelebilirler. Ya da değişik yerlerden gelmiş olabilirler pekâlâ.

Bir rivayete göre, tespit edilen Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler bir çeşit araştırma araçlarıdır. Taşıyıcı görevi gören asıl uzay aracı UFO'lar ise atmosferin dışında kalmaktadır.

Jacques Bergier «Uçan Dairelere inanmam» der ve bunu «Tarihte Dünyadışılar» adlı kitabında itiraf eder. Buna karşılık Uzay Uygarlıklarına

inanır; eski çağlarda Uzaydan Gelenlere hatta ihtimal olarak varolmuş ve gelenekler yoluyla sürdürülen temaslara inanır.

«3000 yıldan beri gökyüzünde esrarengiz nesneler görülüyor» diyor Fransız ruhdeşeni Dr. René Held. «Buna rağmen durum değişmiş değil, herhangi ek bir bilgiye kavuşamadık. Her bilim dalında yanlışlıklar işlenilebilir, geriye gidilebilir, atılımlara girilebilir, bir sil baştan'a varılabilir ama her zaman elde bir şey kalır, bir ekleme olur.»

Held'e göre, 3000 yıl içinde durumu yeni bir yöne götürebilecek hiçbir olay kaydedilmemiştir.

Bir de bunun tersi olarak —üstelik uzman bir kişinin— C. G. Jung'un görüşü vardır:

«UFO olayını salt ruhbilimsel açıdan açıklamak imkânsızdır. Uçan Daireler gizli kanunlara uymuyor, ağırlık nedir bilmiyor ve görünüşe göre insana yakın pilotlar tarafından yönetiliyor. Bu makinelerin yapımı, bilgilerimizi kat kat aşan bilimsel bir tekniğin örneğidir.»

Daha önceki bölümlerde, İsrail'de en azından 1960 ile 1970 yılları arasında bugüne kadar hiçbir Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesne'nin görülmediğini söylemiştik. Bunun nedeni ne olabilir?

Fransız araştırmacısı Robert Charroux bunu şu şekilde açıklıyor: İsrail'de her vatandaş bir UFO'yu gördüğü takdirde hemen ilgili dairelere haber vermek zorundadır. Yapılan incelemede hiçbir şey ortaya çıkmazsa olay kapanır fakat bu

aynı kişi yeniden bir UFO görüp haber verirse bir ihtar alır. Bir    nc  kez bu kişi bir UFO olayına karışır ve araştırma bir sonuç vermezse vatandaş bir ruh kliniğine gönderilir.

İhtimal böyle sert bir düzen içinde görenler de, görmeyenler de UFO konusunu a mamayı kendileri için daha yararlı buluyorlar.

1969 yılında, Atom Enerjisi Komisyonu'ndan Dr. Glenn Seaborg; Moskova'da, Apollo VIII., X., XI. ve XII.'nin mürettebatları Ay'ın görünmeyen yüzünde inşaat kalıntılarıyla, dünyadışı araçların izlerini bulduklarını beyan ettiği söylenir. Kanada'da yayımlanan «**Minuit-Geceyarısı**» gazetesini, 11 Ağustos 1969 tarihli sayısında, uzay adamı Armstrong'un Ay'da d nyadışılarla karşılaştığını, karşılaşmanın özel resmî bir televizyon kanalına nakledildiğini bildirmiştir.

Yine 1969'da, sözügeçen gazetenin başka bir haberine göre; Gürcistan'da düşen bir Uçan Dairenin içinde bir uzay yaratığının yanmış cesedi bulunmuştur.

«**Minuit**»nin verdiği haber çerçevesinde olay şöyle «**cereyan**» etmiştir:

Gürcistan'ın bir köyünde oturan 43 yaşındaki köylü Vasily Dubischev, trakt r yle tarlasına giderken korkunç bir gürültü duyar. Aynı anda traktörün farları söner ve bir Uçan Daire görülür. Uçan Daire bir süre ışıklar sa tıktan sonra uzaklaşır ve bir tepenin arkasında düşüp infil k eder.

Olay yerine gelen Vasily, uçan nesneden hiç

bir iz göremez. Buna karşılık yerde bir ceset bulur: Kolları, bacakları, kafası, gözleri, kulakları, ağzı olan, burunsuz, kalın derili ve insana benzer bir yaratığın yarı yanmış cesedidir.

Cesedi inceleyen bilim adamlarına göre, —gazete, Dr. Fyodor Petrov adını da vermektedir— yaratık, bizden çok daha sıcak —ihtimal Venüs kadar sıcak— bir gezegenden gelmeydi.

Kanada gazetesinin verdiği haber ilginç. Fakat ne yazık ki bu haberi yalnız kendisi vermiştir; Sovyet kaynakları, bu konulara çok meraklı olmakla beraber olaya hiçbir şekilde değinmiş değiller.

Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneleriyle Uzay Yaratıklarını kullanıp «sansasyon» yaratmak, oldukça eski bir tutumdur. Üstelik eski ve gereksiz.

Sorunun tümü zaten kendiliğinden «sansasyon» yaratacak türdendir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UZAY TANRILARI

1838 YILINDA VE AVUSTRALYA'daki Kimberley bölgesinde araştırmalar yapan George Grey, Glenelg nehrinin yakınlarındaki bir mağarada bir uzay adamını andıran bir kaya resmi buldu.

Yaratığın başı etrafında parlak kırmızı daireler görülüyordu ve aynı kırmızı renk, vücut ve eller için de kullanılmıştı. Mağaranın öbür duvarlarında ayrıca insanı düşündüren benzer resimler, şekiller, yaratıklar vardı. Kimi, üç metre boyunda olup uzay adamlarının giysilerine benzer şekilde bir «kombinezon» giymekte, kimi yuvarlak miğferler taşımaktaydı. Uzmanlara göre bu resimler, yerliler tarafından yapılp Yağmur Tanrısı Wandjina'yı canlandırıyordu. Bir başka «uzman»lar için ise bunlar uzay adamlarının şekillerinden öte şey değillerdi.

İngiliz yönetmeni David Attenborough «Kargo'ya Tapanlar» adıyla bundan birkaç yıl önce, Yeni Ebrid adalarında bir televizyon filmi çekmiştir. İlginç bir film idi ve mitosların nasıl olduklarını, mitosla gerçeğin arasındaki yakın ilişkilerini açıklamaktaydı.

Attenborough'un anlattığına göre; Tanna adasında yaşayan yerliler, John Thrum adlı bir Tanrı'ya tapmakta ve bu tanrının dönüşünü beklemektedirler. Bu John Thrum eski bir Tanrı değil. Aksine oldukça yenidir ve yerli reis Nambas'ın verdiği açıklamalara göre 1942 yılında adada görülmüştür. Thrum adaya günün birinde gökyüzünden inmiş ve yerlilere bir takım öğütlerde bulunmuştu; bunlar arasında örneğin, paralarını atmaları, hayvanlarını öldürmeleri ve Papazların yönettikleri okulu terketmeleri vardı. Bir süre sonra Thrum ada'yı terketti, fakat buz dolaplarıyla, arabalarla dolu bir uçakla yine döneneğini söyledi.

Aradan yıllar geçti, Tanna yerlileri Thrum'u hâlâ bekliyorlar. Kimdi bu Thrum? Bilinmiyor. Fakat büyük bir ihtimalle İkinci Dünya Savaşında adaya ayak basan ve yerlilere «uygarlığı» getiren herhangi bir Amerikan askeridir. Yerliler için o eski Amerikan askeri artık dönüşü beklenen bir Tanrı olmuştur. İnanç, sonraki kuşaklara geçecek ve zamanla Thrum gelisen bir mitosun; gökten uçan bir makine ile inen, yerlilere bir hayli şeyler öğreten, hediyeler dağıtan

ve günün birinde yine uçan makinesine binip gökyüzünde kaybolan fakat bir gün mutlaka dönecek olan bir kahraman olacaktı.

Yerli Reis Nambas'la konuşan Attenborough, Thrum'un bir hayli geciktiğini söylediğinde yaşlı Reis şu karşılığı vermiştir.

«Hiristiyanlar, yaklaşık olarak, 2000 yıldan beri umutsuzluğa kapılmadan İsa'nın dönüşünü bekliyorlar. Biz neden umutsuzlanalım? John Thrum bize mutlaka yeniden dönecek ve kendisine inananlara bütün diledikleri şeyleri getirecektir.»

Yirmi yıl içinde sıradan bir Amerikan askeri küçük bir Pasifik adasının yerlileri için bir Tanrı oluyorsa, aynı süreç tarihöncesi atalarımız için kabul edemez miyiz?

İlk uygarlıklarla ilk dinlerin gökyüzünü inceleyen rahipleri, gezegenleri birer Tanrı olarak görmüşlerdir; bütün antik uygarlıklar gökyüzünde yaşayan Tanrılara tapmışlar, bunların zaman zaman yeryüzüne inip insanlara yardımda bulunduklarına inanmışlardır.

Bugün bile çağdaş astrologlar insanlara; geğenlere göre özellikler buluyor ve gezegenlere göre insanların kaderini, yaşantısını tayin ediyorlar. Yüzyıllardan beri «hurafe» sayılan, günlük gazetelerin «Yıldız Falı»nda kullanılan —daha doğrusu kullanılması gereken— astroloji; yıldızların, gezegenlerin insanlar üzerindeki etkilerin-

den söz etmiştir, bu etkileri incelemiş ve araştırmıştır.

Uygarlıklar, inançlar, dinler gidip gelir. Astroloji ise fazla bir değişime uğramadan yerinde kalmakta, çekiciliğini kaybetmemektedir.

Böylece belirli bir yıldızdan, bir gezegenden gelen Uzay Yaratıklarının özelliklerini mi muhafaza ediyor, bunları mı simgeler altında insanlara aktarıyor?

Eski Yunanlılarla Romalılar, gökyüzünde yaşayan fakat insanlara fazla bir önem vermeyen Tanrılara inanırlardı. İnanmakla yetinmeyip Tanrılarla ilgili durumları aralarında ve edebi eserlerinde tartışırlardı (Eflatun, Aristo, Plinius, Lucrezius).

Tarihöncesinden kalan mitoslara göre; üstün güzellikte ve bilgide olan Tanrılar, gökyüzünden indiklerinde dağlık bölgelerle kalabalık şehirlerden uzak yerlerde yerleşmişlerdir. Burada, bu kutsallaşan dağlarda, Tanrılar yerli Reislerle görüşüp onlara evrenin esrarlarını açıklar ve geleceği anlatırlardı. Gökyüzünden inen, kalabalıktan kaçan Tanrılar, gizlendikleri yerlerden bu gizli bilgilerini insanların seçilmiş temsilcilerine aktarmışlardır. Zamanla bilgi saptanmıştır; olay, mitosun çerçevesi içine sığdırılmıştır.

Fakat —buna da hemen işaret etmek gerek— bütün Tanrılar uzak bölgelerde kalmış degillerdir; kimi insanlara karışmış, onlara pratik bilgi-

ler vermiştir. Kimi de daha ileriye giderek aşk serüvenlerine girişmiş, bir çoğu adeta yeni bir soy yaratmıştır (antiklerin en ünlü kahramanları, ister Batı'lı olsun ister Doğu'lu, Tanrısal soydan gelmedir, bazan bir «bakire»den doğmadır).

Eski geleneklere göre, Atlantis'in ilk Kralları bilgilerini Merkür ve Venüs'ten elde etmişlerdi; Eski Ahit insanların kızlarıyla birleşen Tanrının oğullarından ve bunlardan doğan devlerden söz etmektedir. Eflatun, «Fedrus» adlı eserinde kanatlı bir ırktan yola çıkarak insanlarla Tanrıların bir arada yaşadıkları çağları anmaktadır, «Kişi» yerlilerinin kutsal kitabı ve mitologyası «Popol Vuh» benzer olaylara değinmektedir. Eski Ahit'te ise, «Elohim»ler ya da El'in Oğulları, Tanrı-İnsan ilişkisinin örnekleri gibi gösterilirler.

Yunan mitolojisindeki Uranus'un hikâyesi bu konuda ilginç bir örnek teşkil edebilir. Mitoloji'ye göre, Gea (Yeryüzü) nın kocası ve kardeşi olan Uranus, çocuklarından nefret ettiği için onlardan kurtulmak ister. Başarılı olamaz ve oğlu Kronos (Satürn) yerine geçer. Kronos kızkardeşi Rhea ile evlenir ve yeni doğan çocuklarını çiğ çiğ yer. Rhea oğlu Zeus'u Siklopların bulunduğu Girit'te bir mağarada saklar. Yıllar geçer, Zeus büyür ve Siklopların yardımıyla Kronos'un hakkından gelir. Buna karşılık, Uranus'un çocukları olan Titanlar, Zeus'a boyun eğmezler. Zeus, kardeşi Neptün'ün ve Siklopların hazırladıkları silâhların yardımıyla Titan'ları bozguna uğratar.

Hikâye bununla bitmiyor; sonradan Zeus, Titan Prometeus ile de savaşıyor. (Prometeus, gökyüzü ateşini çalan ve onu içbükey bir tüp içinde saklayan ilginç bir kişidir) ve onu cezalandırıyor.

Bu eski mitosu bugün nasıl yorumlayabiliriz?

W. Raymond Drake'a göre, yorumu şu şekilde yürütebiliriz: yüzbinlerce yıl önce, üstün bir uygarlığın temsilcileri olan Uranos'lar (Yunanca'da Uranos, gökyüzü anlamına gelir) uzaydan yeryüzüne varıyorlar. Yeryüzünde yaşayan devler bunlara karşı gelmeye çalışırlar, bir kısmı (Sikloplar) yeraltına sığınır.

Yüzyıllar geçer, bu kez Satürn'den gelme uzay yaratıkları dünyayı istilâ edip Uranos'ları bozguna uğratırlar ve yeni bir uygarlık yaratırlar. Bu ara Jüpiter (Zeus) gezegeninden gelen başka bir akın, Sikloplarla birleşerek Satürn'den gelenlere karşı çıkarlar ve üstünlüğü ele geçirirler. Uranos'lardan kalma olan Titanlar bu kez Jupiter'lilerle savaşa kalkarlar, savaş on yıl sürer, Siklopların hazırladıkları korkunç silâhlar (nükleer silâhlar) kullanılır, sonunda Titan'lar yenilirler.

İhtimal, Titan'ları yöneten Prometeus bir uzay gemisinde bulunuyordu (ateş taşıyan içbükey tüp).

Prometeus, yenildikten sonra Zeus tarafından Kafkas'ta büyük bir dağa zincirlenir ve ciğeri bir kartal tarafından parçalanır: acaba buradaki kartal motifini füze olarak açıklayabilir miyiz?

Diyelim ki, yüksek ve uzak bir dağ bölgesine kaçan Prometheus, Zeus'un güdümlü füzelerine hedef teşkil etmiştir.

Başka bir yerde, daha sonra, Zeus, Tifon adlı bir canavarla savaşıır. Tifon, dünyaya çarpan bir kuyruklu yıldızdır; ya da Horbiger'in varsayımına dönersek, yeryüzüne düşen eski Aylar'dan biri.

Bul olaydan sonra yeryüzünde hayat bir değişime uğrar; mevsimler, iklimler değişir. Bu olayı evrensel sayar ve başkaca gezegenleri de etkilediğini düşünürsek buna uzay yolculuklarının kesilmesini de bağlayabiliriz.

Yüzyıllar geçer, dünyadaki hayat şartları güçleşir insanlar birbirlerine düşman kesilir ve savaşlar başlayıp sürdürölür; eski çağların geleneğini, bilgisini koruyanlar uzaydan başka hiçbir yardım görmeden uygarlığa doğru giden yolda yalnız başlarına ilerlemeye başlarlar. Geride parçalanmış bir «hatıra» kalır. Altın Çağ'ın hatırası.

Drake'ın yukarda özetleyip incelediğimiz yorumu fazla hayali, giderek «romantik» bile görünebilir. Aslında ilginç bir denemedir. Kuşkusuz, mitoslar değişik, belki de karşıt bir şekilde de açıklanabilir; aynı mitostan başka bir yorum da çıkarılabilir. Ama Drake, mitos'u bir sistemin içine yerleştirerek çağdaş açıdan değerlendirmeye koyulmuştur. İlginç olan, seçtiği bu sistemdir.

Uzaydan gelme Uçan Tanrıları her gelenekte bulmak mümkündür: Kelt geleneğinde Büyücü

Kral Bran, Batı'dan hareket edip uçan bir araba ile Ölüler Diyarı'na varır. Kardeşi Manannan ise 1001 Gece Masallarındakine benzer bir uçan at kullanır ya da denizlerle yelkensiz ve küreksiz bir sandalla dolaşır.

Batı'nın ve Doğu'nun mitolojik destanları sanki tek ya da benzer bir kaynaktan çıkmış gibi birbirine bağlı en azından paralel motifler işliyor. Hint mitolojisinde «beyaz insan»ın atası Aryaman oluyor; gökyüzünden gelen, dolayısıyla bir Uçan Nesne kullanan Aryaman.

Fenikelilerde ve Asurlularda, Baal-Bel ve As-tarte-İştar, Venüs'den gelmedir; İranlıların Ahura Mazda Tanrısı uçan bir Tanrıdır; Ananhyta ise Venüs'ten gelen bir Tanrıça.

Mısırlılara göre, ilk tanrısal insanlar uçan makinelerle Horus'un gökyüzünden yeryüzüne varmışlardır. «**Dünyamızın Gizli Sahipleri**»nde açıklandığı gibi, Maya'larda ve İnka'larda Tanrıların kullandığı uçan makineler; tapınaklarda, mağara resimlerinde ve en açık şekliyle elyazmalarında (Troano el yazması, Magliabecchiano el yazması, Dresde el yazması v.b.) belirtilmiştir.

Dünyanın başlıca ulusal kitaplıklarında korunan bu elyazmalarında görülen resimleri, şekilleri açıklamak ve yorumlamak oldukça zor bir iştir. Bütün araştırmacılar bu noktada birleşmektedirler, fakat buna rağmen bu malzemenin en basit bir incelemesi bile insanın karşısına şaşırtıcı belgeler koymaktadır.

Bu belgelerin çoğu —elyazmaları— birer takvim sayılmaktadır ve «geleneksel» bilim, onları bu açıdan değerlendirmeye çalışmıştır. Sonuçta gerçek bir değerlendirme olmamıştır ama buna karşılık çok daha açık bir görüşle bu elyazmalarındaki ya da bu takvimlerdeki iyice karışık şimgesel resimleri yorumlayanlar, bunlarda sonradan unutulmuş bir bilginin izlerini bulmuşlardır.

1863'te Paris'te Kraliyet (şimdi Ulusal) Kitaplığı'nda bulunan Perez Elyazması'nı açıklamaya çalışan Robert Charroux bazı şekilleri aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

- 1 — Gökyüzü.
- 2 — Uçan makine.
- 3 — Havalanmak üzere olan nesne.
- 4 — Venüs gezegeni.
- 5 — Buhar gücünü kullanan Efendi.
- 6 — Buharın çok güçlü Efendisi.
- 7 — Güneşe doğru uçuş.
- 8 — Işığı kullanan bir güç.
- 9 — Yeryüzünün üzerinde uçuş.

Charroux'nun yorumu, çeşitli Maya elyazmalarının çeşitli resimleri üzerine yürütülüyor. Biz çok kısa bir örnek vermekle yetindik ve bu kısa örnek daha önce üzerinde durulan bir sorunu destekler niteliktedir: Maya'larla İnka'lar —ve genel olarak bütün eski uygarlıklar— dünyadışı yaratıklarıyla ilgili geleneksel bir bilgiye sahip idiler.

Bu bilgi onlara nasıl gelmiş ve geleneklerine nasıl geçmiştir? Bu soruya cevap vermek bugün için imkânsızdır. Bir ihtimali, bir varsayımı aşamaz. Bir rivayete göre; bu yüzyılları aşan bilginin «taşiyıcı»ları ya da koruyucuları, rahipler olmuştur. Rahipler, «medium»lara özgü «trans» hallerinde bu eski bilgiden söz etmişler, bununla yetinmeyerek garip Uçan Nesneler'in görüntülerini bile canlandırmaya çalışmışlardır. Fakat rahiplerin görüntüleri elyazmalarına simgesel bir grafiklerle geçmiştir, hatta teknik diyebileceğimiz bilgiler de günlük hayatın şekillerine karışmıştır. Elyazmalarının çeviri ve yorumlama işlemi, bu yüzden de ayrı bir güçlük kazanmakta ve değişik sorunlar ortaya atmaktadır.

Çevirimi ve yorum sorunu yalnız Maya ya da İnka elyazmaları ile ortaya çıkmıyor. Bütün o çok eski ve yaşı bilinmeyen kaynaklar aynı sorunu yeniden canlandırıyor. İranlılar'ın «Avesta»sı, Hintliler'in «Vedas»ları, eski Mısırlıların elyazmaları, İskandinav'ların «Edda»sı, Musevilerin «Peygamberler Tarihi», Orta ve Yakın Doğu yazıtları ve Anadolu'da bulunan yazılı taşlar bu kaynaklar arasındadır.

Eski kaynakları araştırmak; salt Orta ya da Güney Amerika, Asya ve Afrika kaynaklarına uzanmak demek değildir. Kendi kaynaklarımızı, mitolojimizi, destanlarımızı bu açıdan araştırıp incelersek benzer Uçan Tanrılar ve Uçan Nesnelerle karşılaşabiliriz.

ALTAY TÜRKLERİNİN yaradılış efsanesinde; «Önceleri ancak su vardı. Yer, gök, ve güneş yoktu. Tanrı (Kuday) ile bir kişi vardı. Bunlar kara kaz biçimine girip su üzerinde uçuyorlardı.» denilmekte, başka bir yaradılış efsanesinde ise aynı motif şöyle tekrarlanmaktadır: «Gök ve yer yoktu. Uçsuz bucaksız deniz vardı. Tanrı Ülgen (ya da Aakay, Kurbustan) bu deniz üzerinde uçuyor, konacak katı yer arıyordu.»

Her iki örnekte de uçan bir Tanrı ile karşılaşırız ve her iki örnekte de ilerde üzerinde duracağımız başka bir ikili tekrarlanıyor: Uçan Tanrı ve deniz.

Başka bir yaratılış efsanesinden yine benzer bir örnek de şudur:

«Bu sonsuz boşluk-yokluk içinde var olan üç şey: Tanrı Kara-Han, Ak-ana ve uçsuz bucaksız Su...

Bu sonsuz boşlukta, bu uçsuz bucaksız sular da bir ak kaz idi Kara Han.... Bu uçsuz bucaksız sularda yüzer, bu sonsuz boşlukta kanar çırpardı tek başına...»

Deniz ve kaz şeklini almış bir Uçan Tanrı dıha.

«Yine günlerden bir gün Oğuz Kağan, bir yerden tanrıya yalvarmakta idi. Karanlık geldi, gökten bir gök ışığı düştü. Günden ay, aydan

parlak idi. Oğuz Kağan yürüdü, gördü ki, bu ışığın arasında bir kız var idi. Yalnız oturur idi. Güzel, görüklü (güzel) bir kız idi. Onun başında ateşli, ışıklı bir beni var idi, altın kazık (kutup yıldızı) gibi idi. O kız o kadar görüklü idi ki gülse mavi gök güler, ağlasa mavi gök ağlardı. Oğuz Kağan onu gördükte usu (aklı) kalmadı. Gitti, sevdi, aldı. Onun ile yattı, dileğini aldı. Döl-boğaz (gebe) oldu...»

Görüldüğü gibi genel olarak Uzaydan inen Tanrılar yeryüzü dilberlerine tutulup kahramanları yaratırlar. Oğuz Kağan Destanı ise, bir çeşitleme oluyor. Kahramanlar yine doğuyor (Oğuz'un üç oğlu; Gün, Ay ve Yıldız) fakat ilişkinin unsurlarında bir evrimleşme vardır. Kahraman olan baba'dır, uzay'dan gelen de anne. Üstelik, Oğuz Kağan Destanı'nda gökyüzünden inen salt kahramanın ilk eşi değil kurt da gökyüzünden gelmedir:

«Ertesi gün oldukça Oğuz Kağan'ın çadırına gün gibi bir ışık girdi. O ışıktan gök tüylü, gök yeleli büyük bir erkek kurt çıktı.»

Destanda ilginç görülecek başka bir yer de şudur:

«Yine yolda büyük bir ev gördü. Bu evin duvarı altından idi, delikleri (pencereleri) dahi gümüşten, damır demirden idiler. Kapalı idi. Açık (anahtar) yok idi. Çeride bir iyi usta (hünerli) er var idi. Onun adı Tömürdü Kağul denen idi. Ona yarlığı kıldı ki: «Sen burda kal, aç! Damı aç-

tıktan sonra gel orduya» deyip dedi. Bundan ona KALAÇ adını koydu. İleri gitti.»

Duvarları altından, pencereleri gümüşten, parlayan, ışık saçan büyük bir ev, damı demirden ve kapalı. Sonra, hünerli, bilgili bir er ve evi açmak emri!

Bu verilerle çok «öncü» ve «uçta» bir yorumda bulunmak gayet kolaydır.

GÖKTEN İNEN —kurt şekline giren— Tanrı ile yeryüzü güzeli motifine Türeyiş Destanı'nda da rastlamak mümkündür:

«Eski Türk hakanlarından birinin çok güzel iki kızı vardı. Bu kadar güzel kızları insanlara lâıyk göremiyorlardı. Bu hakan bir dūs gördü. Düşünü yorumlatınca iyice inandı ki, kızları tanrı ile evlenmek için yaratılmıştır. Eninde sonunda tanrı gelecek, bu kızları alacak, Türkler de bu evlenmeden çoğalacak.

Bu inançla yüksek bir kule yaptırıp kızlarını bu kuleye kapattı. Artık gece gündüz, gelip kızları ile evlenmesi için tanrıya yalvarıyordu. Sonunda bir gün beklenen tanrı geldi. Gelip kulenin önüne dikildi.

Gök Tanrı bir erkek boz kurt biçimindeydi. Bu erkek boz kurt bir nice durup bekledikten sonra kulenin çevresinde döndü. Kızlar da anla-

dılar ki, evlenecekleri tanrı işte bu boz kurttur. Kuleden çıkıp kurda vardılar.

Boz kurt kızları alıp gitti, onlarla evlendi. Bu birleşmeden Dokuz Oğuz ile On Uygur boyları türedi.»

Göç Destanı'nda da Uygurlar'ın Han seçtikleri Buğu Han da gökten inmedir. Açılan ve içinde beş odası olan bir ağaçtan doğmadır.

«İki ırmak arasında bir ulu ağaç vardı. Bir gün bu ağaca gökten mavi bir ışık indi. Işıkla birlikte bir tatlı müzik de yayılmaya başladı. Yer-gök günlerce bu ışığın aydınlığı ve bu tatlı ezgileriyle doldu. Bir yandan da ağacın gövdesi şişmeye başladı.»

Türk mitolojisinde ve destanlarında başkaca örnekler bulmak mümkündür: Kumarbi Efsanesi'nde gökte kral olan ve sonradan yeryüzüne sürülen Alalu'dan, kuş gibi göğe uçan Anu'dan söz edilmekte: Altaylıların Köğütey destanı büyük ve kahraman bir «kuş» olan Kaan Kerede ile Kara Batur'un mücadelesini anlatmakta, Eti ve Hitit efsanesi «İlluankaş» ise gökyüzünde altı kır atın çektiği bir arabayla gezen tanrıça İnuraş anılmaktadır.

Örnekler çoğaltılabilir. Mitolojiden mitolojiye ana motifler, unsurlar değişmemekte, gökvüzü ile yeryüzü arasındaki ilişkiler sürdürülmekte, Tanrılarla insanlar içiçe girmektedir.

Uzay'dan birçok Tanrı inmiştir yeryüzüne, yeryüzünün çeşitli bölgelerinde ve dünyadaki gö-

revlerini tamamladıktan sonra yeniden uzay'a yükselmiştir.

Daha önce, Yaradılış efsanelerinin çeşitlemelerinden söz edildiğinde Tanrı ve Deniz motifleri üzerinde bir an durulmuştu. Her ne kadar Tanrılar uzaya bağlı kalıyorsa da bazıları için su, deniz, okyanuslar ayrı bir önem kazanmaktadır.

Enuma Eliş destanı:

«Yukarda gökler daha adsızken,
Aşağıda yere henüz ad verilmemişken,
İlk varlık ve hepsinin babası olan Ab-Su,
Hepsinin anası olan Mummi, Tiamat,
Bütün sularını tek bir kümede birleştirdiler.»

der.

İNKA'LARIN ANASI ve eğiticişi Tanrıça Orona, dört parmaklı ve perdeayaklı idi. Keldanlıların Tanrısı Oannes, tarihçi Beros'e göre Habesh Denizinden gelen yarı-insan, yarı-balık şeklinde bir canavardı. Yunanlıların Venüs'ü deniz köpüğünden doğmuştur.

Başka bir deyimle, sanki Tanrıların bir kısmı denize, okyanuslara karşı özel bir ilgi beslemiş gibi, sanki geldikleri gezegen ya da gezegenler, çoğunlukla suların kapladığı bir dünyadır.

Polynesian Researches - Polinezya Araştırmaları» adlı eserinde:

«Sandwich adalarında, başlangıçta yeryüzü-

nün sularla kaplı olduğunu, gökyüzünden inen kocaman bir kuşun denizde yumurtladığını, Havayı'nın böylece meydana geldiğine inanılırdı,» der Ellis.

TANRI-DENİZ ilişkisinin başka bir örneğini eski Türk kavimlerinin Yaradılış efsanelerinde buluyoruz ve bu belirli ilişki, efsanenin her çeşitlemesinde sanki yeryüzünü yaratan Uçan Tanrı denzin kapladığı bir dünyadan hareket ediyormuş şeklinde tekrarlanır:

Bu çeşit bir varsayımın üzerinde duracak olursak, Uzaydan gelen Tanrıların da kişiliklerine, özelliklerine uygun yerler, çevreler seçmiş olduklarını görmüş oluruz.

Kimi Tanrılar yeryüzünde kalır; kimi okyanusları tercih eder, kimi de yer altında gizlenmiş dünyaları. Giderek, eski Uzay Tanrılarını çağdaş Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelere bağlayacak olursak, bazan uzay uygarlığının X gezegeninin yüzeyinde, bazan Y gezegeninin derinliklerinde ve bazan da Z gezegeninin okyanuslarında geliştiğini de düşünebiliriz.

1954 YILINDA BU TÜR olayların sıklaşması A.B.D. Deniz Kuvvetlerini harekete getirdi; 1958'-de Yeni Zelanda'da Pakura gemisinin mürette-

batı Cook boğazında bir denizaltı gibi hareket eden fakat şekli bir denizaltıya uymayan bir «yüzen nesne» ile karşılaştı.

1964'te California'nın açıklarında açık olarak tayin edilemeyen başka bir «yüzen nesne», ufak bir geminin batmasına sebep oldu.

1965'de ünlü bilim adamı ve denizaltı uzmanı Jacques Picard için araştırmalarda bulunan Dr. Dmitri Rebikov, Gulf Stream'de büyük bir hızla ilerleyen «armut şeklinde» başka bir «yüzen nesne»yi tespit etti, 1968'de Cataline Adası'nın yakınlığında ışıklar saçan ve denizden yükselip gökyüzüne fırlayan bir «esrarengiz» nesne, Şerif muvini Richard Callen'in ilgisini çekti.

Aynı yıl, bu kez İsveç'te başka «esrarengiz» nesne buz tutmuş bir gölün içinden yükselip göldeki kalın buz tabakasını parçaladı.

Yukardaki olayların hiçbir kesinlikle açıklanmamıştır ama her biri Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler'le bağlantılı gibi görünmektedir.

Okyanuslarda yer alan her «esrarengiz» olayı, açık denizlerde uzaktan yakından görülen her «garip» nesneyi ille de Uçan Dairelere mi bağlamak gerek? Bu tür bir zorunluğun karşısında değiliz.

FLORİDA, BERMUDA ve Bahama adaları arasında «Lânetli Üçgen» adını kazanan bir deniz

parçası bulunur. Neden «Lânetli Üçgen» deniliyor adalarla, adacıklarla dolu bu bölgeye, yoksa eski korsanların barınağını teşkil ettiği için mi?

Değil. «Lânetli Üçgen», yaklaşık olarak bir yüzyıldan her karşılıksız kalan sorunlar yaratıyor. Bununla da yetinmiyor, anlaşılmasa kazaların merkezi oluyor.

1880 yılında, İngiliz bandıralı «Atalanta» okul gemisi üçyüz kişilik bir mürettebatla Bermuda'lardan hareket edip «Lânetli Üçgen» adını alan bölgede hiçbir iz bırakmadan kayboluyor.

1840'ta, Havana'ya doğru yol alan Fransız gemisi «Rosalie» bütün yelkenleri açık fakat bütününü boş olarak bulunuyor «Üçgen»de. 1918'de manganez dolu bir kargo; 1925'de başka bir kargo gemisi, 1926'da da Suduffco yolcu gemisi kayboluyor.

«Lânetli Üçgen» salt gemiler için bir tehlike teşkil etmiyor: 1944'te yedi uçaktan kurulu bir bombardıman filosunun beşi korkunç bir cereyana kapılmış gibi herhangi bir iz bırakmadan Bermuda Adalarının 300 kilometre açıklarında ve gökyüzünde kayboluyorlar.

30 Ocak 1948 günü, 6 kişilik mürettebatı ve 33 yolcusu ile «British South American Airways» şirketine ait bir uçak, Kindley Field'in 400 mil kuzeyinde yok oluyor. Denizde ne bir enkaz, ne bir ceset, ne de bir yağ lekesi bulunmuyor.

1947'de bir DC-3 tehlikeli bölgede kayboluyor. 1948'de 32 kişi taşıyan başka bir uçak, 1950'de ha-

vada bir Globe-Master, denizde Venezuela'ya doğru yol alan bir geminin de başlarına aynı «şey» geliyor.

Devam edelim; 17 Ocak 1949 günü, Bermuda'dan Jamaika'ya giden dört motorlu Ariel taşıt uçağı kayboluyor; 1954'te «Lânetli Üçgen» de iki olay tesbit ediliyor. Bir İngiliz uçağı ile bir Superconstellation; 1956'da bir bombardıman uçağı, 1963'ün Şubat ayında Amerikan petrol gemisi «Marin Soulfour Queen», aynı yılın Temmuz'unda ise «Snow Boy» adlı kargo, 1969'da ise iki petrol uçağı kendilerini bekleyen garip «son»dan kurtulamıyorlar.

OLAYLARDAN BİRİNİN iki ayrı kaynaktan yararlanarak incelenmesi şöyle:

5 Aralık 1945 günü, torpido taşıyan dört uçak Fort Lauderdale'den havalanıyorlar. Avenger TBM tipinde olan uçakların her birinde üç kişilik bir mürettebat vardı; uçağın kaptanı, radyocusu ve mitralyözcüsü. Her uçakta otomatik şekilde şişirilen bir lastik botla, «Mae West» tipinde cankurtaranlar bulunuyordu.

Uçaklar öğlenden sonra hareket etmişlerdi, kuzeye doğru iki saatlik bir uçuştan sonra üslerine döneceklerdi. Saat 15,45'de Fort Lauderdale'in radyo merkezi uçaklarla temasa geçti ve aralarında geçen konuşma kayıt edildi.

«Filo komutanıyım, yolumuzu şaşırdık.»

«Lütfen bulunduğunuz yeri bildirin.»

«Bildiremiyoruz, pusula çılgına dönmüş gibi.»

«Doğuya doğru yol alın.»

«Doğu'nun hangi tarafta olduğunu bilemiyoruz. Her şey çok garip! Deniz bile değişik bir deniz!»

Saat 16,25. Başka bir uçaktan bir ses geldi:

«Nerede olduğumuzu kesinlikle bilmiyoruz. Galiba...»

Birden ses kesildi.

Hemen 13 kişilik bir mürettebatla bir Mariner keşif uçağı havalandı. 20 dakika sonra kontrol kulesi Mariner'le temas kurmaya çalıştı, hiçbir cevap alamadı.

Gece oldu. Miami'den yardım istenildi. Bir uçak daha havalandı. Sahil koruma botları denize açıldı.

Deniz sakindi, herhangi bir fırtına işareti yoktu.

Şafakta uçakgemisi «Solomon» da aramalara katıldı, otuz kadar uçak etrafı taradılar. Bununla yetinilmedi; adalardan havalanan üçyüz uçakla büyük sayıda gemi ve botlar «Lânetli Üçgen»i bir başındandan öbür başına taradılar.

Araştırmalar karaya ve Everglades bataklıklarına kadar taşı fakat ne torpido taşıyan uçaklardan, ne de yardımlarına giden Mariner'den hiçbir iz bulunmadı. Sanki boşlukta kaybolmuşlardı.

«Lânetli Üçgen», 30. paralel'de bulunuyor, Asor adaları ise 35. paralel'de. Birinci bölgede gemiler, kayboluyor. İkincisinde kaybolan insanlardır.

ÖNCEKİ YÜZYILDAN beri 35. paralel'de mürettebatsız, boş birçok gemiler bulunmuştu fakat asıl olaylar dizisi 1969'da başladı:

30 Haziran 1969 - «Maple Bank» adlı İngiliz gemisi yirmi metre uzunluğunda bomboş bir yelkenliyi buluyor.

4 Temmuz 1969 - Liberya bandıralı «Polar Frost» gemisi, bomboş ve otomatik dümenle idare edilen bir yelkenliye rastlıyor.

8 Temmuz 1969 - İngiliz petrol gemisi «Heli-soma», 35. paralelde, Asor adaları ile Portekiz kıyıları arasında kendi başına terkedilmiş oniki metre uzunluğunda başka bir yelkenli ile karşılaşılıyor.

10 Temmuz 1969 - yeni bir olay bu kez dünya basınına harekete getiriyor: «Sunday Times» gazetesinin düzenlediği dünya turuna katılan ünlü gemici Donald C. Crowhurst'ün «Teignmouth Electron» adlı yelkenlisi esrarengiz bölgede bulunuyor. Yelkenlide, Crowhurst'ten hiçbir iz yoktur. Gemiciden kalan tek şey tuttuğu günlüğüdür: Tanrı'dan, evrenin sisteminden ve kendi ile

alay eden evrensel bir beyinden söz eden günlüğü.

Crowhurst çıldırmış mıydı, yoksa intihar mı etmişti?

Ya bomboş bulunan diğer yelkenlilerin mürettebatları?

Her olay için sürdürülen araştırmalar hiçbir sonuç vermiş değildir. 30. paralel olsun, 35. paralel olsun esrarlarını koruyor, kuşku dolu varsayımlara yol açıyorlar.

BU AÇIKLANMAYAN olayların elbette bir türeyen bir neden olabilir bu. Orasını kesinlikle nedeni vardır. İster denizden, ister gökyüzünden bilemiyoruz fakat ne birinci ve ne de ikinci ihtimali bütünüyle ortadan kaldırmamız imkânsızdır. Belki de bütün bu olayların arkasında gayet olağan nedenler yatıyor.

Ama öyle olsaydı, en azından bir ya da birden fazla olayla ilgili herhangi küçük büyük, yeterli yetersiz bir ip ucu, bir iz bulunacaktı. Bulunmadı, esrarengiz olayları aydınlatabilecek herhangi iz yok elimizde. İz eksikliği bizi uçta sayılabilecek ihtimallere mi itmeli?

Gerek «Lânetli Üçgen»de gerekse Asor adalarının açıklarında cereyan eden kaybolma olaylarını açıklayabilme amacıyla başka ve türlü ihtimaller de öne sürüldü; çağdaş korsanlar-

dan, paralel evrenlerden. zamanda boşluklardan, dördüncü boyut'a geçmelerden söz edildi.

Uzaydan gelen Tanrılar'dan uzaklaşmış değiliz. tekrar edelim, aksine bir kat daha yaklaşmış bulunuyoruz. 30. paralel, salt esrarengiz kaybolmaların yer aldığı bir bölge değil, aynı zamanda esrarların biriktiği Keops Ehramı'nın, en eski bilginin korunduğu Tibet'teki Lhasa kentinin ve kayıp diye bilinen Atlantis ve Mu kıt'alarının da yükseldiği paralel'dir.

Dikkat edildiğinde, bir kez daha çeşitli ve ilk başta kopuk gibi görnen esrarların çıkış noktası karşımıza dikilmekte ve her esrar, su ya da bu yönüyle o savunulan «zincir»e eklenmektedir. Sonuçta hiçbir esrar, hiçbir esrarengiz olay tek başına kalmıyor, kalamıyor, başka birine bağlanıyor ve yüzyıllardan beri bu, böylece gidiyor.

Bir kısım öncü araştırmacılar; «eskiden, çok eskiden, belki Tufan'dan önce (-15.000 ile -12.000 yılları arası) insanların hatırasında, geleneklerinde Tanrı diye kalan Uzay Yaratıkları dünyamıza varmış, atalarımızı eğitmiş» der, oysa ne bu varsayımı öne sürmek ne de bu varsayımı destekleyecek, açıklayacak izler bulmak artık yeterli değil ve olmamalıdır da.

Uzaydan gelen Tanrıların izleri son derecede ilginçtir fakat sorun, ne onlarla başlıyor ve ne de onlarla bitiyor. Gerçek sorun, Tanrılardan sonra oluşmaktadır.

Uzaydan dünyamıza Tanrılar inmiş, insanla-

ra bir bilgi getirmişlerdir. Her kıtada Tanrılar'ın izleri kalmıştır, fakat ya insanlara bahsettikleri bu bilgi nedir, ne olabilir?

Kuşkusuz, bu bilginin de izleri varoluyor. Birden fışkıran eski uygarlıklarda, bu uygarlıkların bize kadar gelen mimari eserlerinde ve akıllara durgunluk veren kalıntılarında buna rastlanmaktadır. Oysa bu statik bir bilgi olmamıştır. Belki statik olmayan bu bilgi, bir yerden sonra gizlenmiştir. Belki «yeraltı» bir faaliyet gibi sürdürülmüştür, evrimleşmiştir.

BUNDAN BİR SÜRE ÖNCE Türk basınında aşağıdaki haber yayınlanmıştı:

«ERZURUM'DA ASTRONOTA BENZEYEN 3 BİN YILLIK SERAMİK HEYKEL BULUNDU.

(Yücel Dönmez - Erzurum.)

Erzurum'un İspir kazasında Milat'tan önce 1400-1200 yılları arasında bu bölgede yaşayan Urartu'lardan kaldığı sanılan astronota benzer bir heykel bulunmuştur. Arkeologlar bu heykeli ilerlemiş bir medeniyete sahip kimselerin yapabileceklerini ifade etmişlerdir. Yöredeki bazı kimseler ise, heykelin o devirde başka dünyalardan geldiği sanılan astronotlar'dan ilham alınarak yapılabileceğini söylemişlerdir. Sekiz asır sürece

Doğu Anadolu'da hüküm süren ve sanatta oldukça ileri giden Urartu Medeniyeti Milat'tan önce 600 yıllarında yıkılmıştır.»

(Günaydın, 9 Kasım 1973)

Bu satırların yazıldığı sıralarda olay hakkında başka bir bilgi elde edilmediği için bunun hakkında fazla bir şey söylenemeyecektir. Gerçek olduğu takdirde haber ilginçtir, olmadığında en azından «başka dünyalardan gelmiş astronot» konusu artık bizde de olay teşkil edebileceği açısından yine de ilginçtir.

Yalnız başına hiçbir olay, ne kadar ilginç ve şaşırtıcı olursa olsun, fazla bir şey ifade etmez; değeri ve yararı yalnız başka bir olaya bağlandığında ortaya çıkar.

Örneğin; Erzurum'un İspir kazasında bulunan heykelin değerini bu an tartışacak değiliz. Fakat heykele Urartu Krallığı arasında bir karşılaştırma yaptığımız takdirde —özet dahi olsa— nelerle karşılaşacağımıza bakalım.

«Urartu sanatı ileri idi.» der T. Yılmaz Öztuna «Madencilik, kuyumculuk, oymacılık sanatlarında başarılı eserler bırakmışlardır. Ağacı ve fildişini iyi işlerlerdi. Küçük heykelleri de güzeldir. Heykelciklerde bilhassa mabutlarını mevzu almışlardır. Pek çok mabutları vardı. Bunların başında Ardini, Haldî, Trias ilâhları geliyordu. Urartular, Mitanniler'in medeni tesirinde kaldıkları için.

bazı mabutlarını da onlardan iktibas etmişlerdir.»

Urartular'ın Tanrıları arasında kimler vardır? İlk üzerinde duracağımız nokta bu olmalı, kuşkusuz.

«Ardini», ya da Güneş Tanrısı, hem Tanrı hem de Tanrıça kabul edilirdi; «Arsimela», ikinci derecede bir Tanrı; «Haldi», kahredici şer Tanrısı; «Nalaini», ikinci dereceli başka bir Tanrı; «Sebitu», bu da ikinci derecede bir Tanrı; «Tiriyas», kahredici şer Tanrılarından biri; «Turani», ikinci derecede bir Tanrı daha.

Bulunan heykel, acaba bu Tanrılardan herhangi birine mi aitti? Ve ait olduğu taktirde şekillendirdiği Tanrı'nın özellikleri nelerdi?

Urartular'da Mitanni'lerin etkisinden sözedilmekte, ve Mitanniler'in de ailevi bağlardan ötürü (Kral, Tusratta'nın kızkardeşi Gilu-Hepa, Firavun III. Amenofis'le evlenmiştir.) Mısır'ın etkisinde olduklarını biliyoruz.

Elyazmalarında Uçan Daireler'den söz eden, ehramlarında gizli bilgiler koruyan Mısır bütün yüceliği ve esrarları ile yeniden karşımızdadır. Acaba Erzurum'da bulunan bir heykelcik bizi, Mısır yoluyla o ünlü «zincir»e mi bağlayacaktır?

Bunu kesinlikle söyleyebilmek için henüz çok erkendir. Erzurum'lu «Astronot»un ne dereceye kadar bir «Astronot» olduğunu bilemiyoruz fakat, olduğu taktirde, onu «zincir»e bağlayabilecek sürek yukarda belirtilmiştir.

Genel mitoloji, dinler tarihi ve Kutsal Kitaplar hariç, bugüne değin öncü bir açıdan Uzaydan gelen Tanrılar'ın ayrıntılı hikâyesi yazılmamıştır. İhtimal günün birinde, çok uzun ve karşılaştırmalı bir çalışmadan sonra yazılacaktır ve o zaman hem varolan izler daha da çoğalacak, bilşecek; hem meraklı insanlar daha çok şaşırtıcı rastlantılarla karşılaşacaklardır.

Acaba böyle bir tarih neler anlatabilecektir? Bir «Astronot» olan Mısırlılar'ın Kutsal Firavunu Osiris'i anlatacak, Olimpos dağında oturdukları bilinen Yunan Tanrılarının aslında uzayda kaldıklarını açıklayacak; Kızılderililerin gökyüzünden inen beyaz tenli Tanrı'lara taptıklarını belirtecek, Colombia'da Chibchas yerlilerinin Güneş'ten gelen beyaz tenli ve sakallı bir Tanrının dönüşünü beklediklerini de nakledecektir.

Böyle bir tarih, bununla da yetinmeyecektir. Uzaydan gelen Tanrılarla yakın, uzak, bilinen ya da bilinmeyen gezegenler arasında bir karşılaştırma yapacak, bu Uçan Tanrıların özelliklerini belirtecek ve en önemlisi, insanlara getirmiş oldukları bilgiyi, bilimi tespit etmeye çalışacaktır. Bu tarih bir çılgınlık, imkânsızlıklar antolojisi olacaktır.

ESKİDEN, ÇOK ESKİDEN artık bugün bile unutulmuş bir ülkede adamın biri, elinde kocaman

bir balık taşıyıp daracık bir yolda ilerliyordu. Hayatında balık görmemiş, deniz nedir bilmeyen başka biriyle karşılaştı.

Balık nedir bilmeyen adam:

— Nedir o elinde taşıdığın şey? diye sordu.

— Balık! diye cevap verdi beriki.

— Ne yapar bu?

— Yüzer!

— Yüzer? Ne demekmiş bu?

— Hani, insan sudayken kolları, bacakları hareket eder de... Balığı taşıyan adam öbürüne yüzmenin ne olduğunu açıklamaya çalıştı.

Beriki koca balığa bir göz attı, aklına evindeki leğen geldi, başını salladı:

— Bu şey nasıl yüzer, o kadar su bulamaz ki! dedi.

— Var, dağın ötesinde.

— Göster bakayım, nasıl yüzüyormuş bu?

— Gösteririm. Benimle gel, göle kadar gideriz, dağın öte tarafında, görürsün.

— Hayır, hemen burada göster bana. Göstermezsen sana inanmam!

Balığı taşıyan adam omuz silkti ve istifini bozmadan yoluna devam etti.

İşte bütün mesele böyle dar bir yolda kalmaktır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

UZAK BİR GEZEGENE YOLCULUK

DÜNYAMIZ, TARİHÖNCESİ çağlardan beri uzaydan gelenlerin uğrağı olmuştur, denir ve bu konuda çeşitli örnekler sıralanır. Olaylardan, izlerden ve kalıntılardan söz edilir.

«Dünyadışı yaratıklar yeryüzüne indi», diyoruz; peki ya insan dünyadışı bir evreni ziyaret etti mi?

Belgelere ve kaynaklara bakılırsa insan, Ay hariç başka gezegenlere de geçmiş, dünyadışılıkların sayesinde, değişik yaratıklar ve uygarlıklar tanımıştır.

Bundan bir süre önce, büyük tirajlı Türk gazetelerinden biri özet halinde George Adamski'nin uzay serüvenlerini, Uçan Daireler'le yolculuklarını yayınlamıştır ve Türk okuru ilk kez bu tür bir «bilimsel araştırma ve belge» ile karşılaşmıştır.

Adamski, dünyadışı yaratıklarla karşılaşan, onlarla görüşen, bir Uçan Daireye binip uzay yolculuğuna çıkan tek dünyalı değildir. Adamski'nin özelliği, en azından Leslie ile birlikte yazdığı «Uçan Daireler Yeryüzüne İndi» adlı kitabından edilen bilgiye göre, dünyadışı'larla sürekli bir ilişki kurmuş olmasındadır. Fakat bunda da Adamski «tek» olmamıştır. Ondan önce değilse de ondan sonra çeşitli kişiler Uzay Yaratıkları ile ilişki kurmuşlar, hatta bu temaslardan ve edindikleri tecrübelerden ilham alarak Batı'nın belli-başlı ülkelerinde (Amerika'da, Fransa'da, İtalya'da) türlü örgütler kurmuşlardır.

Bu «ilişkiler» hakkında gereksiz bir heyecana kapılmadan, neler düşünebiliriz? Bunlardan yararlanma söz konusu ise nasıl yararlanabiliriz?

Bu sorulara cevap vermeden önce Adamski olayını hatırlatan başka ve az bilinen ve az bilinen bir örnek üzerinde durmak gerekecektir.

1934 yılında, adını hâlâ gizli tutan, hikâyemizin kahramanı (başlıca kaynağımızı teşkil eden Fransız araştırmacısı Robert Charroux ona Bay M.Y. rumuzunu takmıştır) Cezayir'de, İgharghare'm'le İssaouan ovaları arasında bulunan yüksek tepelerde, yaşlı bir yerli ile tanışıyor. Hiç kimsenin ilgisini çekmeyen ve garip hikâyeler anlatan bu bedevi ile arkadaş oluyor M.Y. ve günün brinde bedevi onu bir mağaraya götürüp kumların altında saklı, deriden yapılmış bir çuvalı gösteriyor. M.Y. hemen çuvalı açıyor ve için-

den ciltli bir elyazması ile elyazmasının sahifeleri arasında tutuşturulan iki parşomen buluyor. Her iki parşomen de ermenice yazılmıştır. Daha sonra bunları inceleyen dilbilimci Prof. Samuelian'a göre ikisi de sahtedir.

1940-45 yılları arasında M.Y. ortadan kayboluyor. 1960'ın sonlarına doğru yeniden ortaya çıkıp Robert Charroux ile ilişki kurup başından geçen serüvenini, Baavi gezegenine yolculuğunu ayrıntılı bir şekilde anlatıyor.

M.Y.'nin hikâyesini şu şekilde özetleyebiliriz:

1940 yılında M.Y., uzay yaratıklarının daveti üzerine bir Uçan Daire ile —bunların gerçek adı «vaid» imiş— Alpha Centauri'nin gezegenlerinden biri olan Baavi'ye varır. Yolculuk yaklaşık olarak bir buçuk saat sürmüştür, M.Y. ise beş yıl kadar Baavi'de kalmış bu ara «Vaid»ler hakkında geniş teknik bilgiler toplamıştır.

Baavi gezegeninde insanlar büyük bir şehrin içinde yaşar. Gezegenin çoğu ise doğaya ve hayvanlara terk edilmiştir. Kadınlarla erkekler arasında sonsuz bir eşitlik vardır ve Baavi yerlileri, ölümsüz olmamakla beraber bizim zamanımızla birkaç yüzyıl yaşarlar. Baal'larda evlilik diye bir şey yoktur. Sevişme serbesttir ve aşk, bir duygu olarak tanınmamaktadır. Her kadın ve erkek, belirli bir yaşta belirli bir tohum miktarını verdikten sonra sterilize olurlar. M.Y.'ye göre, Baal'lar, dnyalıları gelecekte yer alacak büyük bir afetten kurtarmak niyetindedirler.

M.Y., Baavi'deki beş yıllık serüveninden hiçbir resim, eşya, filim v.b. getirmemiştir. Hikâyesini doğrulayabilecek tek şey «**vaid**»lerin, Uçan Dairelerin inşa planlarıdır. M.Y. ile görüşen Charroux'ya göre, bu planlar, uzman mühendisler tarafından incelenmiştir. Uzmanların vardığı sonuçlara göre planlar dahiyane fikir ve buluşlar taşımakla birlikte teknik bilgilerimizle uyuşmaktadır

«20. yüzyılın insanı evrensel kanunlara uygun bir şekilde yaşamıyor artık,» demiştir M.Y. «Evrin öyle bir noktaya geldi ki dünyamız dramatik bir sonuca doğru ilerleyen bir bomba gibi olmuştur. Toplumumuz yakında bir değişime uğrayacaktır, kişilik sahibi olan birey (insan)ın yerini elektronik beyinlerin yöneteceği robotlaştırılmış bir birey alacaktır.

Toplumun her sınıfında, emekçiden aydın kişiye kadar, kuşku akılları kemirmektedir. Bu yüzden şiddet, karışıklık, anarşi doğuyor ve buna rağmen uygarlığımız. insan tarafından yaratılan makinenin ön planda bulunduğu tekniklere bel bağlamaktadır.

Bu gidişle insan hem seçim hakkından hem yaşama hakkından vazgeçme zorunda kalacaktır. Dünyamızı mahvedecek afet debünden doğacaktır.»

M.Y. kendi felsefesini açıklamaktan çok, Ba-avi'deki dostlarının dünyamız hakkındaki görüşlerini nakletmekteymiş.

Baal'ların görüşleriyle Adamski'ye bir Uçan Dairenin içinde yer alan toplantıda söylenenler arasında öz olarak fazla bir fark yoktur. Bu tür «belgeler»e inanmak gerekse dünyadışı'ların başlıca işleri ve yüzyıllardan beri sürdürdükleri denetlemenin amacı hem bizi hem de evreni korumaktır.

«...Ardı ardına patlattığınız nükleer bombalardan yayılan radyasyonlar uzayda çok uzak mesafelerde bile etkili olmakta ve bizim uzay yolculuklarımızı uzun süre aksatacak hale gelmektedir. Dünya insanının nükleer bir savaş çıkarmasına engel olmaya çalışıyoruz. Ancak bize bir saldırı olmadıkça öldürücü bir müdahaleyi hiçbir zaman düşüneyiz. Hükümetlerinizde bizimle beraber çalışanlar vardır.» der uzaydışı bir yaşlı kişi Adamski'ye.

San Miguel (Arjantina) gözlemevinin görevlilerinden Papaz Reyna'ya göre: Adamski ve M.Y. sadece iki örnektir.

«Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneleri yöneten yaratıklarla görüşen iki kişi tanıyorum, bunlardan biri, evrensel bir dil olan, varkulets'i biliyor.

Birkaç araştırmacı ile birlikte evine gittik ve bu dil ile yazılmış oniki cilt gördük. Bundan baş-

ka bize uzak gezegenlerdeki serüvenlerini, bulunduğu şehirleri de anlattı...»

«Evrensel bir dil» ile oniki cilt doldurmak kolay olmasa gerek. Şaşmamalı. Baavi'ye gitmiş olan M.Y. Baal'lerin felsefesini açıklamakla yetinmemiş, dil bilgilerini bile etraflı bir şekilde yazmıştır.

ADAMSKI'NİN ÖLÜMÜNDEN —isterseniz kayboluşundan— sonra taraftarları Los Angeles'te «ilişki»leri sürdürüp bir örgütün etrafına toplanıyorlar fakat bu tek örgüt kalmıyor: Amerika'da Truman Bethurum «Sanctuary of Thought-Düşünce Tapınağı»u, Van Tassel ise «Ministry of Universal Wisdom-Evrensel Bilgelik Bakanlığı»u kuruyorlar.

Yine Amerika'da ve 1960 seçimlerinde başka bir «temasçı» örgütün başkanı olan Gabriel Green, «Uzay Yaratıklarının Adayı» olarak 171.000 oy topluyor.

İtalya'da Eugenio Siragusa «Centro Studi Fratellenza Cosmica - Evrensel Kardeşliğin İnceleme Merkezi» ile yetinmeyip büyük tirajlı dergilerde beyanatlar yayınlıyor ve «İnsan Bilgeliliğinin Tapınağı» için para topluyor.

«Bilimsel açıdan bu olaylar hiçbir yenilik getirmiyor,» diye açıklıyor Prof. Emilio

Servadio. «Bunlar ruhbilimle, ruhdeşenlikle ve gerekirse parapsikoloji ile açıklanabiliyor. Ruhdeşenlikte bunlara 'etkisel sayıklama' denilir, paranoia hastalıklarında tipik belirtilerdir. Fazla değişmeyen bir çizgiyi izlerler: kişi kendini uzaklarda bulunan insanların, yaratıkların etkisi altında sanır. Genel olarak, ispiritizma'da 'otomatik yazı' diye bilinen olaya yakındır. İspiritizma'da bazı medium'lar, kendilerini başka bir kişinin etkisi altında bilip, bilmedikleri dillerde yazılar yazar, görmedikleri ya da varolmayan yerlerin resimlerini çizerler.

Kaldı ki, söz konusu temaslarda (dünyadışı yaratıklarla olan temaslarda) belirtilen düşünceler, fikirler herhangi bir üstünlük taşımamaktalar. Genel olarak, insanlar barışa, dostluğa davet edilir, dünyamızın, gerçekten parlak olmayan, durumu üzerinde durulur.

Bugüne kadar bu dünyadışı yaratıklar, bu üstün-beyinler bize tedavisi imkânsız bir hastalığa karşı bir ilâç vermediler, bir şiir, bir sanat eseri, dinsel bir öğreti de sunmadılar.»

Ruhbilim uzmanı Servadio öyle diyor ve söyledikleri de mantıklıdır. Fakat dünyadışı'lıların meselesini salt «**temas**» psikozunu sürdürenlere, talarına bütünüyle mal etmemek gerekir. Sorun-

«esrar»a kapılıp yolunu şaşıranlara ve akıl has-la ilgilenmek, ihtimaller üzerinde varsayımlar kurmak, bu varsayımları bir sonuca ulaştırabil-mek için araştırmalar yapmak başka, dünyadışı yaratıklara dört elle sarılıp kurtuluşu onlardan beklemek bambaşka bir şeydir.

13 Ağustos 1969 günü bir beyanat vererek oniki bin yıl önce Atlantis kıtasında öğrenci ol-duğunu ve sonradan İsa'nın yanında bulunduğunu açıklayan ve bunları, hayatının bu geçmiş olaylarını dünyadışı yaratıkların savesinde öğ-rendiğini söyleyen bir Eugenio Siragusa belki bir ruhdeşeni yakından ilgilendirebilir. Buna kar-şılık Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler'in soru-nunu aydınlatmak için tertiplenen şûralara katıl-an bir Hermann Oberth'in ya da bir Von Braun'-un tutumu gerçek bir bilim adamının davranı-şından başka bir şey değildir.

«Temas» tutkusu ayrı, «gerçek» tutkusu ap-ayrı şeylerdir. Üstelik, kendi bildiği konularda Servadio'nun görüşü tartışılmaz fakat dünyadı-şılı'ların, başka bir deyimle Uzay Tanrılarının in-sanlara getirip getirmediıklarını ölçmek ayrı bir bilginin, bir araştırmanın konusudur.

Önceki sayfalarda Amerika'da «Düşünce Ta-pınağı»nı kuran Truman Betherum'un adı anıl-mıştı. Betherum, ilk «temasçılar»dan biri olduğu için sonrakiler kadar ilginç, belki de daha da ilginç bir örnek teşkil etmektedir.

Bir gece, uzun bir yolculuktan sonra Betherum, boş bir yolda arabasını çeker ve uykuya dalar. Bir süre sonra uyandığında arabanın uzay yaratıkları tarafından çevrildiğini görür. Bir Uçan Daire ile dünyamıza inen bu yaratıkların adları «Clarionit»tir. Clarion denilen bir gezegenden gelmişlerdir ve bu adı taşımaktadırlar.

Betherum bunlarla ve Uçan Daire'nin yöneticisi olan dişi Kaptan Aura Rhane ile tanışır, dost olur ve onlardan ilginç şeyler öğrenir.

«Clarion gezegeni bize çok yakındır,» diyor Betherum. «Ne yazık ki Ay'ın arkasında gizlendiği için onu göremiyoruz.»

Biz Clarion'u göremiyoruz ama Betherum, Aura Rhane ile olan dostluğu sayesinde gezegeni bir Uçan Daire ile geziyor ve dünyaya Clarionit'lerin mesajını yaymak için dönüyor.

Dönmesiyle de eşi ile çatışıyor. Kocasından ayrılmak istiyor Bayan Betherum; şikâyetleri vardır ve bunlar önemli şikâyetlerdir. Kocasını, Aura Rhane ile tanıştığı günden beri eşini ihmal etmekte ve kocalık görevini ifa etmemektedir.

Betherum'un bir örgüt kurmuş olması hiçbir şey ifade etmiyor. Fakat hikâyesi ve hikâyenin içindeki her unsur, hatta kullandığı her ad açıklayıcıdır.

Betherum, Uzay Yaratıklarına «Clarionit» adını verir ve latince'de «clarus» açık anlamına gelir. Başka bir deyimle, uzaydan gelip Betherum'la arkadaşlık kuranlar onun oldukça karı-

şık yaşamını açıklamaya gelmişlerdir. Uçan Daire'nin kaptanı Rhane «rain» (yağmur) da olabilir ve bilindiği gibi yağmurun «temizleyici» bir işlevi vardır. Üstelik, bu çok güzel dışının geldiği yeri biz göremiyoruz, bir anlamıyla dışı bile bize yasaktır, bizden gizlenilmiştir.

«Flying Saucers: A modern Myth of Things Seen in the Sky - Uçan Daireler: Gökyüzünde görülen nesnelerle ilgili çağdaş bir mitos» adlı kitabında Jung, Orfeo Angelucci adlı birini örnek olarak gösterir.

Angelucci, özel olarak yayımladığı «The Secret of the Saucers - Uçan Dairelerin Esrarı» adlı broşüründe öbürlere benzeyen tipik hatta artık klasik bir yolculuktan sözeder. Ama Jung'un işaret ettiği gibi serüvenin gerçek ağırlık merkezi, Angelucci'nin başından geçenlerden çıkardığı mistik ders'tir.

«Hikâye öylesine ilkel ve açık ki, UFO (Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler) mitolojisinin doğuşu ve yayılışı hakkında, ışık saçan, benzeri olmayan bir belge sayılabilir.» der Jung. Fakat Jung'tan ve Angelucci'den sonra başkaca «benzeri olmayan» belgeler de türemiştir.

BİR RİVAYETE GÖRE, Orta Afrika'da Tchad bölgesinin yerlileri uzun süre gerek Uçan Dairelerden gerekse Uzay Yaratıklarından habersiz

yaşamışlardır. Sonra araya radyo girmiş, belki de televizyon ve gazetelerle yerliler dünyanın her tarafında yüzlerce insanın her gün Uçan Daireler ve Uzay Ziyaretçileri ile karşılaştıklarını öğrenmişlerdir. Artık Orta Afrika yerlileri de, herkes gibi, Kimliği Bilinmeyen Nesneler. Uçan Daireler, Merih ya da Venüs'ten gelme kısa boylu, uzun boylu yaratıklar görüyorlarmış.

Uzay Ziyaretçilerinin varoluşunu inkâr etmek güçtür, buna karşılık Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler'den yararlanıp uzak gezegenlere yolculuklar yapanların heyecanlı serüvenlerini бүtünüyle kabullenmek daha da güçtür.

Bunu söylemekle bir karşıtlığa düşmüyoruz mu? Şayet, hem Uçan Daireleri, hem bunların yeryüzüne yapmış oldukları eski ya da çağdaş ziyaretleri, hem şekilleri ne olursa olsun Uzay Yaratıklarını içine alan, genel bir sorunun karşısında bulunuyorsak ve bu sorunu çeşitli kaynak ve belgelerden yararlanarak aydınlatmak istiyorsak, bu sorunun bir kısmını teşkil eden «gezegenlere yolculuk» konusunu nasıl bertaraf ederiz?

Edemeyiz, oysa varsayımlarımızı ihtimaller üzerinde kuruyorsak, ki öyledir, en az ihtimal imkânını bu «yolculuklar»a tanımamız gerekiyor.

Bu tür bir alternatifte öne sürülecekler şunlardır:

1) Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler ve onları yönetenler fizik açıdan gerçektir.

2) Dünya insanları garip uçan nesneler, insana benzer yaratıklar doğuran çok tehlikeli ve bulaşıcı bir psikolojik salgına tutulmuşlardır. Bu salgın gitgide yayılmaktadır.

Bu kez alternatifleri şu şekilde değerlendirebiliriz:

1) Kimliği Blinmeyen Uçan Nesneler ve Uzay Yaratıkları gerçek bir sorun teşkil etmektedirler.

2) İnsanların, Uzay Yaratıkları ile temas kurup bunlar sayesinde uzay yolculuklarına çıkması, ziyaret ettikleri ya da temasta bulundukları uygarlıklardan çeşitli mesajlar getirmesi ihtimal içinde olmakla beraber büyük bir dikkatle incelenecek bir durum ortaya koymaktadır.

Kabul edilecek başka bir durum daha vardır: Bugüne kadar Uzaydan gelen Tanrılar hakkında binlerce iz bulundu ve değerlendirildi, aynı şekilde Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerle ilgili onbinlerce olay bir araya getirildi ve incelendi, araştırıldı. Buna karşılık, gerek «temas» gerekse «gezegenlere yolculuk» olayları azınlıkta kaldığı gibi bir kısmı doğrudan doğruya ruhbilimi ilgilendirmektedir.

Durum bu iken bu konuda yapılabilecek tek şey, varolan belgeleri büyük bir dikkatle gözden geçirmek, sıkı bir elemeye tabi tutmak ve... beklemektir.

ÖNCEKİ BÖLÜMLERDE verilen örneklere birkaç örnek daha ekleyelim:

«İSTANBUL GÖKLERİNDEN ESRARLI BİR CİSİM GEÇTİ

İstanbul semalarında dün saat 19.05'de kayarak kaybolan bir cisim, görenler tarafından merakla izlenmiştir. Niteliği kesinlikle bilinmeyen cismin, alev halinde seyrettiği ve gerisinde kıvılcımlar bıraktığı görülmüştür.

Olayı Lâleli'de izleyenler: «Işık saçan cisim, üzerimizden Marmara denizine doğru kayarak kayboldu. Gürültüsü yoktu, sadece kıvılcımlar saçıyordu,» demişlerdir.

Yeşilköy Meteoroloji İstasyonu yetkilileri, olayı görmediklerini, ancak anlatılanlara göre cismin bir meteor taşı olabileceğini, ya da uzayda bulunan ve görevini tamamlayan yüzlerce peykten biri olduğunu ve atmosfere girerek yanmış olabileceğini söylemişlerdir.

Yeşilköy Hava Limanı Müdürlüğü ilgilileri ise, kendilerinin de tanık olduğu olayın uçak düşmesiyle ilgili bulunmadığını, belki de bunun, komşu ülkelerden Noel münasebetiyle fırlatılan ışıklı bir roket olabileceğini ileri sürmüşlerdir.»

(Cumhuriyet, 25 Aralık 1971)

İstanbul göklerinden onbir yıl önce geçen esrarlı nesne, belki bir meteor taşı idi ya da düşen bir peyk. Fakat, Noel için fırlatılan ışıklı roket ihtimali biraz yersizdir. İllâ da Uçan bir Daire de olmayabilir, pekâlâ. Olayı önceki yıl Almanya göklerinde cereyan eden bir olaya bağlamak istiyoruz.

18 Mart 1972 günü Avrupa'da herkesin akşam yemeğiyle meşgul olduğu bir sırada Avusturya Hava Yollarına ait D.C. 9 tipi bir uçak Linz şehri üzerinde uçmaktadır. Hava güzel, açık, uçuş yüksekliği 6000 metre, saat 19.23'tür. Birden Kaptan Pilot aletlerde bir değişiklik olduğunu farkeder: pusula iğnesi deli gibi oynamaya başlar, alarm işareti harekete geçer.

Yardımcı pilot Otto Herald bozukluğun nedenini ararken Kaptan şaşkına döner: Yüz metre önünde kusursuz bir tekerlek korkunç bir hızla ilerlemektedir. İlerledikçe kıvılcıllı bir renk alır, sonra arkasında yuvarlak bir ışık bırakarak iki dakika içinde ufukta kaybolur.

Aynı saatlerde, yine Linz şehrinin üzerinde 7200 metre yüksekliğinde bulunan bir Boeing 737 Lufthansa uçağı da «ateşten bir gülle»ye benzetilen bir uçan nesne ile karşılaşır.

Aynı gün, bu kez Fransa'da, Normandi'li bir çiftçi arabası ile çiftliğine dönmekteyken bir çayıra sessizce konan çok parlak bir «nesne» görünür. «Nesne» birkaç dakika çayırdaki kalır ve bu

ara çiftçinin arabası da durur, sonra gecenin karanlığında kaybolur.

Kimliği Bilnmeyen Uçan Nesneler edebiyatında bunlara benzer binlerce, onbinlerce olay vardır. Almanya'da görünen «yuvarlak ışık»la Fransa'da çiftçinin arabasını durduran parlak «nesne» arasında bir bağ kurabiliriz. Ama İstanbul'daki olay bunlardan çok uzak kalıyor. Pilotların sözünü ettiği «kıızıl tekerlek», «ateşten gülle» ile İstanbul göklerinde «alev halinde» seyreden ve «kivılcımlar» bırakan meteor ya da Noel roketi (?) arasında ihtimal bir benzerlik üzerinde durulabilir.

«DÜNYAMIZIN GİZLİ SAHİPLERİ»ni okuyanlara Charles Fort adı pek yabancı gelmeyecektir. Bir bakıma Fort bütün öncü araştırmacıların, Uçan Daire taraftarlarının ve esrardeşelerin babası sayılır. İlk incelemeleri o yapmış, eski belgeleri toplamaya o başlamış ve giderek kendince bir sistem kurmuştur. «Korkunç Koleksiyoncu» adı takılmıştır Charles Hoyt Fort'a. Garip, esrarengiz, unutulmuş, «lânetli» olayları büyük bir sabırla topladığı için Fort, ilk olarak meraklı olanların ilgisini gökyüzünde ndüßen nesneler üzerine çekmiş, kendine özgü vurucu ve şaşırtıcı esprisiyle bazı yorumlara varmıştır.

Burada hem Fort'un dosyalarından hem de

sonraki araştırmacıların keşiflerinden yararlanıp «seçme» olaylardan oluşan bir dizi okura sunulacak ve sonunda okur bu dizinin de c hep sözünü ettiğimiz zincirin bir parçası olduğunu görecektir.

Gökyüzünden çok şey düşer ya da yağar. Örneğin taş düşer ve bunlara göktaşı deriz, meteorit deriz ve bunların bazılarında başka gezegenlerdeki hayatın izlerini buluruz. Sonra çeşitli renklerde yağmur yağar. Bazan böcek, kurbağa hatta balıklar yağar. Kar da yağar gökyüzünden. Ama karın yağması olağan, doğal bir olaydır. Kar, kış aylarında yağarsa böyledir. Buna karşılık yaz aylarında ve bulutsuz bir havada yağarsa, olay, ne olağandır, ne de doğal sayılabilir.

28 Temmuz 1874 günü Fransa'da Toulouse kentine dolu yağmıştır. Garip olan, dolu tanelerinin içinde bulunan sebze kırıntıları olmuştur. 11 Temmuz 1964'te Pontiac (Canada)'ta buz parçaları yağmıştır; benzer bir olay Dubuque (Iowa)'da 16 Haziran 1882'de yer almıştır. Benzer diyoruz çünkü her iki olayda buz parçalarının içinde ufacık yeşil kurbağalar bulunmuştur.

2 Eylül 1958 günü, Madison Township (New Jersey)'te Dominick Bacigalupo'nun damı çökmüştür. Olağan bir şey! Şu farkla ki, dam, üstüne düşen 70 pound'luk bir buz parçası yüzünden çökmüştü. Bölgenin üstünde iki uçağın geçtiği bir gerçektir fakat hiçbirisi buz taşımıyordu. Üstelik, meteorolojinin verdiği bilgiye göre atmos-

fer şartları bunu meydana getirecek nitelikte de değildiler.

1960 yılının Ekim ayında 66 pound'luk bir buz parçası İtalya'da, 40 pound'luk başka bir parça ise Toccoa (Georgia)'da hiçbir uçağın geçmediği bir gökten düşmüştü.

9 Şubat 1955 günü gökten düşen büyük bir buz parçası Concordia (California) yolundan geçen bir Cadillac arabayı zarara soktu. 30 Temmuz 1957 günü Bernville (Pennsylvania) de çiftçi Edward Groff'un arazisinde 50 pound'luk bir buz parçası düştü. Hava açıktı ve ortalarda hiçbir uçak görülmemiştir.

Her seferinde buz parçaları kimvevi tahlile tabi tutuldu fakat bir tek defa bile buzun nereden ve nasıl gelip düştüğü anlaşılamadı. Fırtına denildi, atmosferden düşen buzlar ya da geçen uçaklardandır denildi ve bu açıklamaların hiçbirisi yukardaki ya da benzer olayları aydınlatmaya yeterli görünmedi.

13 Ağustos 1819 günü, Amherst (Massachusetts)'e tüyle kaplı, içi sarı, kötü bir koku saçan bir «şey» düştü gökten ve o «şey»in düşmesinden önce şehirde bir patlama duyuldu ve çevreye garip bir ışık yayıldı.

Dartmouth kolejinin eski öğretmenlerinden Prof. Graves «Dünyada benzeri görülmeyen bir madde» diyordu. Ve benzeri görülmeyen, boğucu bir koku saçan madde rengini kaybediyor, kızılıla dönüyor ve çözülüyordu.

Buzlarla ne ilgisi olabilirdi bu «gökten düşen madde»nin? Buz parçalarıyla pek ilgisi olmayabilirdi ama gökyüzünden başka «madde»leri hatırlatıyordu.

Eskiler kırmızı çamurlarla karışık yağmur yağdığında gökten kan yağdığına inanırlardı. Sonrakiler, rengi ne olursa olsun bu «çamur» görüşünü çok benimsediler ve çamur yağmurları çoğaldı. Zaman zaman bu «çamur»un çamur olmayıp jelatine benzeyen bir madde olduğu görüşü de savunuldu. 1836'da Fransız Bilim Akademisi üyelerinden Vallot, gökten düşen jelatinli bir maddenin örneklerini meslekdaşlarına teslim edip tahlilini istemişti fakat tahlilin sonucu bir türlü açıklanmadığından bilinemedi.

1846'da Vilna (Litvanya) şehrinde bir fırtına'da gökten kül renginde, kokusuz ve jelatini andıran parçalar yağdı. Yakıldığında tatlımsı bir koku saçtılar, suya konulduğunda da, şiştiler.

1718 yılında da Hindistan'da, Lethy adasında gökten bir «yanan küre» geçtikten sonra beyaz ve yine jelatinli bir madde yağdı.

Gökten yağınlar arasına bazen garip, iş-lemeli, belirli bir şekli olan taşlar da karışıyordu. 2 Ağustos 1865 günü Cashel (İngiltere)'de gökten üçgen şeklinde bir taş düştü. Ehramları andıran bir taşıtı bu. Kenarları yuvarlattırılmış ve kusursuz çizgilerle süslenmiş gibiydi.

20 Haziran 1887 günü Fransa'da, Tarbes şehrinde, gökten iki gram ağırlığında, beş milimet-

re kalınlığında bir taş düştü yine. Olay o yıl Avrupa'nın başlıca bilim dergilerinde söz konusu oldu. (La Nature; L'Année Scientifique; Nature) ve bilim öğretmeni Sudre kesin bir beyanat verdi: «Kusursuz ve taştan yapılmış bir kurs bu. Muhakkak işlenmiş bir nesne.»

Yıllar geçti ve olay unutuldu. Unutulan ve unutulacak binlerce olay arasına karıştı gitti.

Buz parçaları, jelatini andıran bilinmeyen maddeler, işlenmiş göktaşları v.b. Bütün bunlar nereye bağlanmalıdır şimdi?

Bir yoruma girmeden önce, Groff olavını inceleyen ve çeşitli gökten düşme buz parçalarının var olan tahlillerini karşılaştıran pilot Yüzbaşı William Brenton Nash'ın görüşünü de özetlemek gerekir.

William Brenton Nash'e göre;

- 1 — Olaylardaki buz, bir araya gelen dolu parçalarından bileşiktir.
- 2 — Bir uçaktan düşmüş olamaz çünkü:
 - (a) Uçaklardaki buz arıdır, damıtık sudan yapılmadır.
 - (b) Bu kadar büyük parçalar halinde bulunmaz.
 - (c) Bölgede herhangi bir uçak görülmemiştir.
 - (d) Bu olaylar uçaklar olmadan önce de tesbit edilmiştir.

3 — Bir uçan nesne tarafından taşınmış olması gerekir. Çünkü:

- (a) Sanki atılmış gibi yere düşmüştür.
- (b) Bazı buz parçalarında alüminyum-magnezyum parçaları bulunmuştur.
- (c) Atmosfer içinde bulunan ve hızını düşüren, dolayısıyla daha yoğun bir atmosfere giren bir uçan nesnedeki buz, yer çekimi yüzünden aniden nesneden ayrılıp düşebilir.

Yüzbaşı Nash'ın vardığı sonuçlar kuşkusuz tartışılabilir.

Ya öbür olaylar? Kendine özgü esprisi ile Fort sorulara karşılık arıyordu:

Gökyüzünün bütünü jelatinden mi yapılmıştır?

Göktaşları bu jelatinden parçalar mı yırtarlar?

Bu parçaları fırtınalar mı getirir bize?

«Bence,» diyor Fort. «Gökyüzünün tamamını jelatinden düşünmek, saçmadır. İhtimal, gökyüzünün yalnız bazı bölgeleri jelatinden oluşmuştur.»

Fort, her ne kadar Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler üzerinde durmuş ve bu konuda türlü belgeler toplamışsa da Uçan Dairelere olağanüstü bir ilgi duymuyordu. 1932'de ölen Fort, Uçan Daire salgınına yetişememişti. Yetişseydi görüşü

değişik olurdu fakat kişi olarak rastlantılara özellikle hiç inanmazdı.

HER GARİP ya da garip gibi görünen ve gösterilen olayı Uçan Dairelere ve Uzay Yaratıklarına bağlamak biraz yersiz olur. Ama öyle olaylar oluyor ve olmuştur ki salt bir sistemin, bir yapının içinde yerleşinde bir anlam taşımaya başlayacakları ve giderek bir değer kazanacakları da ayrı bir gerçektir.

Adamski ve benzerlerinin uzak gezegenlere gidip gitmediklerini bilmiyoruz. Bu yolculuklarla ilgili ek bilgi olmadan hiçbir yargıya varılamaz. Fakat Adamski ve benzerlerini harekete getiren ve giderek düşsel boyutlara itip, belirli kişi ve toplulukları bir psikoza sürükleyen uzayla ilgili, uzayla bağlantılı birçok olayın değişik bir anlayışın ışığı altında denetlemeye ihtiyaç gösterdikleri bilniyor.

1883 yılında, Üsküdar semtine gökten kar kadar beyaz, tuzlu ve suda eriyen bir «madde» yağmıştı. Aynı yıl Fransa'nın Perpignan şehrine gökten ince kum'a karışmış bir çeşit «kırmızı un» düşmüştü.

11 Nisan 1832'de Rotterdam'a gökten şeffaf, yumuşak, sarımsı ve yağ kokusunu taşıyan bir madde yağdı. Kırmızı renkte başka bir «madde», 1841 yılının Şubat ayında Genova (İtalya)'ya da yağıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

YER ALTINDA BİR DÜNYA

ÇOCUKLUGUMUZDA DÜNYAMIZIN derinliklerinde ve yer altında da başka dünyaların gizlendiğini, bu dünyalara girip çıkmanın mümkün olduğunu birçok romanlarında geleceği öngören Jules Verne'den öğrenmiş, bize değişik ve yeni gelen bu yorumun peşinde bir hayli heyecanlar duymuştuk.

Bu bölüm bütün bu malzemeyi, bilgileri, hikâyeleri, efsaneleri ve garip olayları bir araya getirip o sözü çok edilen ünlü «zincir»e bağlamak amacını gütmektedir. Başka bir deyimle yeryüzünün derinliklerinden yola düşülüp uzaya kadar çıkılacak, uzaydan gelen ve yerin altını tercih eden bir takım Tanrıların yolculukları tersinden tekrarlanacaktır. Rehberler salt Tanrılar olmayacak, tanrılaşan kahramanlarla da yetinilmeyecek. Bilim adamlarından, eski gelenekler-

den, hatta çağdaş tarihin ünlü kişilerinden (örneğin Hitler'den) de yararlanılacak ve sonunda gerek Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin gerekse Uzay Ziyaretçilerinin izlerine kavuşulacak.

Bu, uzun, yer yer tehlikeli fakat genellikle heyecanlı bir yolculuk olacaktır. Varılacak sonuçlar ve varsayımlar da bir o kadar heyecanlı ve şaşırtıcı gelecektir.

Eskiler, dünyamızın yuvarlak olduğunu biliyorlardı. Yeryüzünün düz olduğu görüşü sonradan ve Hristiyan Kilisesinin etkisiyle gelmiş; Kutsal Kitapların yanlış bir yorumlanmasına dayanarak yüzyıllarca sürdürülmüştür. Colomb'la da yıkılmıştır bu.

Eskilerin geleneklerinde, mitoslarında, yeryüzü yalnız yuvarlak değil, içi boş da gösterilmektedir ve dünyanın bu iç boşluğu ihtimali, bir «yeraltı dünyası» varsayımını doğurmuştur. Kimi gelenek için bu yeraltı dünyası, ölü ruhların yaşadıkları yer, kimileri için de bizden ayrı ve sihirli bir dünyadır.

Dünya mitolojisi yer altında sığınan Tanrılar'a —bunlar çoğunlukla «kötü» Tanrılar'dır— geniş bir yer ayırmıştır: Gilgames, atası Utnapiştim'i görebilmek için yeraltı dünyasına iner. Yunan mitolojisinde Tanrı Plüton, ölümler dünyasının bekçisidir ve sevgilisi Euridice'yi arayan Orfeus, ölümler dünyasına gider. İlk Hristiyanların cehennemi de yeryüzünün ateşle kaynayan derinliklerinde bulunuyordu.

Mitoloji kadar epik destanlar da yeraltı dünyaları kullanır; Orta Çağ Fransız destanlarında cüceler kralı Laurin, koca bir dağın içinde inşa edilmiş bir şato'da oturur. Alman folklorunda ise, Hoselberg dağı, Venüs'ün yeraltı dünyasına götüren yolun başlangıcı sayılır.

Kutsal ve gizemci bir destan olan «İlâhî Komedi»de, Dante Alighieri, cehennemi yerin altına yerleştirir.

Avrupa folkloru da yeraltını canavarlarla doldurur. İrlanda folkloru çoğu cinlerle cüceleri bir yeraltı dünyasına maleder.

Yeraltı ile uğraşan başka bir kaynak Türk mitolojisidir. Türk mitolojisinde yeraltı, yedi ayrı tabakadan oluşur:

«Birinci tabakanın adı Demkâ'dır. Çok fena kokulu bir yerdir. Orada bulunanlara Berşem denir. Onlara hem hesap, hem azap var. İkinci tabakanın adı Celde'dir. Orada cehennemlikler için her türlü azap hazırdır. Oradakilere Tams denir. Bunlar birbirini yerler. Üçüncü tabakanın adı Arka'dır. Orada katır büyüklüğünde akrepler vardır ki kuyrukları kısarak kuyruğu kadardır. Her birinin kuyruğu üçyüz boğumludur ki bunların içi öldürücü zehirlerle doludur. Orada bulunanlara Kubs denir. Toprak yer, şebnem içerbir. Dördüncü tabakanın adı Harba'dır. Orada dağlar gibi ejderhalar vardır. Kuyrukları zehirlidir. Eğer her birinin zehri okyanus-

lara bile karışsa, deniz hayvanlarının hepsi ölür. Onlara Celham denir. Gözleri, ayakları yoktur.

İki kanatları vardır, uçarlar. Beşinci tabakanın adı Melsâ'dır. Oradakilere Mah-tat denir. Hesapsız derecede çokturlar, birbirini yerler. Orada öyle büyük taşlar vardır ki bu taşlar günah sahiplerinin ayağına bağlanarak cehenneme bırakılırlar. Altıncı tabakanın adı Secin'dir. Cehennemliklerin günah defteri buradadır. Onlara da Kutata denir. Kuş şeklindedirler. Elleri adam eli, kulaqları inek kulağı, ayakları da koyun ayağı gibidir. Melekler gibi yemez, içmezler, uymazlar, aralarında kadınlık ve erkeklik yoktur. İşleri güçleri Tanrıya ibâdettir. Yedinci tabakanın adı Acbadı. Orada bulunanlara da Cüsum derler. Kısa boylu, habeşi sivahtır. Elleri, ayakları vahşi hayvan pençeleri gibidir. Ye'cüc ve Mecüc'ü bunların helâk etmesi ihtimali vardır. Şeytan da orada bir taht üzerinde oturur. Maiyeti etrafına dizilir, her biri yer yüzünde insanlara yaptıkları fenalıkları ve hiyleleri anlatırlar.»

Eskiler yeraltı dünyalarını inançlarına katmışlar, bunlara inanmışlardı. Fakat yalnızca eskiler mi?

1818 yılında aşağıda metni görülen yazı, 500 kadar kişiye gönderildi. Bunlar arasında A.B.D.

senatörleri, Üniversite müdürleri, Amerika ve Avrupa'nın ünlü bilim adamları da vardı.

Saint-Louis, Missourui
Kuzey Amerika
10 Nisan

Bütün dünyaya,

Yeryüzünün içi boş ve yaşanılır durumda olduğunu beyan ediyorum: İçice konulmuş, birçok katı kürelerden meydana gelip Kutuplarda bir girişi vardır. Bu söylediklerimin gerçek olduğunu ispat etmeye hazırım. Dünya bana yardım ederse yeryüzünün içini keşfedeceğim.

Cleves Symnes,
Eski piyade yüzbaşı, Ohio

Amerika'yı bir baştan öbürüne dolaşıp konferanslar veren, ölümünden sonra anıları oğlu Amerigo Vespuccius Symnes tarafından kitap haline getirilen, bir hayli yazılar ve notlar bırakan Yüzbaşı Symnes'e göre, yeryüzünün içinde beş ayrı küre, dolayısıyla beş ayrı dünya bulunmaktadır. Bu dünyalarda yaşayanlar, karınca örneği hem çeşitli dünyaları gezebilir, hem de kürelerinin kutuplarında bulunan geçitleri kullanarak iç dünyalardan dış dünyaya çıkabilirler.

Symnes'in bu «büyük» keşfi, hiçbir bilim adamının ilgisini çekmedi ve Ohio'lu yüzbaşı ha-

yatının sonuna kadar boşu boşuna bu konu üzerinde direndi.

1870 yılında başka bir Amerikalı, Cyrus Read Teed, aynı çılgın varsayımı destekleyerek dünyanın üzerinde değil de içinde yaşadığımızı açıklıyordu. Teed, Symnes'ten biraz daha şanslı çıktı. Bir örgüt kurdu, bir dergi yayımladı «Ateş Kılıcı» ve etrafına dörtbin kadar inanan topladı.

Öldüğünde cesedinin çürüyemeyeceğini söylemişti Teed, fakat 1908'de ölünce taraftarları iki gün sonra alelacele cesedini mumyalastırmak zorunda kaldılar.

Yeraltı dünyası görüşü bununla kalmadı, zamanla işe gizemciler ve gizli örgütler ve sonradan da politikacılar karıştı.

Nisan 1942: Almanya bütün kuvvetlerini son bir gayretle savaşa sürdü. Teknisyenler, bilim adamları, askerler; herkes tek bir gaye için uğraşıyordu: Reich'i kurtarmak!

Ve bu ara, Goering, Himmler ve Hitler'in izni ile bir keşif kolu büyük bir gizlilik içinde Baltık denizindeki Rügen adasına doğru yola çıktı. Keşif kolunun başında, kızılötesi ışınlar konusundaki çalışmalarıyla ün yapmış, Dr. Heinz Fisher bulunuyordu. Yanındakiler ise Almanya'nın en iyi radar uzmanlarıydı.

Keşif kolu günlerce en ileri radar tertibatlarını kullanarak etrafı taradı, ince hesaplar yaptı durdu.

Acaba neydi keşif kolunun görevi?

Katılanların çoğu bile bilmiyordu. Gizli bir görevdi: Fisher'in yönettiği uzmanlar topluluğu, savaşın en kritik bir zamanında, Hitler'in bir inancını ispatlamaya çalışıyordu. Hitler de, Cyrus Read Teed'in görüşünü paylaşmaktaydı: dünyanın dışında değil, içinde yaşıyorduk!

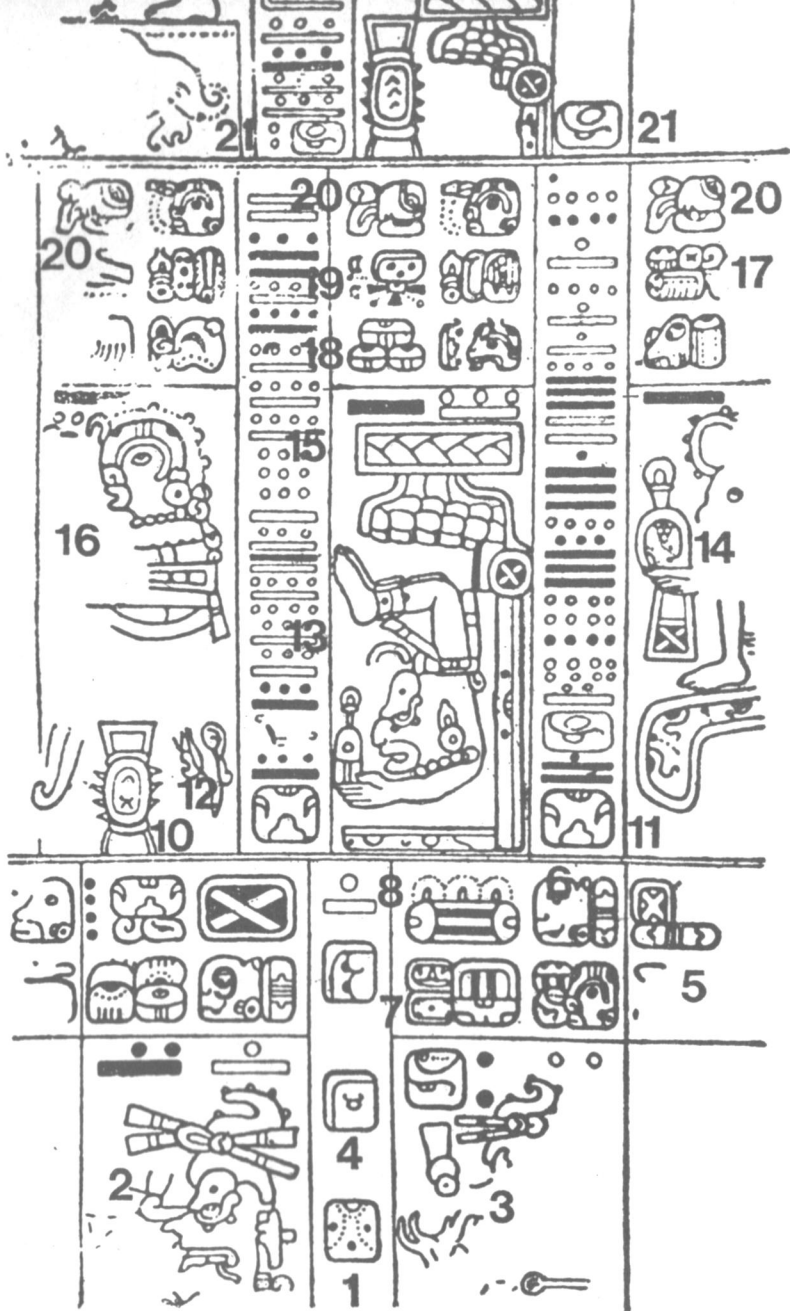
İnanılması güç ama gerçek bir serüvendi bu. Bilimle gizemciliğin karışımından, çılgın ve sınırsız bir ihtirastan doğan bir serüvendi.

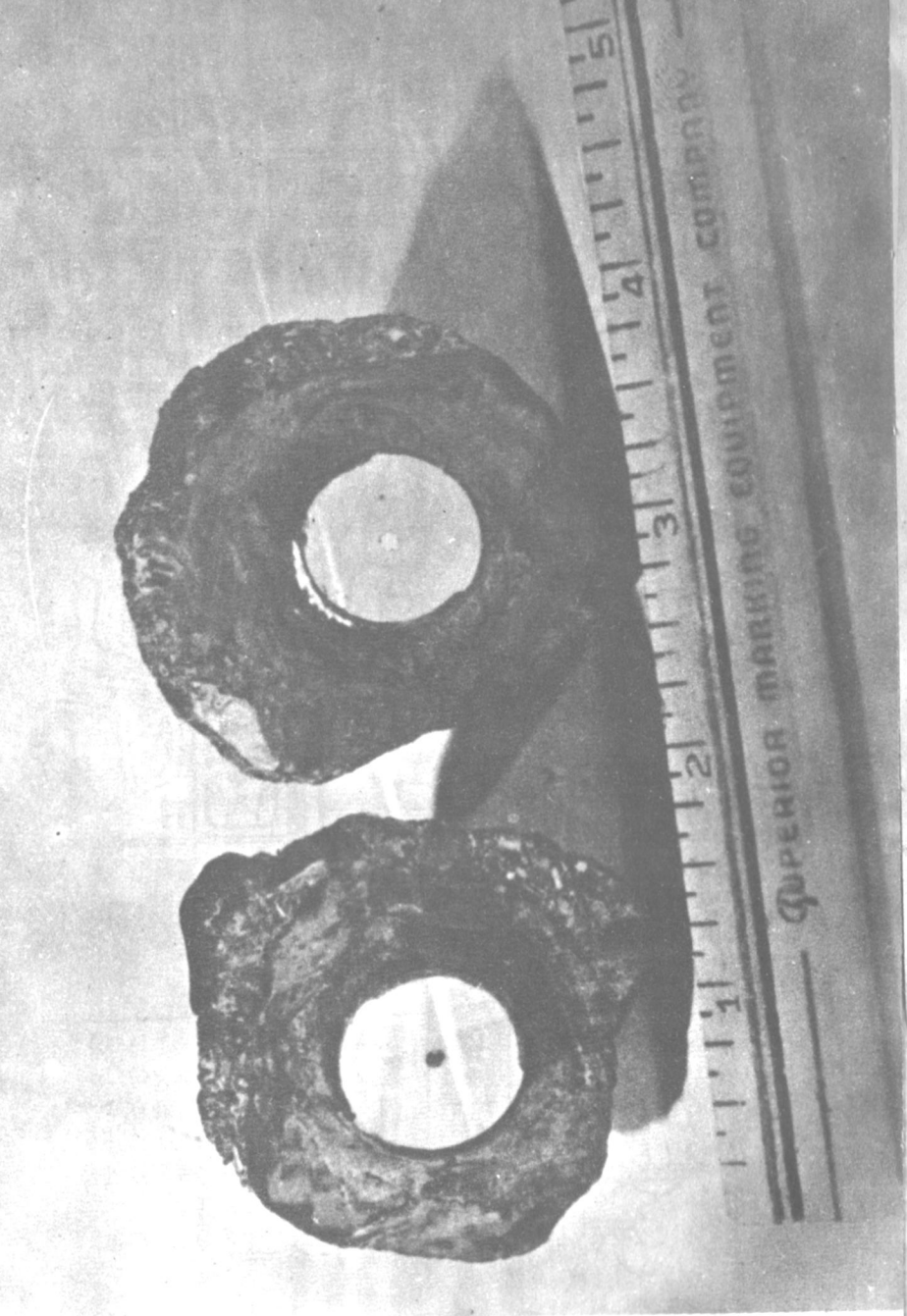
SYMNES VE TEED gibi delillerden sonra «içi boş dünya» varsayımı Almanya'ya nasıl geçmiştir, Hitler'le etrafındakileri nasıl bu derece etkileyebilmiştir?

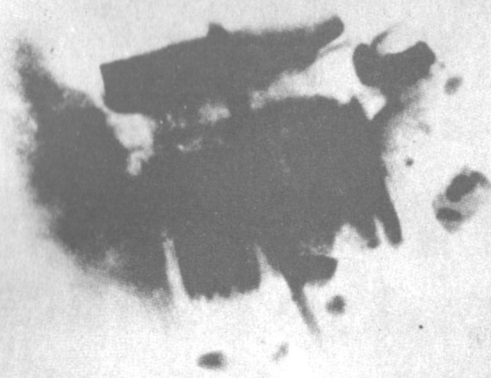
1921 yılında İstanbul'un Tepebaşındaki «Garden» bahçesinde Eric-Jan Hanussen adlı bir ispiirtizmacı seyircileri esrarengiz oyunları ile adeta büyülüyor; birkaç yıl sonra aynı Hanussen'i Hitler'in yanında buluyoruz.

Berlin sosyetesinin gözdesi olmuştur. Falcılık, büyücülükle uğraşmakta ve Hitler'e yeni yeni şeyler öğretmektedir. Yoga'yı, Ay'ın insan üzerindeki etkilerini ve üstün ırk kavramını da aşıl原因an bu Hanussen'dir. Fakat Hanussen'in büyük bir kusuru vardır; geleceği öngörebiliyor ve bir gece seçkin bir topluluğun önünde (Goebbels, Hess, Heydrich v.b.) bir yangından söz etmeye

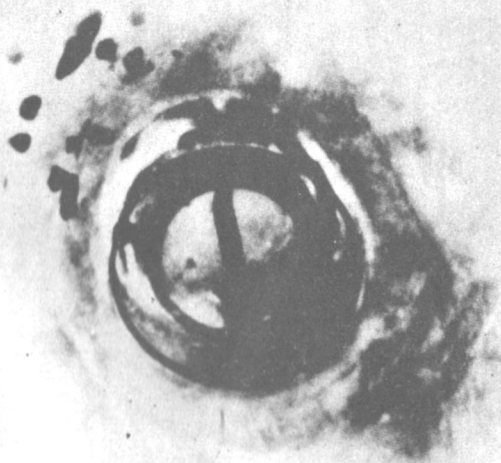

Paris Ulusal Kitaplığında
bulunan Perez Kodeks'i
uçan makineler

2

Barcelona ve Maiquetia, Venezuela arasında
giden uçaktan görünen bir UFO

Dresde Kodeks'i uzay dalgalarını
dinleyen tanrıça

Tassili (Sahra) tarihöncesi mağaralarındaki
uzay tanrıları ya da
"başlarında tüy taşıyan okçular "

8 Ağustos 1965'de
Beaver, Pennsylvania'da
görülen
bir UFO

3 Ağustos 1965'de
Santa Ana
yakınlarında
görülen
bir UFO

Roger Patterson'un 1967'de renkli ve 16 mm.
olarak çektiği filmde bir görüntü.
Sasquatch : Amerika'nın "Bilinmeyen" ırkı

başlıyor. Bu, aynı gece için düzenlenen ünlü Reichstag yangını'dır.

Hanussen'in ölüm fermanı imzalanmıştır. 8 Nisan 1933 günü, Berlin'e yakın bir ormanda parçalanmış olarak Hanussen'in cesedi bulunuyor.

Hitler'e «içi boş dünya» varsayımını Hanussen mi açıklamıştı? Kesinlikle bilinmiyor fakat ihtimal dahilindedir. Hanussen, en azından Hitler'in esrarlara, mistik kuramlara karşı olan tutkusundan yararlanarak «Yeşil Loca» ya da «Vril Örgütü»nün özellikleri üzerinde durmuştur.

A. Tokatlı'ya göre «Vril»in açıklaması şöyledir:

«Günlük hayatımızda ancak ufacık bir kısmını kullandığımız sınırsız enerjidir 'vril'; içimizde yatan tanrılığın belkemiğidir. Vril'e hâkim olan, kendi kendine, bütün insanlara ve bütün dünyaya hâkim oldu demektir. Dünya değişmek üzeredir. Efendiler toprağın altından çıkmak üzeredir; onlarla ittifak kurmadığımız, biz de Efendi olmadığımız taktirde, yeni uyarılığın çiçek açmasına yarayacak esirler gübresinin içinde kalırız.»

Karışık bir örgüttür «Vril». İngiliz yazarı Bulwer Lytton'un bir romanından hareket ediyor (Yerimizi alacak ırk). «Gül-Kaç» örgütü ile ilişkiler sürdürüyor; özellikle de yeraltında bir dünyanın varoluşuna inanıyor. Fakat, gerek «Vril»

gerekse «Thule» örgütü, ırkçı hareketi destekleyen, ari ırkın çıkış noktalarını araştıran, fakat gerçekte bilimsel olmayan örgütlerdir.

1920'de «Thule» örgütüne Hitler de katılıyor. Katılışı güçlkle oluyor. «Thule», soylulara ve yüksek burjuvaziye önem vermektedir. Hitler ise, Ernst Hanfstaengl'in sözleri ile: «Bir kasaba devrimcisi, huzursuz bir eski onbaşı. Pazar giysilerini giymiş bir kenar mahalle berberine benziyordu. Tek özelliği hararetli konuşma kabiliyetiydi, o zamanlar ona önem veren yoktu, basında bile adı yanlış çıkardı.»

Huzursuz Adolf bir «hoca» buluyor. O dönemde bu «hoca» çağımızın en esrarengiz kişilerinden biri olan Karl Haushofer'dir. Haushofer, 1869'da Münich'de doğmuştur, zengin ve kültürlü bir burjuva ailesinin oğludur. Gençliğinden beri Uzak-Doğu ile ilgilenmekte ve ırkçı İsveçli kâşif Sven Hedin'e tapmaktadır.

1904'ten itibaren Haushofer, Tibet'i, Mongolya'yı, Mançurya'yı geziyor. Lhasa'nın yakınlarındaki bir manastırda uzun bir süre kalıyor. 1910'da Haushofer'i Tokyo'da buluyoruz. Birinci Dünya Savaşı'nın başlarında General rütbesiyle karşımıza çıkıyor. Dokuz yıl sonra ise Haushofer yeni bir bilimin, Geopolitik'in, kurucusu oluyor ve etrafına Rudolf Hess ve Hitler gib seçkin öğrenciler topluyor. Milliyetçi -sosyalizm'in temellerini atıyor. Sonunda da «Thule» örgütüne giriyor.

Yarı mistik, yarı ırkçı örgüt mensubu Yeni Almanya'nın kahramanları, her etkiye ve özellikle karışık etkilere açık kişilerdir. «Thule» örgütüne kabul olunan ve başta bir medyum olarak kullanılan Hitler çok şeyler öğreniyor. Çok ve gizli şeylerle yeni inançlar keşfediyor.

Böylece Almanya, inancın altında yatan ırkçı tutumun sayesinde, hiç kuşkusuz hareketin en ön planında bulunmaktadır ve aynı zamanda inancı karmaşık bir Uzak-Doğu öğretisine dayanarak en uç noktalara götürmektedir.

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NIN sonlarına doğru, Fransa'da esir düşen genç bir Alman subayı Bender Teed'in yayınlamış olduğu derginin bazı sayılarını bulup «içi boş yeryüzü» düşüncesini benimsiyor. Almanya'ya döndüğünde kendisi de bir dergi kurup çılgın Teed'in varsayımını yaymaya koyuluyor.

Aslında Teed'in öğretileriyle yetinmiyor Bender. Başka bir Amerikalı'nın, Marshall B. Gardner'in çalışmalarını da inceliyor ve yepyeni bir «sistem» kuruyor.

Gardner'e göre; güneş, yeryüzünün dışında değil, içindedir. Bender içinse dünyamızın içi boştur ve biz dünyanın dışında değil içinde yaşıyoruz. Bu dünyanın ortasında Güneş ve Ay bulunmaktadır.

1930'lerden sonra Bender'in, hiçbir bilimsel kurama dayanmayan bu varsayımı Almanya'da hızla dağılmıştır. Ordu'da, Ordu'nun üst kademelerinde taraftarlar bulmuş ve giderek Hitler'le arkadaşlarının mistik düşüncelerine uygun geldiğinden 1942 yılında Rügen adasındaki başarısız denemeye bir neden teşkil etmiştir.

Eskiler, bazı Tanrıların, Uzaydan gelen Tanrılarının yeraltı bir dünyada cinler ve canavarlarla birlikte yaşadıklarına inanırlardı. Önceki yüzyılda türeyen garip jeolojik inançlar, gizli örgütlerin katılışıyla Nazi Almanyası'na kadar ulaşıp yöneticilerini etkilemişlerdir.

Mesele burada bitmemekte, dana da gerilere ve eski geleneklere bağlanıp genişlemektir.

Önceki bir bölümde gördüğümüz gibi, «Gizli Dokuzlar» yer altı bir dünyada yaşıyorlardı. Aynı şekilde Dünyanın Efendisi'nin Agharti'si de yerin altında yer altı geçitleriyle ve koridorlarla bütün dünyayı saran başka bir dünya'dır.

Gerçek nerede bitiyor, efsane nerede başlıyor!

Elbet dünyamızın içi boş değil. Fakat dünyamızın derinliklerine inen yeraltı mağaraları, geçitler ve gizli göller varoluyor. Bunların büyük bir kısmı bugüne kadar araştırılmamıştır. En son teknik imkânları kullanarak araştırdıkları takdirde ne gibi bilgiler elde edebileceğiz?

Yoksa kayıp dünyaların izlerini mi bulacağız?

ESKİ VE TÜRLÜ esrarengizlikler taşıyan uygarlıklardan kalma çoğu dev tapınaklar, inşaatlar yeraltına kadar uzanmaktadır. Kökleri yerin derinliklerine dalıyor. Mısır'daki Sfenks öyledir, İnka ve Maya tapınakları öyledir, Lhasa'nın en eski manastırları da öyledir.

Bu ilişki bizi ne gibi bir sonuca götürebilir? Yerin yüzeyinde yükselen binayı mutlak yerin altında bulunan bir şeye mi bağlamamız gerekmektedir?

AGHARTA İLE, SAINT-YVES D'ALVEYDRE, Ossendowski, René Guenon, daha sonra Robert Charroux gibi yazarlar, araştırmacılar ve gizemciler ilgilendiler. Bunlara göre; Agharta, Uzak-Doğu'nun bir çeşit gizli Üniversitesi'dir. Başında bulunan Mahatma da Dünyanın Efendisi görevini görmektedir. Agharta, barışsever ve eğitici bir kuruluştur. Elindeki fizik ve ruhsal bilgiler sayesinde Dünyanın Efendisi yeryüzünü havaya uçurabilir fakat amacı bu değildir.

19. yüzyıla kadar, Agharta, çoğunlukla gizli kalmış; sonra yavaş yavaş bu yeraltı dünyası hakkında bilgiler çoğalmaya başlamıştır. Agharta'nın kesinlikle nerede olduğunu bilmiyoruz. Himalaya'larda olduğu söylenen bu yeraltı dünyası tam 20 milyon kişiyi barındırmaktadır.

Agharta'nın belki en değerli hazinesi 55.700 yıldan beri koruduğu kitapları ve belgelerdir. Dünyamızın ve başka dünyaların gelmiş geçmiş bütün bilgisi bu binlerce kitaplıklarda varoluyor. İsteyen Agharta'ya girebildiği taktirde, pek tabii, bu kitaplıklarda araştırmalar sürdürebilir fakat hiçbir kaynak dışarıya götürülemez.

Gün gelecek, Dünyanın Efendisi yeraltı dünyasından kalkıp taraftarları ile birlikte yüze çıkıp bir devrim hareketine girişecek, başka bir deyimle dünyayı kurtaracaktır.

Agharta efsanesi heyecan verici bir efsanedir ve dayandığı tek nokta, eski bir gelenek ve birkaç gizli örgütün sürdürdükleri bir düştten öteye geçmemektedir.

Efsane tabii, fakat acaba bu efsanenin altında yatan gerçek ne olabilir?

Gizli Bilgi çekiciliği olan bir varsayımdır —belki de salt bir varsayım da değildir, kimbilir— Agharta da çekici bir efsane ama efsanenin altında neler yatıyor? Dünyanın başlıca kıtalarında çok eskilerden varolduğunu bildiğimiz ya da tahmin ettiğimiz gizemci örgütlerin bu yeraltı dünyası efsanesine neler getirmişlerdir?

«Ola ki başka gezegenlerden gelmiş olan yaratıklar ,yeryüzü atmosferine dayanamadıklarından yer altına sığınmışlardır» diyor Fransız arkeologu Michel Carguèse. «Ola ki bu olayın anısı bıraktıkları izlerle birlikte efsanelerde saklanmıştıır.»

Efsaneler bu olayı hatırlatmakla kalmamış; onu, duruma göre, değiştirmiş ve zenginleştirmiştir. İlerde, Ay'ın derinliklerini araştırıp oraya sığınmayı düşünen insan için yukardaki görüş pek hayali gelmemektedir. Kaldı ki, bu görüş, daha önce üzerinde durulan bir varsayımı desteklemektedir: Eskilerin Tanrıları, genel olarak Uzaydan Gelenlerin bir simgesi ise, yeraltı Tanrıları da yeraltına sığınan Uzay Yaratıklarının bir simgesi olabilir. Üstelik, Uzaydan gelme bir bilgi söz konusu olduğunda bu bilginin, en azından bir kısmını yeraltında aramak da mümkündür.

Yeraltı her zaman insanlar için emin bir sığınak yeri olmuştur (ya da ruhsal bir kaçışın!) Herodot, üç yıl süreyle yeraltında kalan felsefecisi Zalmixis'ten söz etmektedir. İranlılar'ın «Kral-lar Kitabı»nda Dünyanın Efendisi Tahmuras'ın oğlu Yima'nın yeraltındaki bir kale'de yaşadığı söylenilmektedir. Daha önce adı anılan «Vril» örgütünün çağdaş temsilcileri eski Almanların Tanrısı Wotan'ın yeraltı bir dünya olan Kambala'da yaşadığına inanmaktadırlar.

Yucatan'da, Palenque'teki tapınağın yeraltı bölümlerinde bulunan bir mezar taşında Uçan bir Makine'nin içinde bulunan bir Uzay Tanrısının resmi bulunmuştur. Daha önemlisi, mezarın bulunduğu dehlizin ötesinde başka dehlizler bulunmuştur. Yeraltına uzanan bu dehlizler araştırılmamıştır.

Bir rivayete göre; Peru'da, uzak bir dağın

içinde 544 kişinin bulunduğu yeraltında bir merkez çalışmalarını sürdürmekte ve dünyamızın gizli tarihini, tarihöncesinden kalma belgelerden yararlanarak araştırmakta ve yazmaktadır. Kayıp Mu kıtasının tarihini yazan Albay James Churchward, yeraltında bir kitaplığa sahip bir Tibet manastırında bulduğu belgelerden yararlandığını tekrarlamaktadır.

Yeraltı dünyasına açılan belki en ilginç mağaralar Kuzey Amerika'da bulunmaktadır. Bir kısmı önceki yılda keşfedilmiş, hiçbiri gerekli ve tatmin edici bir şekilde incelenmemiştir. (Bu ihtimal mağaralardaki buluşların bilim adamlarına çok ters geldiği içindir).

Bunlardan biri San Antonio şelalesinin altında bulunan duvarları hiyerogliflerle kaplı mağaradır. En geniş 10 metrelik girişi, 183 metre genişliğinde ve 27 metre yüksekliğinde «orta odası» ile, Kentucky'deki Mammoth Mağarası'dır.

1800 ile 1810 yılları arasında bu mağaranın derinliklerinde mücevherlerle süslü mumyalar bulunmuştur. 1841'de New-York'ta yayınlanan ve Stephen adlı birinin imzasını taşıyan bir kitapta, bu mücevherlerle şekillerin resimleri yayınlanmıştır. Kocaman sarayların, heykellerin ve Mısır'dakilere tıpatıp benzeyen Ehlamların şekilleridir bunlar.

1868'de Ohio'daki bir mağaranın yeraltına doğru açılan bir odasında elle ve kusursuz bir şekilde örülmüş taşlarla yapılmış bir zemin bu

lunmuştur. 20 ile 80 bin yıl öncesine aittir. Yazar Frank Edwards Amerika'nın başka mağaralarında bu kez 6 ile 30 milyon yıl öncesine ait olan ve büyük bir ihtimalle insan eliyle yapılan yer döşemeleri bulunduğunu belirtmektedir.

MAĞARALAR, ÇOĞUNLUKLA yeraltı dünyasına giden yolun başlangıcıdır ve yolun başlangıcı öylesine şaşırtıcı belgeler getiriyorsa, kim bilir daha derinliklere inildiğinde neler bulunabilecektir!

Amaç, efsanelere konu olmuş, gizli örgütlere türlü umutlar getirmiş Agharta'yı ya da Kambala'yı bulmak değil, yeraltına sığınan Uzay Tanrılarının izlerini bulmaktır.

Acaba, varoldukları taktirde bu izler geçmişe mi aittir? Bu izleri bazı çağdaş olaylarda aramaz mıyız?

YERYÜZÜNE DÜŞEN GÖKTAŞLARI, büyüklük ve ağırlıklarına göre izler bırakır ve düştükleri yerlerde «krater»ler açar. Bu, herkesin bildiği doğal bir olaydır. Bir de başka izlere, kraterlere rastlanılıyor ve rastlanılmıştır. Bunlar, yeryüzünde göktaşlarından doğmayan ve bilgileri hayrete düşüren izlerdir.

1954'ün MAYIS AYINDA, Logan (Utah) ın yakınlarında ilkin bir patlama duyuluyor. Patlamanın yarattığı alevler görülüyor ve ardından 5 metre çapında bir «krater» bulunuyor.

Olay yerinde incelemelerde bulunan New Mexio Üniversitesi Göktaşları Enstitüsü müdürü Dr. Lincoln La Paz, olayın bir göktaşı ile ilgili olmadığını kesinlikle belirtiyor ve olayı açıklayamayacağını itiraf ediyor. Arazide 5 metre çapında bir krater, bir «delik», bir çökme vardır fakat bu, bir göktaşı krateri değildir.

1957'de benzer bir krater Alabama'da keşfediliyor ve benzeri olaylar Fransa'da yer alıyor. 1959'da İskoçya açıklarındaki Lewis adasında bir futbol sahası kadar geniş başka bir krater bulunuyor, fakat olay araştırılmıyor, basın da üzerinde durmuyor.

Aynı yıl, bu kez Buenos Aires yakınlarında, yaklaşık olarak 4 metre derinliğinde bir krater bulunuyor ve yine hiçbir göktaşı izine rastlanılmıyor.

Örnekler dizisi uzayabilir fakat sonu hep aynıdır. Bu ve bu gibi olayların, izlerin hiçbirisi göktaşların işi değildir. Peki, ne olabilir?

Olaylarla ilgili raporlar, belgeler bunu açıklamıyorlar her olay az çok böyle bir ihtimali yaratır gibi oluyor; sanki yer altında kalmış, gizlenmiş bir «şey» ardı sıra derin bir iz bırakarak yer yüzünden ayrılmıştır.

ESKİ İNANÇLARIN büyük bir kısmı yeraltında oluşmuştur. Eski tarikatların çoğu kurtuluşu yeraltı mağaralarında bulmuşlardır. Avrupa'da olsun, Amerika'da olsun mağaralar bu tür toplanmaların izlerini taşır: Fransa'daki «Arınmışlar»ı barındıran Ussat-les-Bains mağarası ve Roma'daki ilk Hristiyanların ibadet yeri Katakomb'lar gibi.

Bayan Blavatsky, «Hindistan'ın Mağaralarında ve Ormanlarında» adlı eserinde Bagh mağaralarını anlatır. Edgar Allan Poe, «Arthur Gordon Pym'in Maceraları» adlı tamamlanmamış romanında Antarktika'da yer alan bir mağaradan söz etmektedir. Sanıldığı kadar hayali bir mağara değildir bu; Appalachi dağlarında bulunan bir mağaradır.

Mağara, aynı zamanda bir simgedir. «Hayatın doğduğu, olgunlaştığı karanlık yer» der Serge Hutin. Bir dış ile iç dünyayı bağlayan bir geçit sayar.

Jules Verne, kahramanlarını dünyanın merkezine götüren yolculuklarında gerçekte bir İzlanda geleneğine dayanmıştır: Bu geleneğe göre, İzlanda'daki simyacı Arne Sakhussem, 16. yüzyılda dünyanın merkezine varıp geri dönmüştür.

Verne'den önce ünlü İngiliz astronomu Edmond Halley, 17. yüzyılda, benzer bir görüşü savunuyordu.

Bir Maya efsanesine göre, Yukatan'da dünyanın merkezine varan bir kuyu vardır; Lhasa'ya kadar varan benzer bir kuyu. Bir rivayete göre, Fransa'daki Mont Saint-Michel'in altında gizlenmiştir.

İster efsane, ister yorum, ister düş olsun yeraltındaki mağaraların, geçitlerin ve dünyaların dizisi kolay kolay bitmiyor: Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde «Cehennem Kapıları» diye adlandırılan yerler bulunuyor. Bir rivayete göre, gerek Eskimo'lar, gerekse Çingeneler yeraltındaki bir dünyada yaşayan eski bir ırkın torunlarıdır.

«Üçüncü Göz» adlı kitabında T. Lobsang Rampa, Lhasa'da, Dalai Lama'nın sarayı altında bulunan mağaralarda gördüğü dev insanların tabutlarından söz eder.

Yeraltı dünyasına varan girişler nerede bulunmaktadır? Kimine göre Gobi çölünde, kimine göre Tibet'te, Mısır'da, İrlanda'da, İzlanda'da, Amerika'da ve Polinezya'dadır.

Marshall takımlarında kocaman kalıntılarla kapılar ve duvarlarla kaplı bir ada yükselmektedir. Bu, Lele adasıdır. Buranın yerlileri 1874'e kadar yamyamlığı sürdürdüklerinden ada uzun süre gerekli şekilde araştırılmamıştır. Lele'nin dev duvarları 100 ile 150 metre uzunluğunda, 50 metre genişliğindedir fakat adanın özelliği, salt hangi uygarlık tarafından inşa edildiği bilinmeyen bu kalıntılarında değil, yeraltına inen ve labirentlerle gelişen sun'i mağaralarındadır.

Lele adası da bir yeraltı dünyasına açılan başka bir kapıdır.

AMERİKA'LI YAZAR BAIRD T. SPALDING'a göre, Birinci Dünya Savaşı'nın sonunu izleyen yıllarda bir Çin taburu Gobi çölünde varolduğu sanılan ve yeraltı dünyasına açılan bir yolu araştırmakla görevlendirildi. Tabur, günlerce uğraştı, etrafı aradı taradı fakat hiçbir iz bulamadı.

Yeraltı dünyaları hakkında uzun yıllar incelemeler yapan ve bu konuda ilginç kitaplar veren araştırmacı Nicolas Roerich'in topladığı belgelere bakılırsa, Orta Asya'nın yüksek dağlık bölgelerinde, özellikle Tien-Chan ve Kouen-Lun dağlarında, bir hayli gizli geçitler ve mağaralar bulunmaktadır. Bir rivayete göre; bunlar, eski çağlarda, Uzaydan gelen Tanrılar tarafından kullanılmıştır.

Yaşlı bir Tibetli rahip, Roerich'e yaptığı bir açıklamada; «Kambala'nın insanları bazan bu dünyada görünürler, yeryüzünde görevli olan yardımcıları ile buluşurlar, insanlığa hizmet edecek bilgiler, değerli armanlar verirler.» demiştir. Hatırlanacağı gibi, Kambala, efsanesi bir yeraltı dünyasıdır.

«Dünyada tinsel bir merkez olabilir,» diyor René Guénon: «ve merkez 'insanlardan gelmeyen', çağdan çağa sürdürülen seçkin insanlara açıklanan, geleneği koruyabilir.»

malzemeler, açıklanmayan olaylar sorunu daha da etkileyici bir hale sokuyor.

Uzaydan Tanrılar inmişse —varolan çeşit çeşit izler bunu gösteriyor— bir kısmının verin altında sığınmış olması ihtimal dahilindedir. Olay, sonradan dünyanın çeşitli kıtalarında efsanelere girmiştir. Yeraltı bir dünyaya sığınan Uzay Tanrıları, kuşkusuz bu dünyalarında çeşitli izler ve bilgi kırıntıları bırakmışlardır. Bu izlerle bu bilgiler kuşaktan kuşağa, çağdan çağa belki simgesel bir biçimde korunmuştur.

YEDİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ ÇAĞLAR DİRİLİYOR

SORDONG YAYLASI, Sibirya'nın en soğuk yerlerinden biridir. Bin metre kadar yükselen, Belçika kadar büyük ve çoğunlukla araştırılmayan bu bölgede Sovyet yerbilimcisi Boris Tverdochlebov, 1963'ün başlarında şaşırtıcı bir serüven yaşadı.

Yayladaki Vorota gölünün kıyılarında, Tverdochlebov, sulara dalıp çıkan bir canavarla karşılaştı. On metre uzunluğundaki gövdesi, iki metre genişliğindeki kafası, kocaman gözleriyle bilimin bilmediği, tanımadığı bir yaratıktı bu.

Hayvanbilimci olmayan Sovyet bilim adamı radyo ile en yakın şehre olayı bildirdi ve araştırmalarda bulunacak yetkili kişiler istedi. Birkaç saat sonra Bilimler Akademisi üyelerinden kurulu bir inceleme kolu helikopterle Vorota gölünün yakınlarında iniyordu.

Aradan aylar geçti, canavar bulunamadı, buna karşılık cinsi bilinmeyen, portakal renginde bir balık türü ile, Üçüncü Devir'e (10 milyon ile 1 milyon yıl arası) ait kırmızı renkte, salt fosillerinden bilinen bir yosun bulundu.

Anlaşılan yayla milyonlarca, belki yüz milyonlarca yıl önce varolan yaratıkları, nebatları barındıran gerçek bir «kayıp dünya» idi. Tverdochlebov'un serüveninden sonra Bilim Akademisi adına konuşan Prof. S. K. Klymov görüşünü şu şekilde belirtiyordu:

«Artık zamanı gelmiştir. Bilmediğimiz bir dünyada yaşadığımızı kabul etmeliyiz. Geçmiş çağlara ait canavar yaratıklar gezegenimizde hâlâ yaşamaktalar. Bunları keşfettiğimiz taktirde birçok hurafeler, inançlar ve mitoslar aydınlanmış olacak. Bu tür yaratıkları görmüş olan arkadaşlar çekinmeden bunu açıklasınlar. Onlarla alay edecek değiliz, aksine bilimin ilerlemesine katkıda bulunmuş olacaklar.»

TVERDOCHLEBOV, gerçek bir canavarla karşılaşan tek insan olmamıştır Rusya'da. Çin sınırı yakınlarında, Sara-Tcheleh gölünün kıyısında, tarihçi B. F. Porchnev, yaklaşık olarak 15 metre uzunluğunda ve gümüş renginde yılan benzer bir yaratık görmüştür.

Bilim adamı olmayan başka biri, balina avcısı İvan Skripkine, kuzey-batı Pasifik'te bulunan Comandor adalarının açıklarında 50 metre boyunda bir deniz canavarını gördüğünü bildirmiştir.

Balina avcısının sözünü ettiği canavar bulunmadı. Ama özel bir fotoğraf makinesiyle, denizdibinin resimlerini 2970 metre derinliğinde çeken «Vitiaz» özel araştırma gemisi, Comandor adasının açıklarında dev bir solucanını izlerini tespit etmiştir. Benzer izler, bu kez Atlantik Okyanusunda ve 5.000 metre derinlikte, Amerikalı R. Carington tarafından da bulunmuştur.

Uzmanlara göre; Rus göllerinde, Comandor adasının açıklarında ve Atlantik'te görülen ya da izleri bulunan canavar bir yılan balığıdır; tıpkı ünlü Loch Ness canavarı gibi.

Deniz canavarlarının uzun bir hikâyesi vardır, eskiden efsane uğraşırdı onlarla; şimdi ise bilim adamlarının ilgisini çekmekteler. Denizcilik tarihi, bu tarihe her nasılsa girmiş olan efsaneler, deniz canavarlarından sık sık söz etmiştir. Bu canavarların kimi bütünüyle uydurma, kimi gerçek verilere dayanmaktadır. Kuşkusuz en ünlüleri Loch Ness canavarıdır. Onunla meşgul olmadan önce bir iki değişik örnek vermek faydalı olacaktır.

6 Ağustos 1848 günü, Atlantik okyanusunda bulunan İngiliz Deniz Kuvvetlerine ait, «Daedalus» savaş gemisi, Ümit Burnu ile Sainte Helene

adası arasında seyrederken bir deniz yılanı ile karşılaştı. Geminin kaptanı Peter M'Quhae olayı şu şekilde anlatmıştır:

«...başını ve sırtını bir metre kadar denizin üzerine kaldıran kocaman bir ylandı. Boyu yaklaşık olarak yirmi metre kadardı. Saatte 12 ile 15 millik hızla geminin vanından geçti, yirmi dakika kadar yüzdü. Boyunu yirmi santim kalınlığında idi. Baş tıpkı bir vılan başı gibi idi.»

Olaydan birkaç yıl önce, bu kez California körfezinde, «Fly» savaş gemisinin kaptanı George Hope denizde timsaha benzeyen çok uzun bir canavar gördüğünü bildirmişti.

Bize çok daha yakın bir tarihte, 1917 yılının Mayıs ayında, başka bir deniz canavarı resmi bir raporda olayı belirten Kaptan F. W. Dean tarafından görülmüştü:

«Başı bir öküzün başına benziyordu,» diyor-du Kaptan Dean. «Şu farkla ki kulakları ve boy-nuzları yoktu. Yanından geçtiğimizde başını kaldırdı, sanki bize bakıyormuş gibi. Başının uzunluğu altı, gövdesinin ise yirmi metre kadardı.»

Top ateşine tutulan bu deniz canavarı bir süre sonra dalıp gözden kaybolmuştur.

İskoçya'da Loch Ness gölünde yüzyıllardan beri bir canavar görülmektedir. Zamanla hakkında geniş bir belge dosyası toplanmış, en son

bilimsel aletlerle gölde araştırmalar yapılmıştır. Canavarı çok kişi görmüş, izleri bulunmuştur. Fakat hakkında gerçekten kesin bilgiler azdır.

Güvenilecek ilk rapor, 1933 yılından kalmadır, bir yıl sonra canavarı Alex Campbell adında biri görür. 1954'ün Aralık ayında canavarın varoluğu bir ses tertibatı ile tespit edilir, 1960'ta mühendis Tim Dinsdale 16 milimetrelilik bir kamera ile gölde yüzen canavarın sırt kısmının filmi çekerek.

1968'de ise Birmingham Üniversitesi Elektronik Bölümü tarafından «sonar» ile yürütölen bir araştırmada gölde bir değil iki kocaman yaratık tesbit edilir. Bir yıl sonra Loch Ness Olayı Araştırma Bürosu gölde seyredebilecek tek kişilik bir denizaltı ile araştırmalara girişmeye hazırlanır sa da başta Lord Lovat olmak üzere çeşitli engellerle karşılaşıyor.

«Canavar İskoçya'nın en büyük görünmeyen hazinesidir,» diyor İkinci Dünya Savaşı kahramanlarından Lord Lovat. «Bilimsel araştırmalara karşı değilim, ama bir denizaltı ile canavarın rahatsız edilmesine izin vermem.»

O gün bu gün ne Loch Ness gölü gereğince denetlendi, ne de canavar hakkında fazla bir bilgi elde edildi. Canavar, bugün de ara sıra görünmesine devam etmektedir.

AÇIK DENİZLERDE ya da derin göllerde görülen fakat iz bırakmayan canavarlar var; karada izler bırakan ve görünmeyen canavarlar olduğu gibi.

1969 yılının Mart ayında Tecoluta (Meksiko Körfezi) nin sahilinde esrarengiz bir ceset bulundu. 9 metre uzunluğunda 5,5 metre genişliğindeki yarı çürümüş bir deniz yaratığının cesediydi bu. Olay yerine yetişen bilim adamları ilkin bunun bir tür balina olduğunu beyan ettiler. Sonradan görüşlerini değiştirerek tarihöncesi bir yaratıktan söz etmeye başladılar.

1956'da başka bir esrarengiz ceset Alaska'da bulundu. Basın **«kocaman ve korkunç bir şey»** diye tanımladı. Cesedin büyük bir kısmı kuma gömülmüştü, geri kalanı kırmızı tüylerle kaplıydı. Uzmanlar, bilinen hiçbir hayvan türüne benzediğini söyleyip işin içinden çıktılar.

1963'ün Ağustos ayında 12 metre uzunluğunda saydam bir başka yaratık Sandy Hook (New Jersey) kıyılarında bulundu; İçişleri Bakanlığına bağlı, A.B.D. Balık Araştırma Merkezi'nin yönetmeni Dr. Lionel A. Walford, garip yaratığın kalıntılarını inceledi ve çalışmalarını şu şekilde sonuçlandırdı: **«Yapabileceğim hiçbir araştırma bu çok garip yaratığın kimliğini açıklayamayacaktır.»**

Gerçekten bilmediğimiz ve tanımadığımız bir dünyada yaşadığımızdan, henüz çağımızda yaşayan, bizden önce de yaşamış olan ihtimal geçmiş çağlardan kalmış birçok yaratık hakkında hiçbir bilgimiz yoktur.

Sibirya'da çok yaygın bir rivayete göre, 15 bin yıl öncesinin dev fil'i sayılan «mamut»lar hâlâ yaşıyor, hatta sürü halinde otluyormuş. Bu konuda bir hayli bilgi toplayan Sovyet bilginleri henüz bir sonuca varmış değiller. Sibirya çoğu bilinmeyen bir bölgedir ve toplanan bilgiler, binlerce kilometrenin ayırdığı çeşitli yerlerden gelmektedir. Sibirya yerlileri canavarların sığındıkları mağaralardan söz etmekte.

Rivayetler ve temelsiz olaylar bir yana Üçün cü Devir'den kalma bazı yaratıkların —isterse niz bunlara canavar deyin— hâlâ yeryüzünde ya sadıkları bir gerçektir.

KOMODO ADASI, Endonezya takımadaların daki Sumbawa ile Flores arasında bulunan bir adadır. 1912'de buraya zorunlu bir iniş yapan bir pilot, dönüşünde dehşet verici bir hikâyeye anlattı: Adada 4 metre boyunca korkunç canavarlar görmüştü. Başlangıçta hikâyeye hiç kimse inanmadı, bir tek kişi hariç! Öteden beri bu canavarlarla ilgilenen, J. K. Van Steyn'di o tek kişi. Van Steyn'den sonra Komodo adası başkala-

rının da ilgisini çekti. Canavarlar avına çıkıldı, bazıları öldürüldü ve o kadar korkunç olmadıkları anlaşıldı.

Aslında «**Varan**» adını alan bu canavarlar dev kertenkelelerden başka bir şey değildi ama 1900'lerin başına kadar hiç kimse adalarda dil-den dile dolaşan hikâyelere inanmaz, «**ejderha efsanesi**» diye konuyu kapatırdı. Sonra adaya bir pilot indi ve efsanenin efsane değil gerçek olduğu anlaşıldı.

VİCTORİA (İngiliz Colombiası)'da yayınlanan «**Daily British Colonist**» gazetesi, 30 Haziran 1887 tarihli sayısında ilginç bir olay naklediyordu. Gazetede çıkan habere göre; Lytton ile Yale arasında sefer yapan bir trenin yolcuları, Vancouver'in 130 kilometre yakınındaki bir yerde yarı insan yarı hayvan, gövdesi uzun tüylerle kaplı bir yaratığı ele geçirmişlerdi. «**Jacko**» diye adlandırılan yaratık Yale'de halka gösterilmişti bile.

1924 yılında Saint Helen (Washington) dağında kamp yapan beş madenci polise başvurup kulübelerinin bir maymun-insan sürüsü tarafından yağma edildiğini bildirdiler. Olay yerinde araştırmalarda bulunan polis 40 santim uzunluğunda bir hayli izler bulmuştu. Sonradan «**Maymun Geçidi**» adını alan bu yerde birçok kişi, hiçbir iz bırakmadan kaybolmuşlardır.

Aynı yıl, Kanada'da altın arayıcılığını yapmakta olan oduncu Albert Ostman inanılmaz ve dehşet verici bir serüven yaşadı. James B. Schuman'ın kalemıyla «Reader's Digest» dergisinde de yer alan olayın ayrıntıları gerçekten ilginçtir.

«Gece idi, derin bir uykuya dalmıştım,» diye anlatıyor Ostman. «Birden biri, yatak tulumumu kapıp, beni havaya kaldırdı. Bıçağımı çekmek istedim, beceremedim. Beni kaçıran hayvan, ya da yaratık, bir patates çuvalı gibi beni sırtına atıp hızlı adımlarla ormanda ilerlemeye başladı. Korkumdan karşı gelmeye çalışmadım. Kızılderillilerin, Sasquatch dedikleri yaratıklar hakkındaki efsanelerini dinlemiş, hiç inanmamıştım. İnsanla maymun arası şeylerdi. Vücutları kıllarla dolu boyları insan boyundan çok daha uzundu. Biri yaklaşık olarak iki buçuk metre boyundaydı. Altı gün sürece beni esir tuttular. Sonra bir gün, onlardan biri tütün tabakamı boşaltıp fenalaşınca, kopan kargaşalıktan yararlanıp kaçtım.»

AMERİKA YERLİLERİNİN VE Eskimoların efsaneleri, gelenekleri çeşitli adlar alan yarı insan - yarı maymun yaratıklarla canavarlardan sık sık söz etmektedir. Genellikle bunlar çok uzun

boy lu, k ılı ve bazan da yamyam gibi tan ıtılmak tad ır.

Alaska yerlileri, Eskimolar eskiden birlikte ya şad ıkları Tornit'leri anarlar. Uzun boy lu, uzun kollu, inanılmaz derecede g üçlü olan Tornit'ler çiğ et yer, ta ştan yapılm ı ş evlerle barınaklarda ya şarlardı. Baffin b ö lgesinde ya şayan yerliler de Tornit'ler, Tonijuk adı altında aynı t ü r yarat ık lardan söz ediyorlar. Gelene ğ e g ö re, bunlar, Eskimolar'a hiçbir zaman saldırmam ı ş , aralarında savaşıp birbirlerini öldürmü ş lerdir.

Bu canavarlardan söz etmeyen yerli gelenek yok denilebilir; Yukon'da bunlara Mahoni denilir, kız ılı gözlü, insan eti yiyen, k ılı devlerdir bunlar. Yukarda adı geç en İ giliz Colombia'sının Sasquatch'ları 2,5 metre boyundadır; Mackenzie yerlileri korkunç bir Ormanlar Yarat ığı'na inan ır lar. Bu, siyah yü zlü, sarı gözlü, kadınları ve çocukları kaçıran bir devdir. Bozkırlarda ya şayan Kızılderililere g ö re, bu canavarların adı Weeti-go'dur. Uzun di ş leri vardır ve insan eti yerler. Nahani yerlileri bunlara «Dağ-İnsan» der, 2,5 metre boyunda kafatas ı avc ıları oldu ğ unu söylerler. Dogrib yerlileri için bu korkunç ve garip yarat ıklar sadece «Düş man» diye adlandırılır ve yerliler «Düş man»ların görüldü ğ ü yerlere ayak basmazlar. Micmac yerlilerinin masallarında Gugges'lerin adı geç er; yüzleri k ıllarla dolu, koca pençeli yamyamlardır bunlar.

Zaman zaman yerli efsanelerinde maymun -

insan'la dev'ler birbirine karışır: Penobscot kızıl-derilileri insan eti yiyen dev Kiwakwe'yi tanırlar. Huron'ların Strendu dedikleri yaratıklar koca - man bir ağaç kadar büyük; Iroqui yerlilerin mitolojisi ise, Taştan Yapılmış Devler'den sözeder. Ağaçları söküp mızrak gibi kullanan, taşlarla dövüşen, insan eti yiyen yaratıklardır.

Amerika yerlilerinin gayet zengin ve bol sayıdaki efsanelerini, mitik inançlarını karıştırırsak dizi sayfalarca sürebilir.

1967'nin MAYIS AYINDA Bruxelles Bilim Akademisi'nden Bernerd Henverlmann ile Amerikalı gazeteci Ivan T. Sanderson bir buz kalıbının içinde korunan, yıllarca kasaba fuarlarında gösterilen bir yaratığı incelemek fırsatını bulurlar. Bu 1.80 boyunda, vücudu 10 santim uzunluğunda kollarla kaplı bir yaratıktır.

Henverlmann - Sanderson ikilisinin düzenlediği rapor uydurma değildir. Kaldı ki son bir yüz yıl içinde Amerika'nın çeşitli ve çoğunlukla dağlık bölgelerinde Sasqutch'larla karşılaşan insanların sayısı 750 rakamını aşıyor. Karşılaşmalar bir yana, kesinlikle ne olduğu bilinmeyen bu yaratığın varoluşu resimler ve filmlerle de tespit edilmiştir.

1967'de, California'da (Yakima'da) sığır yetiştiren Roger Patterson bir Sasquatch'ın resmini

çekmeyi başarmıştır. 1970'de ise İvan Marx adlı bir meraklı bu garip yaratığın filmini bile çekmiştir. Kuşkusuz film «sahte» diye tartışmalara yol açtı, fakat bilirkşi olarak çağrılan Hollywood teknisyenleri bile gerçek olduğunu kesinlikle bildiler.

Sasquatch'lar ne olabilir? Bu konuda görüşler çeşitlidir: Smithsonian Enstitüsü'nün Biyoloji öğretmeni John R. Napier'e göre; Kuzey Amerika'da, California'dan Kanada'ya kadar, insanlara benzeyen bilinmeyen bir ırkın varoluşu pek mümkündür. Antropoloji uzmanı Daris Swindler için ise böyle bir sorun yoktur ve her şey, bir uydurmadan ibarettir.

Amerika'da, bildiğimiz, uzaktan ya da yakından tanıdığımız Amerika'da şu teknolojinin merkezinde «bilinmeyen» bir ırkın varolabileceği insanın biraz tuhafına gidiyor ilk anda. Efsaneleri bir yana bıraksak bile, ortada izler var; tanıklar, resimler, hatta —tartışma konusu bile olsa— bir film var.

Bir de başka bir durum tabii: Sasquatch'lar çoğunlukla California'da, Oregon'da ve Washington'da görülmüştür. Bu, 180.000 Km²'lik sık ormanlarla kaplı, çoğu hâlâ araştırılmamış bir bölgedir.

Ayrıca Sasquatch'lar, Arkansas'ta da, Missouri'de de görüldü. İşi ciddiye alan Doğa Korumasının Uluslararası Derneği yönetmeni Peter Byrne'nin açıkladığı gibi; bir Sasquatch'ı ele geçirmek için harekete geçilmiştir bile.

Sasquatch'lar bilimimizin «keşfetmediği» bir maymun-insan ırkı olabilir. İster doğru, ister yanlış, dolaşan rivayete göre, bu garip yaratıkların ortaya çıkmaları gökyüzünde görülen esrarengiz kırmızı ışıklara bağlanıyor. Gerçekte bir rivayet-tr ama, bazı rastlantılardan doğmuştur ve bu konuda yeterli bilgi yoktur.

SASQUATCH'LARI «gökyüzündeki kırmızı ışıklar»a bağlamaktansa, onları aynı türde esrarengiz ve bilinmeyen bir yaratık olan Himalaya'ların ünlü Yeti'lerine bağlamak, ihtimal, daha mantıklı sayılacaktır.

Himalayalar'da yaşayan Sherpa'ların folkloruna göre; evvel zaman içinde Buda dinini benimseyen Maymunlar Kralı, keşiş olup dağlardaki bir mağaraya çekilmişti. Keşişliği seçen Maymunlar Kralı'na âşık bir Dev Anası, zavallıyı kandırıp onunla evlenmişti. İşte bu ikiliden doğan kıllı ve kuyruklu çocuklar Yeti'lerin ataları olmuştur.

Sherpa'ların folkloru öyle diyor ama mesele, efsane ile bitmiyor, ihtimal onunla başlıyor.

Yeti'nin izleri bulundu, resmi çekildi —ve tartışma konusu yapıldı— Yeti'leri gören olduysa da bilimsel açıdan böyle bir olay yoktur. Daha doğrusu bizi uzay'a kadar fırlatmasını bilen geleneksel bilimimiz, bunu kabul etmemektedir.

Sasquatch'ın hikâyesi kadar ilginç bir hikâtedir Yeti'nin hikâyesi, çözülmemiş bir esrardır. Bizi Uzay Tanrıları'ndan uzaklaştırır gibi oluyor. Uzay Tanrıları'ndan ve Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesne'lerden. Acaba öyle mi? Sasquatch'ın ve Yeti'nin esrarını çözmeden bunu kesinlikle söyleyemeyiz. Yoksa bu uzun boylu, kıllı, maymunlara benzer yaratıkları Uzaydan gelme Tanrılar'a mı maletmek gerekmektedir?

Yeti'nin ilk izleri 1889'da Sikkim'de Albay L. A. Waddell tarafından bulunmuştur. Eşyalarını taşıyan yerliler gördükleri kocaman izlerden korktukları için Waddell onları büyük bir ayının bıraktığı izler olduğunu söyleyip yatıştırmış, kendini de ikna etmiştir. Fakat tecrübeli Albay, ayıların kendilerinin o an bulundukları yükseklikte dolaşmadıklarını pek iyi bilirdi.

1955'te Eric Shipton, 500 kişi toplayıp Yeti'nin peşine düştü. Dört yıl önce esrarengiz yaratığın izlerini gördüğü için Shipton buna inanan biriydi. Ama inancı yeterli olmadı ve Yeti bulunamadı.

Aynı yıl, Edmund Hillary ile birlikte Everest dağının tepesine kadar çıkan, Sherpa Kaplan-Tensing bütün büyük basın ajansları tarafından yayımlanan bir beyanatında, Everest Tepesinde, boyu 1.60'a yakın, vücudu kırmızı kıllarla kaplı olan Yeti'yi gördüğünü bildiriyordu. 1956'da United Press'in vermiş olduğu bir habere göre, Hint-Tibet sınırında yaşayan bir yerli kabilesi-

nin avcıları, bu kez boyu 2 metreyi aşan, beyaz tenli ve vücudunda kıl olmayan bir yaratığı vurup yemişlerdi.

1957'de «Yeti olayı» Sovyet Bilim Akademisi'nin ilgisini çekti ve basın sözcüsü Dr. B. F. Porchnev, Çin'li Prof. Tsin Pen'in verdiği bilgilere dayanarak 1947'de bir Yeti'nin Han-Sou vilâyetinde ele geçirildiğini, daha sonraki yıllarda başka bir Yeti'nin Lob Nor gölünün yakınlıklarında öldürüldüğünü ve esrarengiz yaratığa ait kafatasları ve derilerin birçok Tibet manastırlarında kutsal törenlerde kullanıldığını belirtiyordu.

Yılların geçmesiyle Yeti dosyasına başkaca bilgiler eklendi. Bir ara Ringling Kardeşler, Barnum ve Bailey Sirk'i, Yeti'yi ele geçirebilmek için Himalayalar'a ünlü avcı McCormick Steele'i gönderceğini bildirdiyse de teşebbüs gerçekleşemedi.

1961'de Yeti hikâyesi sert bir saldırıya uğradı: Everest'in fatihi Sir Edmund Hilary sorunu bir sahtekârlığa ya da bir yanlışlığa bağladı. Hilary'ye göre, manastırlar'da saklanan deriler değişik hayvanlara aitti. İzlere gelince; bunlar, karın çözülmesiyle şekil değiştiren, büyüyen herhangi bir hayvanın, örneğin bir tilkinin ya da vahşi köpeğin izlerinden başka bir şey değildi.

«Life» dergisinde yayımlanan Hilary'nin bu kesin görüşü, Sovyet tezine karşı geliyordu.

Porchnev'den sonra başka bir bilim adamı,

A. G. Pronin, 10 ve 13 Ağustos 1957 tarihlerinde Pamir dağlarında bir Yeti ile karşılaştığını 1958'de bildirmişti.

ARADAN YILLAR GEÇTİ, Tibet'teki Yeti'ler unutulur gibi oldu. Buna karşılık Amerika'daki Sasquatch'lar önem kazandı. Adı ne olursa olsun, yarı insan yarı maymun ırkı dünyanın çeşitli yerlerinde izler bırakmaya devam etti.

1969'da Malezya'da, Kuala Lampur'da 1.20 boyunda, insanla maymun karışımı yaratıklar görüldü. Üç yıl öncesinde, bu kez Segamat bölgesinde, gece nöbeti tutan askerler kendilerini korkutan insan şeklinde bir «dev»den söz ettiler.

Sonraki günlerde, Segamat'ın 15 kilometre ötesinde olan Kampong Bangis'te, 45 santim boyunda ve 15 santim genişliğinde ayak izleri bulundu.

Bilinmeyen bir ırkın temsilcilerinin son kalıntıları olsa olsa bu esrarengiz yaratıklardır. Arada sırada görünür kaybolurlar, basın bir süre onlarla ilgilenir, sonra güncel olayların ardında onları unuttur. Bilimsel araştırmalar da öyle. İncelemelerden, denetlemelerden söz edilir sonra çoğunlukla her şey ortada kalır; ya bir şey bulunmaz ya teşebbüsler gerçekleşmez ya da elde edilen bilgiler «uzmanlar» için düzenlenen bir «bilimsel» raporun içinde kalır.

SASQUATCH'LARIN ortaya çıkışıyla gökyüzünde görülen «kırmızı ışıklar» arasında bir bağ kuranlar olduğu görülmüştü. Başkaları ise değişik (gökyüzü ve bilinmeyen bir ırk) bir yaklaşıma üzerinde durmaktadırlar.

«28 Kasım 1954 günü, yine Caracas'ta sabahın ikisinde Gustavo Gonzales ve yardımcısı Jose Ponce şehrin merkez pazarına mal taşırken kıllı, kısa boylu, parlak gözlü bir yaratığın saldırısına uğruyorlar. Gonzales bıçağını çekip karşı koyuyor, yetişen başka bir yaratık saçtığı ışıkla gözlerini kamaştırıyor. İki arkadaş şok halinde en yakın polis karakoluna sığınıp başlarından geçenleri anlatıyorlar.»

Yukarki olay, «kıllı» ve «kısa boylu» (Yeti'ler genellikle 1.20 ile 1.50 arasında sanılıyor) Uzay Yaratıkları ile ilgili örneklerin sadece bir tanesidir. Bu tür örnekler ve karşılaştırmalar bize ne derece yardımcı ya da yanıltıcı olabilir: Bunu kestirmek imkânlarımızın dışında kalıyor. Dolayısıyla, bu konuda çeşitli yorumları sıralamakla yetiniyoruz.

Yeryüzünün şu ya da bu vahşi bölgesinde yaşayan, kiminin kabul ettiği kiminin kabul etmediği, bir yaratıkla Kimliği Bilinmeyen Uçan bir Nesneden indiği söylenilen az çok benzer bir

yaratık arasında ne gibi bir ilişki olabilir? Belki de hiçbir ilişki yoktur; belki de iki olayı karıştırmamak gerek. Her olay ayrı bir esrarın birer örneğidir. Öyledir, öyle olması gerekir, mantık açısından öyledir fakat....

MİTOLOJİK İNANÇ ve efsanelere göre; Tayfun öncesi çağlarda, Uçan Araçları ile Tanrılar uzaydan yeryüzüne inmiştir. Bu Tanrılar insan ırkının güzel dişileriyle ilişkiler kurmuşlar; insanları eğitmekle yetinmeyip bilginin ötesinde yeni bir ırk meydana getirmişler ya da böyle bir niyetleri olmuştur. Bu tür ilişkilerden kahramanlar, krallar, önderler doğmuştur. Varsayımlar bu görüşü desteklemektedir. Bir araya getirilen bilgilerle türlü izler bunu açıklıyor. Fakat bu ilişkilerde «başka» ve kahramanlara pek benzemeyen, belki bir değişimin, bir mütasyonun sonucunda bir ırk da türemiş olabilir mi?

Bu da bir ihtimal, bir varsayım, bir görüştür.

1956 yılında, Kanada'nın Alfred (Ontario) şehri yakınlarında kanatlı bir kedi, başka bir deyimle «Uçan bir Kedi», Jean J. Revere adlı biri tarafından öldürülmüştür. Esrarengiz yaratığın cesedi polis memurun Terrence Argall tarafından incelenmiş, cesedin resmi çekilmiş, olay Victoria' (İngiliz Columbia'sı) da yayımlanan «Colonist» gazetesinde bildirilmiştir.

Başı kedi başı gibi olan, uzun dişli, kedi bıyıklı, kulaklı, kuyruklu, sırtında iki tüylü kanadı olan bir Uçan Kedi hikâyesi...

Gazetenin verdiği bilgiye göre, benzer bir yaratık Montreal'in kuzeyinde bulunan Lachute köyünde vurulmuş, başka biri Ottawa'da görülmüştü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TANRILAR VE BİLGİNLER

GELENEKSEL VE TUTUCU BİLİM, birkaç öncü bilim adamı dışında dünyadışı yaratıkları henüz kabul etmiyor. Dünyanın her yerinde izler bırakan, kıtadan kıtaya aynı motifleri sürdüren, Kutsal Kitaplardan mitolojik efsanelere kadar varlığını belirtip toplumların belleğinde yerleşen Uzaydan gelen Tanrılar varsayımını kuşku ile karşılıyor. «Tanrı oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdukları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra, yeryüzünde Nefilim vardı; bunlar eski zamanlardaki zorbalar, şöhretli adamlardı.» «Tekvin (Bap 6/4) der Tevrat ve «Nefilim», İbranice'de, «Düşenler», yani; «Gökten inenler» anlamına da gelir. Tevrat'tan çıkarabildiğimiz kadar:

1) Yeryüzünde bir insan ırkının bulunduğu çağlarda dünyadışı yaratıklar yeryüzüne inerler.

2) Dünyadışı'lar insan kızlarına varınca bu ilişkiden yeni bir ırk doğar.

3) Bu ırktan olanlar bir süre yeryüzünde yaşamışlar, belki yaşamakta devam ediyorlar.

Tevrat'ı, Peygamberler Tarihi'ni geçerli bir tarihsel kaynak olarak kabul edersek; bu olayın Tayfun'dan sonra yer aldığı sonucuna varabiliriz. Fakat Peygamberler Tarihi bütünüyle bir tarih kitabı değildir. Bir yoruma tabi tutulacak, karışık, çözülmesi zor ve simgesel bir metindir. Bazı yorumculara göre, Dünyadışı'ların yeryüzüne inışı, —biz Tevrat'ta sözü edilen bu olayı bölgesel bir olay olarak kabul etmek zorundayız— Kutsal Kitap, salt Yakın Doğu'dan örnekler verdiği için M.Ö. 30. ile 13. yüzyıl arasında Bakır çağı ile Demir çağının başlangıçlarını kapsayan bir dönemde yer almıştır. Dönemler ve kaynaklar tartışma konusu olabilir. Tarihçi Adolphe Lods'un işaret ettiği gibi Yakın ve Orta Doğu'da «Tanrılar'la akrabalık fikri öylesine yaygındı ki birçok adlarda Baba, Kardeş, Amca sıfatları Tanrı anlamına gelirdi. Uzun süre inançlarda yerleşen bir inanca göre Tanrı ile insan topluluğu arasındaki akrabalık fizik bir ilişkiden doğmaktaydı.» Lods'un görüşü bir yana, İsrail'li (İsrailou) adı bile «Tanrılar'la ilişkisi olanlar» anlamına da gelmektedir.

Peygamberler Tarihi ya da Eski Ahit, çeşitli kaynaklardan sadece biridir. Konuyu aydınlatabilecek ne başka ve bol kaynaklar, ne de izler

vardır. Daha önce de bunların geniş bir kısmına işaret edilmiş olmasına karşılık yeniden ve kısa bir şekilde başlıcalarını hatırlatmakta yarar vardır.

Sahra'da, Tassili bölgesinin kaya resimlerinde arkeolojinin, sanat tarihinin çözemediği miğferli yaratıklar; Japonya'da Aomori ve İvatu vilâyetlerinde bulunan ve çağdaş uzay adamlarını âdeta tıpatıp hatırlatan Hondo (Dogu) heykelleri; Yugoslavya'da, Arnavutluk sınırına yakın, Ortaçağ'dan kalma Detchani manastırında, 13. yüzyıldan olan bir fresk'te aerodinamik uzay kapsülleri kullanan kozmonot'lar; Çin'de Bayan Kara Ula dağlarında bulunan ve uzaydan gelen Dropas'ların hikâyesini anlatan 700'ü aşan yazılı yuvarlak taşlar, v.b.

Peru'da, And dağlarında yaşayan köylüler insanların gökten düşen madeni yumurtalardan doğduklarına inanırlar. Eski bir Slavonya efsanesine göre, insan, başka bir dünyada yaratılmış ve bu dünyanın sonu gelince Tanrı, yaratıklarını kurtarmak için seçtiği bazı çiftleri melekler'le yeryüzüne indirmiş, yeryüzüne indirilen bu çiftler dünyamızda çoğalmışlardır.

9. yüzyılın ilk yarısında lâtince yazılan ve kilise tarafından kabul edilmeyen «Üç Kral Müneccim'in Hikâyesi»nde, İsa'nın doğuşunda görünen yıldızı gayet değişik bir şekilde anlatmaktadır. Bunun olağan bir yıldız olmayıp ka-

natlı uçan bir nesne olduğunu açık bir şekilde belirler.

Hindistan'ın en eski metinlerinden biri olan, yaşı 4000 yılı aşan «Rig Veda», Vimana adını taşıyan uçan arabaları ile yeryüzüne gelen ve Me ru dağında yerleşen Maru'ları uzun uzun anlatır:

«Bütün insanlar Maru'lardan korkar, Krallar'dan korkunç olanlardan. Akıllılar, karanlık gecelerde ateş ışınları yakar. Şim - şeklerle dolu arabalarını zafere doğru uzay yollarında sürer. Uçan arabaların ordusu, korkunç niyetli devlerin babaları olan Ma- ru'ların ordusu.» der «Rig Veda».

DÜNYADIŞI YARATIKLARIN İZLERİ konusunda akıllara durgunluk verici bir araştırma yapan ve bir araya getirdiği belgeleri «Antik Anıtların Yazıtlarında Evrensel Anılar» adlı kitabında yayımlayan Sovyet bilim adamı Viatcheslav Zaitsev, eski uygarlıklarda bulunan izlerle yetinmemiş araştırmasını daha yakın diyebileceğimiz zamanlara kadar sürdürmüş ve Orta Çağ'da bile dünyadışı yaratıklarla ilgili belgeler toplayabilmiştir. 1670'den kalma başka bir kaynak, Rahip Nicolas-Pierre-Henri de Montfaucon de Villars'ın yazmış olduğu «Galis Kont'u ya da Gizli Bilimler Üzerine Konuşmalar» adlı kitapta: «Kral Pepin' (714 - 768; Büyük Şarl'ın babası) in

zamanında ünlü müneccim Zedechias insanlara evrende hayat olduğunu ispat etmeye kalktı. O çağda gökyüzünde, eşsiz uçan gemilerle seyreden, insana benzer yaratıklar görölüyordu, deniliyor.

Gérard de Sède'in işaret ettiği gibi bu tür olaylar efsanenin boyutlarını aşmaktadır; çünkü gerek Büyük Şarl ve gerekse Kral Louis, hazırladıkları kanunlar'da (Capitulaires) bu havarlarda bulunan «zalimlere» karşı sert hükümler koymuşlardır.

9. yüzyıla ait ve Paris Ulusal Kitaplığı'nda bulunan, Lyon Piskopos'u Agobart'a ait bir el yazmasında aşağıdaki olay nakledilmektedir:

«Günün birinde, Lyon'da, bu uçan gemilerden üç erkekle bir kadın indi. Bütün şehir etraflarında toplandı ve denildi ki bunlar müneccim olup Fransızların ekinlerini mahvetmek için Büyük Şarl'ın düşmanı Benevent Dükü Grimoald tarafından gönderilmişlerdir. Suçsuz olan bu dört insan, kendilerini savunmak için o memleketten olduklarını, mucizeler yaratan yaratıklar tarafından kaçırılıp eşsiz şeyler gördüklerini ve görevlerinin bunları açıklamak olduğunu anlattılar. Halk sözlerini dinlemek istemedi fakat bunlar, ölümden kurtulup, sonradan bildiklerini birçok kişiye anlattılar ve bu şekilde bilgileri boşa gitmedi.»

9. yüzyılda bir çeşit Adamski olayı! Benzer bir olay kuşkusuz; oysa Adamski'nin hikâyelerinden çok daha ürkütücü. «**Gabalis Kontu**»nun yazarı Montfaucon de Villars, eserinin yayımlanmasından kısa bir süre sonra ölüme mahkûm ediliyor fakat idam edilmiyor; 1675 yılında, Lyon yolunda bir cinayete kurban gidiyor ve katilleri bulunamıyor.

Efsanelerden yana olmayan Voltaire «15. Louis'nin Çağı» adlı eserinde: «(Gabalis Kontu) ile ün kazanan Villars tabanca kurşunu ile öldürüldü,» diyor. «Söylenenlere göre, esrarlarını açıkladıkları için Sylphes'ler onu katletmiş.»

«Sylphes», Villars'ın dünyadışı yaratıklarına yakıştırdığı ad idi ve yazar bununla yetinmeyecek Sylphes'lerin insanlarla ilişki kurduklarını da tıpkı insan kızlarına varan Tanrılar gibi eklemişti anlattıklarına.

Villars'ı dünyadışı'lılar mı öldürdü, yoksa siyasal bir intikamın kurbanı mı oldu? Burası kesinlikle bilinmiyor. Villars «Sylphes»'lerden söz etmişti fakat aynı zamanda Mazarin'e karşı bulunmuş, Bastille hapisanesinde yedi yıl kalmış, «Gül-Haç» gizli örgütüne bağlı bir kişiydi.

ANTİK KAYNAKLAR, Kutsal Kitaplar ve efsaneler gibi Orta Çağdan kalma belgelerin bir

çoğunda dünyadışı varsayımını destekleyen izler ve yoruma muhtaç olaylar vardır.

13 Ağustos 1491 günü, matematikçi Jerome Cardan'ın babası Facius Cardan günlüğünde şu olayı naklediyordu:

«Hazırlıkları tamamladıktan sonra, günün yirminci saatine doğru, Yunanlılar gibi giyinmiş yedi adam göründü... İkisi öbürlerinden daha soylu gibiydiler, yüzleri koyu kırmızıydı. Kırk yaşlarında olduklarını söylediler, oysa hiç biri otuzdan fazla göstermiyordu. Kim olduklarını sordum, bizim gibi doğan ve ölen yaratıklar olduklarını söylediler... İnsanlara bilgi hazinelerini neden açıklamadıkları soruldu, bir kanuna bağlı olduklarını, insanlara bilgilerini açıkladıkları takdirde ağır şekilde ceza göreceklerini belirttiler.»

Cardan'la görüşen bu yaratıklar kimlerdi, böyle bir görüşme gerçekten yer almış mıdır; yoksa olay bütününüyle hayalden başka bir şey değil midir? Bunu da bilemiyoruz, bilmediğimiz, bilemediğimiz birçok şey gibi.

YERYÜZÜ, GÖKTAŞI ya da «meteor» dediğimiz taşların sürekli bir bombardımanı altındadır. Eskiler buna «taş yağmuru» derlerdi. Önce-

ki yüzyılın başlarına kadar bilim, bu tür bir olayın varoluşuna inanmak istemedi. Sonunda, 26 Nisan 1803 günü, Fransa'da L'Aigle (Orne) de üçbin taş düştükten sonra olay yerinde incelemeler yapan fizikçi Biot'nun raporuna dayanarak bilim «gökyüzünden düşen taşlar»ın varlığını kabul etmek zorunda kaldı.

Göktaşları milyonlarca yıldan beri dünyamıza düşmekte, bize başka ve uzak dünyalardan izlerle örnekler getirmektedir. Kanada'da bulunan bazı krater'ler, 500 milyon yıl önce düşen göktaşları tarafından açılmıştır. Bunların arasında bir çeşit rekor kıran, yaklaşık olarak 200 milyon yıl önce Güney Afrika'da düşen, yüz kilometre çapında bir krater açan ve yeryüzünün tabakasını patlatan göktaşı olmuştur.

Yeryüzüne düşen sayısı bilinmeyen göktaşları arasında 1300 kadarı araştırılıp incelenmiştir. Dünyanın bellibaşlı müzeleriyle bilim merkezlerinde bulunan bu göktaşlarının bir kısmına «chondrites» denilir ve 1800'den bugüne kadar 19 tanesi bulunmuştur.

Uzaydan kopan, yeryüzüne düşen ve hayat parıltılarını taşıyan 19 göktaşı, 30 kiloluk değer biçilmez bir malzeme, bir hazinedir.

Bu değerli taşların ilk örnekleri 1864'te, Fransa'da bulundu. Bir kısmı British Museum'a gitti; birini sayılı milyardlar John Pierpont Morgan satın alıp sonradan New York Müzesi'ne hediye

etti. İlk iki gürültü, bu belâlı hediye ile koptu. İlk «müjde»yi Fransız Berthelot verdi: Göktaşı % 6 oranında organik, yani yaşayan bir organizmadan gelen madde taşıyordu. Bu ilk «müjde» aslında pek gürültü koparmadı, sonraki incelemeler de bilir tarafından ciddiye alınmadı ve bilim görüşünde ısrar etti: «Dünyadışı bir hayatın varlığına inanmıyorum, dolayısıyla dünyadışı bir hayat yoktur!»

1961 yılında üç genç ve ateşli kimyager; Prof. Bartholomew Nagy, Dr. Douglas J. Hennesy ve Dr. Warren G. Menschein, milyarder Morgan'un 31 yıl önce New York Müzesi'ne hediye ettiği taştan on gram sağlayıp bunu incelemeye başladılar.

Vardıkları sonuç şaşırtıcı oldu: Göktaşının on gramlık parçası içinde yağlı maddelerimize (yağ, nebati mumlar, hatta cinsel hormonlar) benzeyen, salt ayrıntılarıyla ayrılan, 19-21 ve 23 karbon atomu taşıyan «zincirler», ağır moleküller bulundu.

Aynı yılın sonlarına doğru Yeni Zelanda'da yapılan benzer bir inceleme, üçlünün vardığı sonucu kesinlikle saptadı, fakat bilim, genç kimyagerlerin keşfini kuşku ile karşıladı.

Prof. Nagy aldırmadan çalışmalarını sürdürdü ve en az altı tane dünyadışı organizmayı bulabildi. Ama bilim, yine hayır anlamında başını salladı.

Hayat taşıyan birkaç göktaşı! Güzel, fakat nerenin hayatıydı bu? Bu göktaşları nereden gelmeydiler?

Astronomi'ye göre, Merih ile Jüpiter arasında ve bilinmeyen bir çağda parçalanan fakat iki gezegen arasında kalıntılar bırakıp «Phaeton» adı ile bilinen üçüncü bir gezegen bulunuyordu. Öne sürülen varsayımlara göre, hayat taşıyan göktaşları bu kaybolan gezegenden gelmedir. «Phaeton» kaybolmuştur, parçalanmış, dağılmıştır ama kalıntıları uzayda dönineye, kalan gezegenleri (dünyamızı, Merkür'ü, Venüs'ü, Ay'ı, Merih'i, Jüpiter ve Satürn'ü) bombalamaya devam etmektedir.

«Karbon taşıyan bir göktaşının yaşı isotoplara dayanan bir yöntemle belirtilmiştir,» diye açıklıyor Prof. Nagy. «İçindeki maddeler 4,5 veya 4,7 milyar yıllıktır. Göktaşlarının Güneş sisteminden geldiği düşünülüyor fakat nereden geldikleri kesinlikle bilinmiyor. Ay'dan deniliyor veya Merih ile Jüpiter arasındaki yıldızcıklardan. Gezegen boyunda, bugün varolmayan bir yerden de gelme olabilirler. İncelenen mikrostrüktürler yer yüzündeki hayat şekilleriyle şaşırtan benzerlikler göstermekteler. Bu durum karşısında iki ilginç ihtimal ortaya çıkıyor:

1) Hayat, Güneş sisteminin çeşitli yerlerinde benzer bir kimyasal evrimi izleyerek ortaya çıktı.

2) Ya da hayat, birimini koruyarak, Günes sisteminin bir yerinden başka bir yerine geçiyor.

İnsan, ilerdeki yıllarda, gezegenlere ayak bastığında bütün bu sorulara cevap verebilme durumunda olacağız.»

Benzer bir kimyasal evrim geçiren bir hayattan sözediyor Nagy. Ama değişik yerlerde, gezegenlerde benzer bir evrimden geçen bir hayat şekli benzer bir düşünme sürecine yol açar ya da hayat taşıyan bir sonsuz evrenin içinde aynı tarzda düşünen değişik yaratıklar. Şayet böyle bir durum varolduysa ve varolmaya devam ederse bizim uzaya, başka gezegenlere karşı bir süreden beri göstermekte olduğumuz ilginin tabii bir karşılığı olması gerekmektedir. Başka bir deyimle biz bugün örneğin, Merih gezegenini merak ediyorsak; Merih'tekilerin de —Merih'te bir hayat varolduğu taktirde— bizi aynı şekilde merak etmeleri gerekir.

«Uygarlıkların düşüşüne neden olan olayları denetlemeye başaran büyük uzay uygarlıkları için biz ilginç olabilir miyiz?» diye soruyor Sovyet bilim adamı Joseph Shklovsky. «Bu üstün zekâlar bizim gibi ilkel uygarlıklarla ilgilenir mi hiç? İkide bir sönen bir uygarlığı neden ilginç bulsunlar?»

Amerikalı Carl Sagan'a göre, dünyamız her 100.000 yılda dünyadışı'lıların ziyaretini görmüş-

tür. Gerçi dünyamız ilginç bir durum gösterdiği taktirde bu ziyaretler daha da sıklaşabilir; örneğin, her 10 bin yılda bir tekrarlanabilir. Sagan, Sümerlilerin Eridu uygarlığının dünyadışı yaratıklar tarafından kurulmuş olduğuna inanıyor. «Uzay öğreticileri dönecek,» diyor Sagan; «Belki yakında ve yeryüzünde bu son birkaç bin yıl içinde varolan değişiklikler karşısında iyice şaşıracaklar.»

Gökyüzünün boyutları nedir? Bilmiyoruz. Hesaplara göre, ışık Samanyolu'nu 200.000 yılda aşabilir (saniyede 300.0000 kilometrelik bir hızla), Samanyolu'nda yaklaşık olarak 200 milyar yıldız vardır ve Samanyolu'nun ötesinde yüzbinlerce ışık yılı sürece hiçbir şey yoktur. Birkaç milyon ışık yılından sonra Samanyolu'na benzer başka bir galaksi vardır ve bu galaksiden sonra da başka biri...

Uzay gerçekten sonsuz mudur? Öyle tahmin ediliyor ve bütün tahminler kuramsal hesaplara dayanıyor. Fakat kuramsal bir hesabın karşısına başka ve karşıt bir kuramsal hesap çıkarmak mümkündür. Çağdaş astronomide uzay «çoğunlukla» sonsuz kabul ediliyor.

Evren ebedi midir? Bu da bilinmiyor. Bilinen tek şey, evrenin değişimlere uğradığıdır.

Bu durumun, insanoğlunun imkânlarını aşan bu bilgisizliğin karşısında ne yapılabilir? Yapılacak tek şey en genel ihtimallere dayanıp en tutarlı varsayımları araştırmaktır.

Kaynaklar elden ele geçirilmekte ve yoruma tabi tutulmakta, bazan da karşıt sonuçlar doğurmaktadır.

Bir süre önce «Tanrılarının Arabaları» adlı kitabı ile tanınan Erich von Daniken'le ilgili bir haber bütün dünya basınında da yer alıyordu.

VON DANİKEN İTHAM EDİLİYOR

«Miami News'a göre, Miami'li arkeolog Pina Turolla «The Gold of the Gods - Tanrılarının Altını» kitabının yazarı Erich von Daniken'i sahtekârlıkla suçlamakta ve von Daniken'in sözünü ettiği altından yapılmış 'Yıldız-Tanrı' heykellerinin Ekvator kıyılde-
rilileri tarafından metal döküntülerden ve bakır lazımlıklardan yapılmakta olduğunu ileri sürmüştür.

Von Daniken «Tanrılarının Arabaları» isimli ilk ünlü kitabında dünyanın eskiden dış uzaydan gelmiş varlıklar tarafından ziyaret edilmiş olduğu görüşünü savunmaktaydı.

Yazar «Tanrılarının Altını» adlı eserinde ise kâşif Juan Moricz'in kendisini Ekvator ormanlarındaki bir mağaraya götürerek altından yapılmış bazı eşyalar, bu arada yıldız-tanrı heykelleri gösterdiğini anlatmaktadır.

Arkeolog Turolla, Von Daniken'in kitabında resmi bulunan yıldız-tanrı heykelinin diğer fotoğraflarını gazetecilere göstererek

fotoğrafların Ekvator'un Cuena kentindeki bir kilisede sergilenmekte olan 'Crespi Koleksiyonu'na ait olduğunu ileri sürmüştür. Turolla'ya göre, sözü geçen koleksiyon Mısırlı firavunlardan birinin Cuena kentinde doğmuş olduğuna inanan rahip Crespi'ye aittir ve sergilenen eşyalar Ekvator'da yaşayan kızılderililer tarafından elbise ya da bir miktar para karşılığında bakırdan ve pirinçten yapılmaktadır.»

(Yeni Ortam, 22 Ekim 1973)

Olay şu yönden ilginç ve daha önce söylediklerimize uygundur: Daniken, tutkulu bir araştırmacı ve dünyadışı'lıların ateşli bir savunucusudur. O da başkaları gibi zaman zaman ölçüyü kaçırmak, yeterince denetlenmeyen bir malzeme-yi kullanmak tehlikesiyle karşılaşmış ve yine zaman zaman bu tehlikeyi atlatamamıştır.

Shklovsky'nin Agrest'i eleştirdiğini gördük: «İncelemesini izleyen araştırmadan sonra,» diyor Shklovsky. «Salzbourg Müzesi'nde bulunduğu söylenen 11 milyon yıllık ünlü demir paralel yüz (parallelepipedel)'ün bir gazeteci şakası olduğu ortaya çıkmıştır. Tassili'deki (Merihli?) freskler ise büyük tartışma konusudur.»

Ünlü demir paralel yüz sonuçta bir şaka oluyor. Buna karşılık yerinde duran, sık sık resimleri çekilen ve herkesin sözünü ettiği Sahra'daki freskler yoruma ve tartışmaya bağlı.

«**Tanrılarının Arabaları**» adlı eserinin altıncı bölümünde, (s. 109) Von Daniken, Firavun III. Tutmosis'ten kalan ünlü «**Tulli Papirüsü**»nden söz etmektedir. Aynı belge tarafımızdan da (Bak. «**Dünyamızın Gizli Sahipleri**», Bölüm 7, s. 145) gerek Von Daniken'den ve gerekse Jacques Bergier ve Robert Charroux'dan yararlanarak kullanılmıştır.

Aradan bir süre geçmiş ve ünlü elyazmasıyla ilgili araştırmalar oldukça değişik bir sonuç vermiştir. Sorunu aydınlatan —önceki yıl yayımladığı bir kitapta— yine Jacques Bergier oldu. Bugün «**Tulli elyazması**» diye bir belge yoktur. Böyle bir el yazması Vatikan'ın koleksiyonlarında hiçbir zaman varolmamıştır.

Elyazması Prof. Tulli tarafından 1934 yılında, Kahire'de bir antikacıda keşfedilmiş, kopyası çıkartılmış fakat pahalı olduğundan satın alınamamış. Üstelik elyazmasının çevirmeni olarak her kaynakta gösterilen Prens Boris de Rachevitz (Prens, ünlü Amerikan şairi Ezra Pound'un kayınpederi idi), yayımlanan çeviriyi kabul etmemekte.

İki yıl önce kesinlikle ortaya çıkan ve sonradan yayımlanan bu ek bilgiler belki pek bir şey ifade etmez; olsa olsa bir tek kaynağı çürütür —kaldı ki elyazmasının Vatikan'da bulunmaması varolmaması demek de değildir bir bakıma— fakat araştırmacılar için iyi bir ders, bir örnek teşkil eder.

Dünyadışı yaratıkların varsayımını destekleyen kaynaklar, belgeler, izler çoğunluktadır, dünyadışı yaratıkların varoluşu ile çözümlenen esrarlar da öyle. Araştırması için güçlük, kaynak eksikliğinden değil, kaynak bolluğuyla kuşkusuz bu kaynaklara uygun görünen yorumdan çıkıyor.

Tanrıça Orejona'dan birkaç kez söz edilmişti. Venüs'ten geldiğine inanılan bu uzun kulaklı Tanrıça sık sık verilen bir örnektir, hakkındaki efsane de öyle. Orejona'dan Daniken de söz eder. Charroux da. Buna karşılık başka bir araştırmacı, Peter Kolosimo, efsaneye karşı çıkar: «Me-sele And dağlarına ait bir gelenekten çıkma değil, efsane, Bertran Garcia adlı bir İspanyol'un tarihçi Garcilaso de la Vega'ya ait olduğu söylenilen, hiç kimsenin görmediği gizli bir elyazmasından çıkmadır. Gerçekten sağlam bir belge!» diyor Kolosimo.

Acaba Tanrıça Orejona da, Tulli elyazması gibi meraklı araştırmacılara verilen başka bir örnek mi? Charroux, kaynak olarak Garcia'yı gösteriyor. Daniken'in «**Tanrıların Arabaları**» için kullandığı fakat Türkçe çevirisinde yer almayan kaynaklarında ise, Robert Charroux'nun 1965'-de —yani Daniken'den üç yıl önce— yayımlanan «**Le Livre des Secrets Trahis - İhanete Uğrayan Gizlerin Kitabı**» adlı incelemesi gösterilmiştir. Biz ise Orejona hakkındaki bilgileri her iki kaynaktan edinmişizdir.

Aslında araştırmacıların göstermiş oldukları kaynaklar da her zaman yeterli ve eksiksiz değildir. Daniken —Daniken'in üzerinde durmamızın nedeni Türkiye'de çok tanınmış olmasıdır— kitabında (Bölüm 4, s. 77) Kanun Sandığı, ya da «Anlaşma Sandığı», hakkında bir varsayım yürütüp «Sandık, kuşkusuz, elektrik yüklüydü!» sonucuna varmaktadır. İlginç bir varsayım! Meselenin daha ilginç yönü de şudur: Öne sürdüğü bu varsayım, Daniken'den beş yıl önce bir Fransız araştırmacısı olan Maurice Denis Papin tarafından «Musa ve Statik Elektrik» adlı incelemesinde ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştı.

Daniken'in kaynak dizisinde Papin'in çalışması geçmiyor. Aslında önemsenecek bir mesele değil. Aynı görüş, aynı düşünce, aynı varsayımı iki va da fazla kişi değişik zaman ve yerlerde ortaya atabilir. Kaldı ki, Kanun Anlaşma Sandığı'nı bir enerji kaynağı gibi saymak ya da saymamak da hiçbir şey ifade etmez. Çünkü ne Musa, ne de ünlü Sandık bir gerçeğe bağlı değildir. Bazı yorumculara göre, Sandık anlaşma şartlarının kaydedildiği taş tabletlerden çok, kutsal bir Yılan'ın tunç heykelini taşıyordu. Uçan bir Yılanın belki!

Kaynak araştırması kuşkusuz, kolay bir uğraşı değildir. Bazı kaynaklar unutulur, bazıları ise el kitabı örneği şart olur. Charles Fort'un «Lânetliler Kitabı» bunlardan biridir. Ne hikmetse. Daniken savunucusu olduğu akımın âdeta Kut-

sal Kitabı sayılan bu kitabı unutmuşu benziyor.

1919'da yayımladığı kitabında Fort neler düşünüyordu, dünyadışı yaratıklar, Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler hakkında?

«Bir Şey'e ait olduğumuzu düşünüyorum. Eskiden dünyamız bir çeşit serbest bölge idi. Başka dünyalar bu serbest bölgeyi incelediler, sömürge haline soktular ve aralarında paylaştılar.

Şimdi Dünyaya başka bir Şey sahip çıktı ve ziyaretçileri uzaklaştırdı. San Salvador'a ayak basan Colomb ya da adını taşıyan nehirde ilerleyen Hudson gibi dışardan bize bir şey görünmedi. Oysa, daha yakın zamanlarda gezegenimize usulcacık yapılan ziyaretler, belki başka bir dünyadan gelen ve bize görünmek istemeyen ziyaretçiler hakkında inandırıcı belgelere sahip olacağız .

Eskiden bir çok dünyanın vatandaşları yeryüzüne indiler, ister tek tek ister toplu halde, arada sırada ya da sürekli olarak bizi ziyaret ettiler, belki bizi avlamak için, değiş tokuş için, araştırma için, belki haremelerini doldurmak için. Bizde sömürgeler kurdular, kayboldular, geri dönmek zorunda kaldılar. Uygar ya da ilkel topluluklar, yaratık ya da nesneler, beyaz, siyah ya da sarı şekiller.

Bir yerden gelen kayıp bir keşif kolu. Kısıtlanmış, evrenlerine dönemeyen, duygulu

bir inatla bir çeşit haberleşmeyi kurmaya çalışan, belki de bunu başaran, kâşifler.»

Fort'un 1919'da anlatmaya çalıştığı olaylar, açıklamaya yanaştığı gizler bugün birçok kişinin uğraşı oldu. Fort, belki uzay çağında ilkel görünebilir ama unutulmaması gereken bir «öncü»dür.

KAYNAK BOLLUGU İÇİNDE kaynaklar birbirini tutmamakta, araştırmacılar birbirini suçlayıp gerçek öncüler unutulmakta, belgeler kaybolmakta ve giderek belgeler uydurulmaktadır.

Bilimsel bilgi hiçbir zaman sanıldığı kadar açık ve serbest sayılmaz. Tehlikeli bir bilgi sayılır hep. Einstein'ın 1946'da söylediği sözü unutmayalım: «İnsanlara haber vermeli, ölüm tehlikesi altında bulunuyorlar. Bilim cinayet işlemek üzere!»

Dünyadışı uygarlıklar varsayımı, sürekli olarak «üstün» uygarlıklar üzerinde durmaktadır. Dünyamızın uygarlığı altında gelişmiş bir bilim şu ya da bu neden ve şekil altında tehlikeli ise «üstün» bir uygarlıktan gelme ya da kalma bir bilim ne gibi tehlikelere gebe olabilir?

1958 yılında Avusturya'nın Kitzbühl şehrinde toplanan bir bilginler kurulu gizli kalan bir anlaşma hazırlamıştı. Yıllar sonrası sızan haber-

lere göre anlaşma şu iki konu üzerinde de durmuştu:

— Güneş sistemindeki gezegenlerde varolabilecek toplumlarla ilişkiler kurmak.

— Üstün insan ve robotların yapımını incelemek ve denetlemek.

Üstün bilim, gizleri açıklamaya yarayan bilgi ister dünyamızdan çıksın, ister uzaydan gelsin gizli kalmaya mahkûmdur!

Bilim, çoğu kez yorum vermekten kaçınıyorsa da uzayın gizlerini açıklamak için yılmadan çalışıyor; belgelere belgeler, keşiflere keşifler ekliyor. Bazan basın bunları yayınlıyor ve geniş kitlelere ulaştırılan her yeni keşif genel sorunların da, özel sorunların da boyutlarını genişletiyor

«UZAYDA BİR ÇAY KAŞIĞINA SIĞAN, MİKTARI MİLYARLARCA TON AĞIRLI - GİNDA CİSİMLER BULUNDU.

(WASHINGTON) - Amerikalı ve İngiliz astronomi bilginleri, uzayda, bir çay kaşığına sığacak kadar az, miktarı milyarlarca ton çeken son derece yoğun cisimler tespit etmişlerdir. Bilim adamları tarafından 'Uzaydaki kara delikler' olarak nitelendirilen bu cisimlerin, birbirleri ile çarpışmış olan çok sayıda yıldızın arta kalan parçacıkları oldukları anlaşılmaktadır. Söz konusu 'Kara

deliklerin' dünyamızdan 8.000 ışık yılı uzaklıkta bulundukları da ayrıca tespit edilmiştir.

Bilim adamları uzaydaki bu esrarengiz cisimlerin yakınlarından geçen her şeyi kendilerine çekerek son derece büyük enerjileri ile yokettiklerini açıklamışlardır. Bu konudaki incelemeler (NASA) tarafından dünya çevresinde yörüngeye sokulmuş olan bir gözlemevinden yapılmış ve uzaydaki 'Kara delikler' hakkındaki rapor Londra'daki University, College bilim adamları tarafından hazırlanmıştır. Bilim adamları, sözkonusu 'Kara delikler'den birine, 'Cygnus X-1' adlı gök cismini (X) ışınları ile incelerlerken rastlamışlardır.

'Cygnus X-1' yıldızı, 1965 yılında, yaydığı çok güçlü (X) ışınlarının tespit edilmesi sonucu keşfedilmiştir. Yıldızın güneşten bir milyon kere daha fazla enerjiye sahip olduğu daha sonra bilginler tarafından yapılan incelemeler sonunda saptanmıştır.

Bilim adamları tarafından yapılan son incelemeler, bu gök cisminin süper-dev HDE 226 868' yıldızının ayrılmaz bir eşi olduğu sonucunu doğrular niteliktedir. Bilginler ayrıca 'Cygnus X-1'in bir 'Kara delik' olduğuna da hükmetmişlerdi, zira bu yıldız 'HDE 226 868' tarafından fışkırtılan çok yük-

sek hararetteki gazları derhal emmekte ve yok etmektedir.

Öte yandan California Üniversitesi bilim adamları da aynı yönde bir keşifte bulunduklarını açıklamışlardır. (A.F.P.)»

DOKUZUNCU BÖLÜM

UÇAN DAİRELERİ GÖRDÜK

«28 ŞUBAT 1904 günü, sabah saat 6'dan sonra kuzey-batıdan gelen ve ufak gruplar halinde gemime doğru yaklaşan göktaşına benzeyen nesneler gördüm.

Şaşkına dönmüş tayfalarımınla birlikte hızla yaklaştıklarını ve renklerinin parlak kırmızı olduğunu farkettim. Tam yaklaşacakları an 45 derecelik ani bir çıkışla bulutları aştılar ve denizden uzaklaşıp 75 derecelik bir açı ile batı-kuzey-batı istikametine doğru kayboldular.

Göktaşlarının en büyüğü güneşten altı defa daha büyük görünüyordu. Yumurta şeklindeydi ve en başta gidiyordu. İkiisi bütünüyle yuvarlaktı, biri güneşten iki misli büyük, öbürü güneş kaddı. Gemiden hızla uzaklaştıklarından durumlarında hiçbir değişiklik olmadı.»

(Amerikan «Monthly Wester Revue» dergisine bildirilen Teğmen Schofield'in raporu)

«10 Haziran 1947 günü, Douglas (Arizona)ta herhangi bir yaz günü gibi geçmişti. Çok sıcak bir gündü. Saat yedide, kızım Leslie ile birlikte yemek yedik sonra banyosunu yapıp onu yatırdım. Saat dokuzda balkondaki yerimi almış gökyüzüne bakıyordum, göktaşlarını izleyerek. Saat onbire doğru Arizona-Meksika hududundaki tepelerde, Meksika tarafında, parlayan bir ışık ilgimi çekti. İlk sadece bir ışıktı, sonra ufacık oysa belirli bir top şeklini aldı, hızla gökyüzüne doğru yükseldi ve dört ile altı saniye içinde yıldızların arasında kayboldu.»

(Coral E. Lorenzon, «Flying Saucers - Uçan Daireler» adlı kitabından)

«Haziran 1947 sonlarında Mombasa'dan ayrılıp Cape Town'a giden Llandovery Castle gemisine bindim. Temmuzun başlarında, Madagascar Boğazından geçerken, başka bir hanım arkadaşla gece saat 11 sularında güvertede bulunduğumuzda gayet parlak bir yıldız ilgimizi çekti. Çok hızlı gidiyordu ve gemiye yaklaşmıştı. Birden bir projektör yakıldı ve güçlü bir ışık geminin elli yarda ilerisinde dalgaları aydınlattı. İndi, ışığı daha da parladı, denize yaklaşırken. Bir saniye sonra ışık söndü ve bir nesne görüldü. İhtimal çelikten yapılmış ve arkası kesik bir puro'ya benziyordu. Havada kaldı, altı metre yük-

seklğinde ve Llandovery Castle'ye paralel olarak aynı istikamette ilerledi.

Bir iki saniye sonra hızını artırıp sessizce kayboldu, arkasından, nesnenin yarı boyuna kadar uzanan, kızıl ateşler bırakarak. Nesnenin içinde sanki bir kazan kaynıyordu, oysa hiçbir gürültü duyamıyorduk. Pencereleeri yoktu, Nesnenin etrafını saran madeni bir şerit vardı sadece.

Nesne çok genişti, Llandovery Castle'nin dört misli kadar geniş ve yüksek. Çok iyi görebildik oysa birkaç saniye içinde gözden kayboldu. Uzaklaştığında hiç bir ışık yanmıyordu, karanlıkta sessizce yok oldu. Bir süre güvertede bu geç saatte yalnız olduğumuzu sandık fakat geminin pupasına doğru ilerlediğimizde orada duran bir subayla birkaç yolcuyu gördük. Herkes olayı görmüştü. Bunun geminin defterinde kayıt edilip edilmediğini bilmiyorum.»

(Bayan A. M. King, Nairobi, Güney Afrika)

«Kolej öğrencisi iken ailem Sebree, Kentucky'de yaşıyordu. Babam araba ve kamyon ticareti ile meşguldü. Kardeşimle birlikte (anahartları ele geçirdiğimiz zaman) babamın iznini almadan bir arabaya atlayıp şehirde biraz dolaşırdık. O gece evin önünde park edilmiş bir kömür kamyonuna binmiştim. Motoru çalıştırmaya uğraşıyordum ki bir ara ilerdeki tren raylarından bize doğru ilerleyen bir ışığı gördüm, üzerine pek düşmedim. Yeniden baktığımda ışık

yaklaşmış ve ilgimi çekebilecek kadar garipleşmişti. Sanıyorum ki aklımda ‘ne olabilir?’ diye bir ışık çaktı (hatırlıyorum, «Araba mı, yoksa motosiklet mi?» diye düşünmüştüm). Bir kategoriye, sokamayacağımı anlayınca korkmaya başladım ve Bob’un koluna sarılıp ‘Bak, Bob’ nedir bu?’ diye sordum. Çarpılmış gibi bakıyorduk, yıllar gibi uzun saniyeler geçti. Işık kamyonun önüne kadar ‘dalgalandı’, altında bir insanın belirsiz şekli görünüyordu (Birçok kez korktum ve sarsıldım fakat, hiç unutmam, paniğe kapıldığım ilk kez olmuştu). İyi hatırlıyorum, Bob’un tarafındaki kapı açılmıyordu (kapı kolu ya kırılmış ya da eksikti) ve benim tarafımdaki kapıdan, sol taraftan, bizi korkutan Nesnenin bulunduğu taraftan, çıkmak mecburiyetinde kalmıştık. Bob’la birlikte kamyonun atladığımda daha önce bilmediğim bir duyguya kapıldım: Kımıldamayacak hale gelmişim sanki. Olduğum yerde kalakaldım, beynimde ise bir ses «Kaç» diye çınlıyordu. Nihayet ayaklarım harekete geçti, koşa koşa kamyonun uzaklaştık, evin önüne vardık. Bob’un koluna yapışmıştım, galiba onu âdeta sürüklemiştim. Annem ve bizimle birlikte yaşayan kuzenim Charles bizi kapıda karşıladılar. Bob ve ben kekeliyorduk fakat ağzımızdan çıkan kopuk kelimelerden ve sık sık kapıya doğru çevirdiğimiz bakışlarımızdan annem bir şeyler sezdi kapıdan dışarı çıktı. Bu ara Charles koşup çiftesini kaptı. Etrafta hiçbir şey yoktu. Gece sakindi.»

(Adını açıklamak istemeyen ve yıllar sonrası olayı bildiren bir bayan)

«Uçak konvoyunun önünden yere bakıyordum. Birden yüksek bir hızla kuzeybatıdan gelen iki kocaman ve yuvarlak gölge gördüm. Doguda ve batıda dağlarla çevrili, karşımızda kuzeyde bir geçidi olan bir yaylanın üzerinde uçuyorduk. Gölgeleeri görünce başımı kaldırdım ve gölgeleri meydana getiren Nesneleri gördüm. Kocaman şeylerdi, radar ekranında da belliydi. Yaklaşık olarak saatte 1000 ya da 1200 mil hızla ilerliyorlardı. Radar'a göre uçaklarımızla Nesneler arasındaki mesafe bir buçuk mil kadardı. Aniden Nesneler durdu, geriledi ve sallanmaya. «tepinmeye» başladı. İlk tepkim, kuşkusuz, ateş açmak oldu. Toplarımı ayarlarım ve aynı zamanda radar ekranı çığına döndü, gitgide parladı. Parlaklığı gidermeye çalıştım hiçbir sonuç alamadım. Nihayet radar'ın kullanılmaz halde olduğunu anladım. Öbür uçaklarla radyo ile temas etmeye çalıştım. Alıcım çalışmıyordu, garip, vızıldayan bir ses onu bloke etmişti. İki ayrı dalga denedim, fayda vermedi. Değişik frekansa geçtiğimde bir anlık duraklamadan sonra ses yeniden bastırıyordu.

Nesneler gümüş bir ayna gibiydi, etraflarında kırmızımsı bir ışık vardı. Şekilleri Çin'li taşıyıcıların şapkalarına benziyordu. Uzunlamasına pencereleri vardı, pencerelerden yeşil bir ışık sızıyordu. Pencerelerin üzerinde bütün üst kısmı

çerçeveleyen ışıldayan kırmızı bir «yüzük» vardı.

Nesneler üzerimizden geçince alt taraflarını da görebildik. Alt kısımlarının ortasında kapkara, mat bir daire vardı. İlginç olan nokta şu ki bütün Nesne, manevra halinde, sallanmasına rağmen siyah daire hareketsiz gibi duruyordu.»

(1950'nin Eylül ayında bir Amerikan uçak gemisinden kalkıp Kore sahillerinin üzerinde uçuşa geçen pilot Douglas'ın beyanatından).

«Yaklaştığında sessizdi, fakat yakınlarına gelince iki nöbetçi daire şeklindeki Nesneden gelen belirli bir vızıltı duydular. Sonra kâbus başladı.

Nöbetçi elbiselerinin yandığını sandı. Bir ateş dalgası birden etrafını sardı. Dehşet içinde kalmıştı, çaresiz feryadı bastı ve ağlayarak, düşüp kalkarak kısıtırılmış bir hayvan gibi sağa sola koşmaya başladı.»

(1957'nin Kasım ayında Brezilya'da askeri bir üs'te yer alan olay hakkında Dr. Olavo T. Fontes tarafından düzenlenen rapor'dan.)

«Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler: 7 Kasım (1957) günü altı pilot kimliği bilinmeyen bir uçan Nesne gördüklerini beyan ettiler, fakat olayı üs'ün ilgili makamlarına bildirmediler. Buna karşılık basına aksettirdiler. Bu merkezde görevli olan herhangi askeri ya da sivil kişinin, merkezin İstihbarat Subayına danışmadan, siyasi, diplomatik, kanunî, bilimsel ya da Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler gibi tartışmalı konular hakkında

beyanatta bulunmaması istenir. Bu istem AFR 190-6 sayılı bildiriye uygundur. Karşı gelenler cezalandırılacaktır.

İmza: Albay McCurdy»

(White Sand-Holloman Askerî Hava Üs'ün bildirilerinden)

«Aniden Bay Amilar Vieira ve Kaptan Viegas bana seslenip gökyüzünde bir yer gösterip adaya yaklaşan parlak bir nesne hakkında bir şeyler söylediler. Aynı anda, ben gösterilen şeyi görmeye çalışınca, geminin dışçisi Teğmen Home ro koşarak bana doğru geldi ve gökyüzünü göstererek gördüğü Nesne ile ilgili yüksek sesle bir şeyler söyledi. Nihayet saçtığı ışıktan Nesneyi tesbit edebildim. Ada'ya yaklaşmıştı. Ara sıra parlıyordu, belki güneş ışınlarını aksettirdiği için, beki ışığını değiştirdiği için bilemiyorum. Denizden gelip Gallo Crest denilen yere doğru yaklaşıyordu. Nesneyi aramak için otuz saniye kaybetmiştim fakat gökyüzüne karşı açık şeklini gördüğümde kameram elimde hazırды. Desejada tepesinin arkasında kaybolmadan önce iki resim çektim... Nesne birkaç saniyede tepenin arkasında gözden kayboldu sonra karşı tarafta göründü, büyümüş gibi. Eskisinden daha yakın ve daha alçaktan büyük bir hızla uçuyordu. Üçüncü resmi çektim. Bir ara havada durur gibi oldu. O anda son resmimi çekip, filmi bitirdim. Yakla-

şık olarak on saniye sonra nesne gemiden uzaklaşmaya başladı ve ufukta kayboldu.»

{16 Ocak 1958 günü Trinidad adasında bulunan Brezilya Deniz Kuvvetleri'nin Hidrografi Merkezi'ne bağlı «Almirante Saldanha» gemisinde bulunan balık adam Almiro Barauna'nın raporundan}.

«Saat 3.02'de gözleri kamaştıran beyaz bir ışık gördüm. Arkasında dört tane daha ufak ışık vardı... Yardımcı pilot Richard Lorenzen ve uçağın yöneticisi Robert Scott başdöndürücü bir hızla bize doğru gelen ışığı şaşkınlık içinde gördüler. En azından on saniye kadar kösegen (diagonal) şeklide ilerledi. Bir uçak olsaydı solumuza geçerdi. Aniden sertçe sağa döndü akılları durduran bir hızla, ve ışık birden kayboldu. Daha ufak ışıklar izindeydi, aynı durum ve açıda. Bunlar ya esrarengiz Nesneye aitti ya da kusursuz bir filo örneğini teşkil ediyorlardı.

{Yüzbaşı George Wilson'un Honolulu'nun bin mil doğusunda 11 Temmuz 1959 günü tespit edilen olay hakkında verdiği rapor'dan}

«21 Kasım 1965 günü saat 21'de inişe geçmek üzereyken, önümde ışık saçan bir nesne gördüm. İlkini bunu ışıklarını yakmış halde ilerleyen bir uçak sandım fakat bize yaklaştığında bir uçak olmadığını anladım ve ikinci pilot Pedro Bassi'ye bağırdım: 'Dikkat! Dikkat! Çarpacak bize!' Bassi yana kaçtı ve aynı anda yarım ay şeklinde

olan Nesne büyük bir hızla yükselip gözden kayboldu. Gece açık, görme şartları mükemmeldi.»

(Arjantina Hava Yolları'ndan Kaptan Domingo Longo'nun araştırma komisyonuna verdiği rapordan)

«Uzay aracı: Burası Gemini-7, sesimi nasıl duyuyorsunuz?

Houston: Yüksek ve seçik konuş 7, sizi dinliyoruz.

Uzay aracı: Saat 10 yüksekliğinde bir Bogey (Umacı).

Houston: Aracın kademesi olmasın, dikkat edin.

Uzay aracı: Gerçek, müşahade gerçek!

Houston: Daha fazla bilgi versenize. Uzaklığını, büyüklüğünü tahminiye çalışın.

Uzay aracı: Aracın kademesini de görüyoruz. Fakat 3-7 mil ötemizde yüzlerce küçük partikül de var.

Houston: Bu partiküller Bogey'den ayrı mı?

Uzay aracı: (uzay adamı Lovell konuşuyor) Aracın kademesi sağımızda kaldı. Güneş ışınları altında, altın sarısı renkte, pırıl pırıl. Üzerinde trilyonlarca partikül.

Houston: Size göre hangi yöne düşüyor?

Uzay aracı: Bana göre saat 2 pozisyonunda.

Houston: Yani sizin ilerinizde mi?

Uzay aracı: İlerimizde, saat 2 pozisyonunda bulunuyor. Yavaş yavaş, aşağı yukarı, ileri geri hareket ediyor.»

(Uzay aracı Gemini-7 ile Houston merkezi arasında telsiz konuşmalarından)

«Kocam ve ben Nesneyi ilkin eve dönmeye hazırlanırken Yucaipa' (California) da gördüm. Steakeater's Lokantası'nın arkasındaki tepenin üzerinde parlak bir ışık ilgimizi çekti. Gerçekten parlak bir ışıktı, kocam onu bir projektöre benzetti. Ana yola girerken kocama arabanın hızını kesmesini söyledim. Pencereye dayanıp dışarıya baktım. Nesnenin yan tarafında bir, iki, üç kırmızı ışık yandı, sonra Nesnenin kendisi de açık kırmızı bir renk aldı ve Sunset Drive'a göre hareket etmeye başladı. Ana yoldan çıkarken onu gözden kaybettik. Highland ve Redlands Bulvarına doğru döndüğümüzde saata baktım, saat 22.14 idi. Highland'a girmek üzereyken kocam birden 'İşte orada!' diye bağırdı.

Kocam gayet yavaş ilerliyor ben ise heyecanlanmıştım, başımı pencerenin camına dayamış dışarıya bakıyordum. Arkamızdan başka bir araba geldiğinden kocam, sokağımıza girebilmek için, büyük bir dikkatle sürüyordu. Arkamızdaki araba bir kadının kullandığı bir Volksvagen idi. Kadın henüz bulunmamıştır oysa Nesneyi çok iyi görmüş olması lazım.

Kocam Highland'a doğru dönüp 'İşte orada' diye bağırdığında şaşırmıştım. Nesnevi yeniden göreceğimi tahmin etmiyordum. Kocam gayet ağır sürdüğünden sürekli olarak Nesneye bakabildim. İlgimi çeken ilk şey ağaçların üzerine

inen ve dalları gümüş renginde bir ışıkla aydınlatan Nesnenin parlaklığı olmuştu. Nesnenin üç tane uzun ve dar dikey pencereleri vardı. Pencereler arasında belirli kesintiler görünüyordu. Nesnenin içinden sızan ışık altın renginde idi. Nesnenin dış ışığı ise onu gümüşten imiş gibi aydınlatıyordu. Yayıdığı ışık sayesinde Nesnenin şeklini iyice görebildim. Dr. Seff ile birlikte bu olayı inceleyen Redlands Üniversitesi Sanat Öğretmeni Profesör Brownfield'in hazırladığı şekle çok benziyordu. Nesnenin altına gelen sokak gündüz gibi aydınlanmıştı.

Araba evimizin önünde durur durmaz indim. Köpeğimiz var gücü ile havlıyordu. Onu teskin edemedim. Daha iyi bakabilmek için sokağın karşı tarafına geçtim. Nesne Batı'ya doğru ilerliyordu. Rengi değişmiş yeniden kıvrıla bürünmüştü. Yana kayar gibi ilerliyordu, ileri geri hareketlerle. Hiç duraklamadı ve uzaklaştı.»

(3 Ocak 1968 günü Redlands/California'da yer alan bir olayın Redlands Üniversitesi yerbilim öğretmeni Dr. Philip Seff'in tanzim ettiği inceleme raporu'ndan)

«10 Ağustos 1968 gecesi saat 20 sularında Güney Dakota'da ben ve bir arkadaşım Batı'ya doğru büyük bir hızla ilerleyen bir ışık gördüm. A.B.D. Hava Kuvvetlerine ait bir güdümlü füze üs'ünde emniyet görevlisidik. Nesneyi tespit ettiğimizde bir denetlemeden dönüyorduk.

Nesnenin rengi bazen beyaz bazen de porta-

kal renginde idi. Nesne güneye dönüp füzelerin bulunduğu bir noktanın üzerinde bir süre durdu, sonra doğuya doğru yol alıp başka bir noktanın üzerinde durakladı. Her iki yerde ışıklar yanıyordu ve bulunduğumuz yerden Nesnenin kızıl ateşler saçarak birden fırladığını ve bir tepenin arkasında kaybolduğunu gördüm. 12 Ağustos gecesi ise ben yalnız başıma iken aynı ya da benzer bir Nesneyi gördüm. Aynı noktalar etrafında dolaşıp kayboldu.»

Güney Dakota'da bulunan füze üssünde görevli, adı saklı olan bir havacının mektubundan)

«Yüzbaşı Walter Gardin ve ben bir charter uçağı ile Adelaide (Avustralya) dan Perth'e dönüyorduk. Uçak seksen kişilik bir Piper Navajo idi. Nesneler ilk görüldüğünde ben uyuyordum, Walter ise uçağı yönetiyordu.

Saat 9.40'ta Walter beni sarsarak uyandırdı ve büyük bir heyecanla pilot merkezine götürdü. Uyku sersemliği ile Walter'in bana gösterdiği şeyi ilkin seçemedim. 30 saniye kadar geçtikten sonra ben de onu heyecanlandıran şeyi görebildim. Biraz ilerde ve sağında uçak filosuna benzeyen bir şeyler uçmaktaydı. Ortada büyükçe bir Nesne, sağında, solunda ve üstünde dört ya da beş daha ufak Nesneler.

Radyo ile Kalgoorlie ulaştırma merkezini aradım, bulunduğumuz bölgede Avustralya Kraliyet Hava Kuvvetlerine ait bir uçuş olup olmadığını sordum. Olmadığını söylediler. Yeniden temas ku-

rup merkeze durumu anlattım, merkez de haberi Kalgoorlie güneyinde seferde bulunan uçaklara bildirdi.

Birden Kalgoorlie ile irtibat kesildi. **Sonraki** 10 dakikanın içinde ben yedi defa, Walter ise sanırım beş defa, temas kurmaya çalıştık, sonuç alamadık. Bu ara en büyük Nesnenin ikiye ayrıldığını ve içinden çıkan ufak bir Nesnenin sağa sola uçtuğunu gördük. Öbür uçan nesneler ise büyük Nesnenin iki tarafında dizilmiş şekilde aynı hizada ilerliyorlardı. Büyük Nesnenin şekli arada bir değişiyor, daire iken uzanır gibi oluyordu. Rengi ise koyu gri'den siyaha geçiyordu.

Saat 9.50'de bütün filo, sanki emir almış gibi, bir araya geldi ve korkunç bir hızla uzaklaştı. Kayboldu demiyorum, üç ya da dört saniye içinde uzaklaştı ve küçülerek ortadan kayboldu. Hava açıktı, güneyde pek az ve yüksek bulut vardı.»

(22 Ağustos 1968 günü Avustralya göklerinde yer alan olay hakkında Murchison Hava Yolları'nda görevli Yüzbaşı Gordon W. Smith in verdiği rapor'dan)

Genova'da görülen korkunç işaretler hakkında

Yıl : 1608

1608 yılı Ağustos ayının başlarında Genova'da hiçbir yerde izlerine rastlanılmayan korkunç olaylar görüldü.

Söz konusu ayın ilk gününden beri görülüp bütün Genova halkını şaşırttılar. Uzaklaşsınlar diye, havaya toplar atıldı. 800 kadar top atıldı; boşuna, çünkü hiç aldırış etmediler. Kiliseler toplandı, âyinler yapıldı, papazlar Tanrı'yı yatıştırmak için 40 saat dua ettiler.

ONUNCU BÖLÜM

VILLAS — BOAS OLAYI RAPORU

ANTONIO VILLAS BOAS RAPORU, ele geçen raporların en çok tartışılanıdır. APRO'nun Brezilya temsilcisi Doktor Olavo Fontes'in tartışılmaz nitelikleri yüzünden buraya alınıyor. Doktor Fontes, Brezilya Ulusal Tıp Fakültesi'nde İç Hastalıkları Profesörüdür. Güney Amerika'nın en üstün UFO uzmanı olarak kabul edilmektedir.

«Adım Antonio Villas-Boas'tır. 23 yaşında bir çiftçiyim. Brezilya'da Sao Paulo eyaletine komşu olan Minas Gerais eyaletinde Sao Francisco'da Salles kenti yakınlarında bir çiftlikte ailemle birlikte otururum. İki erkek, üç de kızkardeşim var. İki tane daha vardı ama onlar öldüler. Ben en küçükten bir önce gelirim. Hepimiz çiftlikte çalışırız; tarla sürmek için bir de International marka benzinli traktörümüz vardır. Zamanı gelince nöbetleşe kullanırız traktörü. Gün-

düzün çalışan iki işçimiz vardır. Ben gündüzleri uyur geceleri çalışırım. Kimi zaman kardeşlerimden biri de benimle birlikte gelir. Evli değilim, sağlıklıyım. Mektupla eğitim kurslarına devam ediyor ve fırsat buldukça da çalışıyorum. Benim Rio'ya gelmem büyük bir fedakârlık olmuştur. Çiftlikte bana ihtiyaçları olduğu için oradan ayrılmamalıydım. Ancak, buraya gelip başımdan geçen garip olayları anlatmanın görevim olduğuna inanmış bulunuyorum. Bu olayı aydınlatmak için sizlerin istedikleri her şeyi yapmaya, sivil ya da askeri yetkililer önünde bildiklerimi anlatmaya hazırım. Ancak çiftliğimi çok merak ettiğim için ne kadar erken dönebilirim o kadar sevineceğim.

Her şey 1957 yılının Ekim ayının beşinci gecesi başladı. O gece evimizde küçük bir toplantı vardı, her zamandan daha geç, saat 11'de yatmıştım. Kardeşim Joao Villas-Boas ile bir odada yatıyorduk. Hava çok sıcak olduğu için pencereyi açtım. Bahçenin tam ortasında gümüş gibi fosforlu bir parıltı gördüm. Ayışığından daha parlak, çevresini aydınlatıyordu. Bembeyazdı, nereden geldiğini bilmiyordum bu ışığın. Yere doğru inen bir arabanın farlarına benziyordu. Ama gökyüzünde de hiçbir şey yoktu. Kardeşimi çağırıp göstermek istedim, ama o hiçbir şeye inanmadığı için dışarı bakmadı ve bana da yatıp uyumamı söyledi. Pancurları kapattım ve yatıttım. Az sonra merakımdan dayanamayarak kalk-

tım ve pancurları açtım. Işık yine aynı yerdeydi. Birdenbire pencereye doğru hareket etti. Hemen pancurları kapattım, çıkan gürültüden kardeşim uyanmıştı. Pancurların arasından giren ve odamızı aydınlatan ışığı seyrettik birlikte. Sonunda ışık kayboldu ve bir daha gelmedi.

İkinci olay 14 Ekimde meydana geldi. Saat akşamın 9.30'u ile 10'u arasındaydı. Saatim olmadığı için tam zamanını bilemiyorum. Tarlada traktörün başındaydım. Kardeşim de yanımdaydı. Birden gözlerimizi yakan parlak bir ışık gördük tarlanın kuzey ucunda. Biz baktığımızda ışık oradaydı, araba tekerleği boyunda kadar vardı. Yerden yüz metre kadar yüksekte duruyor, kırmızı ışığı daha da geniş bir alana yayılıyordu. Işığın altında saklı bir Nesne olabilirdi, ancak ışığın kuvvetinden hiçbir şey göremiyordum. Kardeşimi çağırdım gidip bakmamız için, ama o gelmeyince ben de yalnız başıma gittim. Nesneye yaklaşınca birden hareket etti ve çok büyük bir hızla tarlanın güney ucuna gitti ve orada durdu. Peşinden gidince aynı manevrayı tekrarlayarak bu kere ilk durduğu yere döndü. Belki yirmi kere tekrarlandı aynı manevra. Sonunda o Nesnenin peşinde koştuktan yorulup kardeşimin yanına dönmüştüm. Uzakta ışık yine parıldamaya devam ediyordu. Arada sırada dört bir yana ışık saçıyordu, batan güneş gibi. Sonra birden sanki söndürülmüş gibi kayboluverdi. Aslında böyle olup olmadığını bilmiyorum,

Çünkü sürekli olarak hep aynı yöne bakmıyordum. Bir iki saniye başka bir yana baktığım sırada kalkmış ve ben bir daha oraya bakana kadar uçup gitmiş olabilirdi.

Ekimin 15'i olan ertesini gece aynı yerde tek başıma traktrmle çalışıyordum. Hava çok soğuk, gökyüzü berrak ve yıldızlıydı. Gece saat tam 1'de birden gökte kırmızı bir yıldız gördüm. O büyük parlak yıldızlara benzeyen bir yıldız. Ama az sonra giderek büyüdüğünü ve bana doğru yaklaştığını görünce bunun yıldız falan olmadığını anlamıştım. Bir iki saniye içinde bana korkunç bir hızla yaklaşan yumurta biçimli, çok parlak bir Nesne halini almıştı bu şey. Ne yapacağımı düşünürken Nesne başımın üzerine gelmişti. Sonra birden durdu ve başımın 50 metre üstünde dönmeye başladı. Ortalık gündüz gibi aydınlanmıştı. Traktrmn farları görünmüyordu bile bu ışıkta. Çok korkmuştum. Traktrm alıp kaçmayı düşündüm ama traktörün hızını hatırlayınca kaçma fırsatımın olmadığını anladım. O Nesne şimdi başımın üstünde topaç gibi olduğu yerde dönüp duruyordu ama az önce nasıl srat yapabildiğine tanık olmuştum. Yere atlayıp kaçmayı da düşündüm. Ama toprak yumuşaktı, ayrıca traktrmle sürmüş olduğu için koşmak kolay olmayacaktı. Dizlerime kadar bata bata hiçbir yere kaamazdım. Hatta belki de bacağımı bile kırabilirdim kaçmaya çalışırken. İki üç dakika kadar ne yapacağımı bilemeden orada

Öylece kalakaldım. Tam o sırada parlak Nesne birden yere doğru yaklaştı ve traktörümün on onbeş metre ilerisine inmeye başladı.

Nesne iyice yaklaştığında ilk olarak bunun çok garip bir makine olduğunu farkettim. Yuvarlaktı ve çevresi küçük mor ışıklarla çevriliydi. Daha önce gördüğüm o kırmızı ışık, biraz daha yüksekte olan kocaman bir fardan geliyordu. Nesne önünde üç tane madeni çubuk olan uzun bir yumurtaya benziyordu. Bu bir uçları kalın diğer uçları sivri madeni çubuklardan biri ortada diğerleri de iki yandaydı. Parlak bir fosforlu ışık altında olduklarından renklerini seçememiştim. Makinanın üstünde, yine aynı fosforlu kırmızı ışıklı ve hızla dönen bir şey vardı. Makina yavaşladığı anda bu ışık da yeşile dönmüştü ve dönen şeyin hızı azaldı. O zaman bunun yuvarlak bir daireye ya da ezilmiş bir kubbe benzediğini düşündüm. Ancak ne o zaman ne de makina yere indikten sonra bu parçası hiç durmadan dönmeye devam ettiği için gerçek şeklini hiçbir zaman tam olarak göremedim.

Şimdi anlattığım bu ayrıntıları ancak daha sonraları görebilmiştim. O ilk anda bu kadar çok şeyin birdenbire olmasından dolayı şaşkınlık içindeydim. Öyle ki, o üç madeni çubuğun makinanın altından bir sacayak gibi yere uzandığını görünce iyice kendimi kaybetmiştim. Bunların makinanın ayakları oldukları şüphesizdi. Makinanın yere nasıl konduğunu tam olarak bilemi-

yordum. Bu anda zaten motoru çalışmakta olan traktörümü hareket ettirip yana doğru kaçmaya başladım. Ancak bir iki metre kadar gittikten sonra traktörün motoru birden kesildi ve ışıkları söndü. Işık düğmesi açık ve kontak anahtarı üstünde olduğu halde bunun nasıl olduğunu anlayamadım. Motoru çalıştırmak için ne kadar uğraşımsa da hiçbir şey elde edemedim. Kapıyı açıp kendimi dışarı attım bunun üstüne. Ancak bir iki adım gitmişim ki biri kolumdan yakaladı.

Beni kovalayan kısa boylu (ancak omuzlarıma kadar geliyordu) garip giysili bir yaratıktı. (Sonradan bunun içerde rastladığım kadın olduğu kanısına vardım) Korkudan, bu yaratığı bütün gücümle ittim, dengesini kaybetti, kolumu bıraktı ve iki metre kadar geriye sırtüstü yuvarlandı. Ben bundan faydalanarak yeniden koşmaya başlamıştım. Ancak bu sırada ikisi yandan biri arkadan olmak üzere üç erkeğin saldırısına uğradım. Beni sıkıca yakalayıp avaklarımı yerden kestikleri için ne kadar çabalasam boşunaydı. İmdat istemeye, bağırp çağırmaya başladım. Beni makinaya doğru sürüklüyorlardı. Kokuşmamın kendilerini şaşırttığını farkettim. Ağzımı her açtığımda şaşkınlıkla durup durup yüzüme bakıyorlardı. Ancak beni sıkı sıkı tutmaktan da vazgeçmiyorlardı. Böylece, daha önce sözünü ettiğim üç çubuğun yerden iki metre kadar yüksekte duran makinalarının yanına geldik. Tam ortasında yukarıdan aşağıya doğru bir ka-

pak açıldı. Kapı tam olarak açıldığında merdivenli bir köprü halini almıştı. Makinanın duvarları gibi bu merdiven de gümüş gibi bir madendendi. Bu köprü merdiven ancak bir kişinin geçebileceği dar ve aynı zamanda benim kendimi kurtarmak gayretlerimle sağa sola sallanan ince bir şeydi. Bu yüzden çok güçlük çektik üzerinde. Merdivenin iki yanında tutunmak için süpürge sopası kalınlığında birer korkuluk da vardı. Adamların ellerinden kurtulmak için birkaç kere bu korkuluğu yakaladım. Ellerimi oradan çekip koparmak için her seferinde durmak zorunda kalıyorlardı. Bu korkuluk da eğilip bükülen bir şeydi. Sanki tek bir parçadan değil de herbiri diğerine bağlı küçük madeni parçalardan yapılmış gibi.

Makinanın içine girdiğimizde küçük ve dört köşe bir odada olduğumuzu farkettim. Parlak madeni duvarları madeni tavandan gelen floresan ışıkla aydınlanıyordu. Ayrıca duvarların birleştikleri yerlerde de yerden tavana kadar küçük küçük dört köşe lambalar vardı. Biz içeri girer girmez kapı kapatıldı ve merdiven kaldırılıp kapıya bağlandı. İçerisi gün gibi aydınlıktı. Ama buna rağmen bir an önce açık olan kapının yerini kestirmek imkânsızdı, öylesine duvarın parçası haline gelecek şekilde sıkı sıkıya kapanmıştı ki. Adamlardan biri eli ile odanın bir ucundaki yarı açık kapıyı işaret edince çevreme daha fazla bakamadım. Kollarımı hâlâ sıkı sıkı

tuttukları için istediklerine boyun eğmekten başka çarem yoktu.

İçinde hiçbir mobilya ya da makina görmediğim birinci odadan çok daha büyük olan ikinci isine geçtik. Bu oval biçimli, öteki gibi ısılandırılmış yine aynı parlak madeni duvarlı bir odaydı. Bu odanın makinanın tam ortasında olduğunu sanıyorum. Çünkü ortasında yerden tavana kadar uzanan ortası ince uçları kalın bir madeni boru vardı. Bunun tavanı tutmak için olduğunu düşündüm. Odadaki tek mobilya arkalıksız iskemlelerle çevrili garip biçimli bir masaydı. Bunlar da aynı beyaz madenden yapılmışlardı. İskemleler gibi masa da tek ayaklıydı. İskemleler yere üç taraftan kelepçe ile raptedilmişlerdi. Oturanlar istedikleri yana dönebilirlerdi böylece.

İki adam kollarımı sıkı sıkı tutuyorlar, diğerleri bana bakıp bir şeyler konuşuyorlardı. Şimdi beş kişi olmuşlardı. «Konuşuyorlardı» diyorum ama çıkardıkları seslerin insan sesine benzer bir yanı yoktu. Köpekler gibi hırıltılarla konuşuyorlardı. Benzetme pek yerinde değilse de hayatımda böyle bir ses duymamış olduğum için ancak köpeklere benzetebilmişim bu hırlamalarını. Ağır ağır hırılıyorlardı, ne yüksek ne de alçak; hırıltılardan kimi uzun kimi de daha kısaydı, kimi zaman aynı anda çeşitli sesler halinde çıkıyordu hırıltıları. Hayvan homurtusundan farksız olan bu seslerde herhangi yabancı bir

dilin tek kelimesi olmadığına eminim. Bana hep aynı geldiği için şu anda hiçbir şey hatırlamıyorum bu konuda. Bu yaratıkların birbirlerini nasıl anladıklarına hâlâ şaşmaktayım. Duyar gibi oldukça tirtir titriyorum. Sizlere bunun taklidini bile yapamayacağım. İstesem de boğazımdan öyle sesler çıkaramam ki.

Hırıltılar sona erdikten sonra hen birden bir karara varmış olmamalılar ki beşi birden beni yakalayıp zorla soymaya başladılar. Ben direndim. Küfürler ettim, bağırdım, karşı koydum. Beni anlamadıkları görölüyordu. Sanki bana karşı saygılı davrandıklarını anlatmak isterlermiş gibi durup baktılar bana. Ayrıca zor kullandıkları halde hiçbir zaman bir yerimi acıtmadılar, hatta elbiselerimi bile yırtmadılar. (Gömleğim dışında ki, bunu daha önce de yırtmış olabileirim, tam olarak bilemeyeceğim.)

Beni çırılçıplak soydular. Başıma neler gelebileceğini düşününce korkudan tirtir titriyordum. Adamlardan biri yanıma sokuldu. Elinde ıslak bir süngere benzeyen bir şey vardı. Bununla bütün vücuduma sıvı bir madde sürdü. Lastik bir süngerden daha yumuşak bir şeydi bu. Sıvı da su gibi berrak ama daha koyu ve kokusuzdu. İlk önce bunun bir çeşit yağ olduğunu sandım ama derimin yağlanmadığını görünce aldanmış olduğumu anladım. Üşüyordum. Dışarıda gece ve soğuk vardı, makinanın içinde hava daha da soğuktu. Soyarlarken titremiştim, şimdi bu sı-

vıyı sürdükçe titremem de artmıştı. Ama sıvı kuruduktan sonra artık soğuşu farketmedim.

Hırıldayan ve elleriyle işaretler yapan üç adam beni girdiğimizin karşısındaki kapıya doğru götürdüler. Önde giden kapının ortasında düğme gibi bir şeye dokununca kapı içeri doğru açıldı. İki tarafa da açılan bar kapısına benziyordu. Bu kapı da madenden yapılmış olup üzerinde parlak kırmızı harflerle bir şeyler yazıyordu. Bizim yazılara hiç benzemeyen bir şeydi bu. Makina içinde bulunduğum sürece bir daha böyle yazı falan görmemiştim. Neye benzediklerini aklımda tutup sonradan Bay Martins'e gönderdiğim mektupta çizmiştim. Ama şimdi büsbütün aklımdan çıkmış bulunuyorlar.

Kapıdan daha küçük bir odaya girmiştik. Bu da dört köşeli ve diğerleri gibi aydınlatılmıştı. Ben ve iki adam içeri girdikten sonra kapı arkamızdan kapandı. Geriye bakınca anlatılamaz bir şey gördüm. Tıpkı diğer odada olduğu gibi kapı kapanınca arkamızda duvardan başka bir şey olduğunu belirtecek tek bir çizik bile kalmamıştı. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Belki de kapı kapanır kapanmaz, bir çeşit kepenk gelip bütün duvarı örtüyordu. Bunu anlayamadım. Bir dakika sonra duvar yine açıldı ve kapı ortaya çıktı ve ben de ortalıkta kepenge falan benzer bir şey görmedim. Bu sefer içeri ellerinde her biri birer metre uzunluğunda çok kalın iki lastik boru olan iki adam girmişti. Boruların iç-

lerinde bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama boru olduklarını iyice görmüştüm. Borulardan birinin ucunda kadeh biçiminde bir cam kap vardı. Diğer ucundaki bardak gibi camdan şeyi de çeneme dayadılar. İşte şimdi bile onun bıraktığı morluk çenemde görülmektedir. Yalnız bunu yapmadan önce lastik boruyu taşıyan adam sanki içindeki havayı boşaltır gibi sıkmişti boruyu. Hiçbir acı falan duymadım, sadece derim emiliyormuş gibi bir duygu geldi içime. Ama sonraları o camın dayandığı yer kaşınmaya ve yanmaya başladı (daha sonra derimin yarıldığını farkettim). Borunun öteki ucundaki kadeh biçimindeki camın kanımla dolmakta olduğunu görüyordum. Kadeh yarısına kadar dolunca boruyu çıkartıp ötekisini taktılar. Bununla da çenemin öteki yanından kan aldılar. Bu sefer kadehi ağzına kadar doldurmuşlardı. Aynı yanma hissini burada da duydum. Sonunda adamlar çıkıp gittiler. Kapıyı da kapattıkları için yapayalnız kalmıştım odada.

Yarım saat kadar öylece durdum. Odanın ortasındaki geniş bir divandan başka hiçbir şey yoktu içerde. Ne ayakları, ne de başlığı olmamasına rağmen bir yatağa benziyordu bu. Ancak içinde yatmak çok rahatsız olacaktı herhalde. Çünkü tam ortasında epey yüksek bir tümsek vardı. Ama sünger gibi bir maddeden yapılmış olmalıydı ki oturunca insana yumuşacık geliyordu. Çok yorgun olduğum için oturmuştum üze-

rine. Birden garip bir koku hissettim. Boğuluyor gibi oluyordum. Boyalı bir bez parçasının yanarken çıkardığı kokuya benziyordu bu. Duvarları gözden geçirince başım hizasında küçük madeni tüplerle kaplı olduğunu gördüm. Ucu delik delik olan bu tüplerden havada eriyen bir duman çıkıyordu. İşte koku da bu dumandan gelmekteydi. Adamlar kanımı alırlarken böyle bir şeyin olup olmadığını bilmiyorum. O zaman koku falan duymamıştım. Ama belki de o zaman kapı açık olduğu için duymamıştım bunu. Ama şimdi zaten çok bitkin olduğum için, içim de bulanmaya başladı ve sonunda kustum. Soluk almam düzelmmişti ama koku yüzünden yine de rahatsızlık hissediyordum. Bütün ümitlerim kırılmıştı, başka bir şeylerin olmasını istemeye başladım.

O zamana kadar bu garip insanların neye benzediklerini görememiştim. Beşi de vücutlarını sımsıkı saran yumuşak, kalın ve çizgili gri kumaştan bir kılıf gibi bir şey giymişlerdi. Bu elbise boyunlarına kadar uzanıyor, orada yine gri bir maddeden ama daha sert olduğu belli olan bir maskeyle birleşiyordu. Maskenin burun hizasında üç köşeli madeni bir levha vardı. Göz deliklerinden başka her yerleri kapalıydı. Göz deliklerinde de gözlük camlarına benzer yuvarlak camlar vardı. Gözleri bizimkilerden daha küçük görünüyordu ama bu camların etkisinden de olabilir. Gözleri açık renkli, belki de maviydi. Maskenin gözlerinin üstünde yükselen kısmı

öylesine büyüktü ki normal bir insan başının iki misli kadar vardı. Belki de maskelerin altında başlarının üstünde başka bir şey daha vardı. Ancak bunu görmediğim için bu konuda hiçbir şey söyleyemem. Başlarının tam tepesinde ortada, üç tane yuvarlak gümüş renginde madeni tüp vardı. Bahçe hortumundan daha dar olan bu tüplerin madeni mi yoksa lastik mi olduğunu bilemeyeceğim. Tüplerden biri ortada diğerleri de başın iki yanında geriye doğru yatık bir vaziyetteydi. Bunların uçları elbiselere giriyordu. Ortadaki belkemiğinin olduğu yere, yanlardakiler de omuzların altına, sırtın başladığı yere. Tüplerin bağlı oldukları yerlerde hiçbir çıkıntı falan görmedim. Ya da elbiseleri altında kutu ya da başka bir şey olduğunu belirtecek hiçbir ize rastlamadım.

Ellerinde yine aynı kumaştan beş kalın parmaklı eldivenler vardı. El hareketlerini güçleştiriyordu bu kalın eldivenler. Ama yine de beni sıkı sıkı tutabilmişler ve usta hareketlerle kanımı alabilmişlerdi. Bu üstlerindeki bir çeşit üniforma olmalıydı. Hepsinin göğüslerinde yuvarlak kırmızı bir levha vardı. Bazan parlak kırmızı bir ışık yansıtıyordu bu levha. Kendi içinden gelen bir ışık değildi bu. Daha çok bir arabanın parklarının öndeki arabanın stop lambalarını yakaladığı zaman çıkan ışığa benziyordu. Bu levhanın ortasından çıkan ince madeni bir madde (belki de bir maden çubuğu) geniş ve tokasız

kemerlerine bağlanmıştı. Kemerin rengini hatırlamıyorum. Ne bir cep ne de bir düğme gördüğümü de hatırlamıyorum. Pantolonları da sınıksı kavriyordu kalçalarını. Hiç buruşuk falan yoktu. Pantolonla ayakkabıları arasında bir ayırım çizgisi de yoktu. Ayakkabıları da aynı kumaşın devamıydı. Yalnız ayakkabılarının tabanları bizimkilerden değişikti. Yedi sekiz santim kalınlığında vardı. Burunları da peri masallarında sözü geçenler gibi hafifçe havaya kalkıktı. Ama normal bir tenis ayakkabısından pek farklı değildiler. Sonraları gördüklerime dayanarak ayakkabıların adamların ayaklarına büyük olduklarını söyleyebilirim. Ama buna rağmen rahat adımlarla yürüyorlardı. Hareketleri çabuktu. Ancak sınıksı elbiseleri belki de hareketlerini kısıtlamaktaydı. Çünkü hep dimdik, kaskatı duruyorlardı. Hepsi aşağı yukarı benim boyumda, ama maskeleri gözönüne alındığında belki de benden kısaydılar. Bir tanesi çeneme kadar bile gelmiyordu. Hepsi de güçlü kuvvetli görünüyorlardı. Ama teke tek dövüşebilseydik hiç de yenileceğimi sanmıyordum. Fakat bütün bunların bana olanlarla ilgisi yok.

Benim için çok uzun bir süre gibi gelen bir zamandan sonra kapıda duyduğum bir sesle korkuyla yerimden sıçradım. Dönünce korkudan ödüm patlıyordu neredeyse. Kapı açıktı ve içeri **bir kadın** giriyordu. Bana doğru yürüyordu. Acele etmeden, ağır ağır yürüyor ve belki de yü-

zümdeki şaşkınlık karşısında benimle alay ediyordu. Ağzım açık bakıyordum kadına. Bunda şaşacak hiçbir şey yoktu. Kadında tıpkı benim gibi çırılçıptı. Ayakları da çıplaktı. Üstelik çok güzel bir kadındı, tanıdığım kadınların hiçbirine benzemiyordu. Saçları sapsarı, âdeta beyazdı. Ortadan ayrılmıştı. Yuvarlaktan çok, badem gibi olan masmavi gözleri vardı. Makyaj falan yapmamıştı. Burnu dümdüzdü, ne yukarı kalkık, ne sivri, ne de eğri. Elmacık kemikleri çıkıktı. Yüzüne geniş bir ifade veriyordu bu. Çenesi sivri olduğu için yüzü aynı zamanda uzundu da. Daha sonra gördüğüm kulakları küçük ve bildiğimiz kulaklardan farksızdı. Dudakları neredeyse gözle görülmeyecek kadar inceydi. Çıkık elmacık kemikleri insanda sanki yüzünün kemikleri kırıkmiş gibi bir his yaratıyorsa da sonra ellediğim âdeta kemik değilmiş gibi yumuşak olduklarını gördüm bunların. Vücudu hayatımda görmediğim kadar güzeldi. Göğüsleri dimdik ve birbirlerinden iyice ayrıktı. Beli dar, kalçaları gelişmişti. Ayakları küçük, elleri dar ve uzundu. Parmakları ve tırnakları normaldi. Benden bir baş daha kısaydı boyu.

Kadın yüzüme sanki benden bir şey istiyormuş gibi bakarak yanıma yaklaşıyordu. Birden beni kucakladı ve başını yüzüme sürtmeye başladı. Vücudunu da vücuduma yapıştırmış sürtünüp duruyordu. Derisi beyaz ve çilliydi. Normal bir kadın kokusundan başka bir koku duyma-

dım saçlarında ve vücudunda.

Kapı yine kapanmıştı. Beni kucaklayan ve ne istediğini açıkça belirten kadınla yalnız kalınca ben de heyecanlanmıştım... Durumu göze alınca imkânsız gibi gelir bu. Ancak üzerime sürdükleri sıvının bununla bir ilgisi olsa gerekti. Cinsel bakımdan çok heyecanlanmıştım, şimdiye kadar hiç böyle bir şey olmamıştı bana. Sonunda herşeyi unutup kadını sıkıca kavradım ve kucaklamalarına karşılık verdim. Sonunda divana uzandık. Aramızdaki ilişki normal bir ilişkiydi. Sonra birbirimizi okşayıp bir daha seviştik. Ama kadın şimdi benden kaçınmaya çalışıyor işi sona erdirmek istiyordu. Bunu görünce ben de birden soğudum onun gibi. Nesillerini islâh etmek için bir aygırdı bunların aradıkları. Öfkelenmiştim, ama aldırmamaya karar verdim. Ne de olsa kadınla çok zevkli birkaç dakika geçirmiştim. Bizimkilerle değişmem ya, neyse! Ben konuşacağım, anlaşıacağım bir kadın isterim, ovsa bununla böyle bir şey düşünülemezdi bile. Arasıra ağzından çıkan hırıltılar herşeyi berbat ediyordu az daha. Sanki bir hayvanla sevişiyordum gibi..

Dikkat ettiğim bir nokta beni hiç öpmemiş olduğuydu. Bir keresinde öpecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra hafifçe çenemi ısırdı. Öpücük falan değildi bu.

Dikkatimi çeken diğer bir nokta da koltukaltı kıllarının kan rengi olduğuydu.

Bir süre sonra birbirimizden ayrıldık ve kapı açıldı. Adamlardan biri kadına seslenince kadının kalkıp dışarı çıktı. Ama kapıdan çıkmadan önce bana döndü, karnını gösterdi ve gülümser gibi bir hareketle göğü işaret etti. Sonra da gitti. Bu işaretten çıkardığım anlam geri dönüp beni de kendi yaşadığı yere götürmek istediğiydi.

İşte bunun için korkuyorum şimdi. Ya gelip beni alırlarsa! Ailemden ve vatanımdan ayrılmak istemiyorum ben.

Adam az sonra elbiselerimi getirdi. Giyinmemi işaret edince ses çıkarmadan giyindim. Çakmağımdan başka her şeyim tamamdı. Belki de adamlarla boğuşurken cebimden düşürmüştüm, onun için hiç ses etmedim.

Diğer odaya girdiğimizde üç adamın döner iskemlelerde oturmuş aralarında hırıldadıklarını gördüm. Benimle birlikte içeri giren de onların yanlarına gitti ve beni daha önce anlattığım masanın başında bıraktı.

Şimdi artık sakinleşmiştim, bana bir zarar vermeyeceklerini anlamıştım. Çevreme dikkatle bakıp gördüğüm herşeyi hafızama kazıdım ben de. Masanın üstünde cam kapaklı bir kutunun içinde saat gibi bir şey vardı. Bir göstergesi ve bizim 6'mıza benzer yerde de bir isareti vardı. Bizim saatin 9'u ve 3'ü gösterdiği yerlerde de birer işaret vardı, ama 12 yerinde yanyana dört küçük nokta görülüyordu. İlk önce bunu bir saat sanmıştım. Adamlar arada sırada bakıyorlar-

dı kutuya. Ama göstergesi hiç oynamadığı için bunun saat olduğunu sanmıyorum.

Bu serüvenimi sonradan kanıtlamak için bunu giderken yanıma almak düşüncesi ilk olarak o anda aklıma geldi. Belki adamlar bu aletle bu kadar ilgilendiğimi görünce bana verirlerdi bunu. Onlar başka bir yere bakarlarken sessizce yaklaşıp kutuyu yakaladım. Ancak doğru dürüst bakmaya fırsat bile bulamadan adamlardan biri şimşek gibi yerinden fırladı, kutuyu elimden aldı ve masanın üstüne koydu. Beni ittiği için ben de duvara kadar gerilemiştim bu arada. Korkmuyordum ama. Ben kimseden korkmam zaten. Anlaşıldığına göre benim kımıldamadan durmamı istiyorlardı, o zaman saygıda kusur etmiyorlardı. Ben de hiçbir şey yapamayacağımı anlayınca tırnaklarımla duvarı kazımaya çalıştım. Hiç olmazsa böylece belki de tırnak diplerimde bu serüvenden geriye bir şeyler götürebilecektim. Cilâlı duvarlarda bir çizik bile yapmak imkânsızdı. Beklemekten başka yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kadını bir daha görmedim. Ama nerede olduğunu anlamıştım galiba. Büyük odanın şimdi aralık duran bir kapısı daha vardı. İçeride biri yürüyordu. Diğerleri yanımda olduklarına göre kadın olmalıydı bu. Ön odada pilot oturuyordu herhalde. Ama gidip bakamadım

Sonunda adamlardan biri kalkıp kendisini izlememi işaret etti. Diğerleri bana bakmadılar

bile. Küçük odaya girdik, kapı açık, merdiven inmişti. Ancak merdivenden inmedik. Adam işaret ederek kapının yanında dışarı çıkıntı yapan bir platforma çağırdı. Platform bütün makinayı kuşatıyordu. Dar olmasına rağmen insan çepeçevre dolaşabilirdi makinayı. Az bir şey yürüdükten sonra adam bana daha önce anlattığım madeni boruları gösterdi. Bunların makina gibi aynı madenden olup olmadıklarını bilmiyorum, çünkü sanki yanıyorlarmış gibi kırmızımsı fosforlu bir ışık yayıyorlardı. Buna rağmen bir sıcaklık hissetmedim. Makinanın gövdesine birleştikleri yerde küçük kırmızı lambalar vardı. Tıpkı içerdeki gibi burada sayısız küçük lambalar vardı. Platforma ve makineye morumsu bir ışık veriyorlardı. Makinanın önünde kalın bir tabaka cam vardı. Belki de dışarı bakmak içindi bu. Başka hiçbir yerinde pencere falan yoktu. Camdan içerisi görünmüyordu. Ama içerden dışarısının görünüp görünmeyeceğini bilemem tabii.

Sonra makinanın arkasına geçtik. Ama daha önce adam duraklayıp o kacamana basık kubbe şeklinde olan ve hiç durmadan dönen şeyi gösterdi. Nereden geldiğini anlamadığım yeşil bir ışıkla aydınlanıyordu. Çok ağır dönmesine rağmen halı süpürgesi gibi bir ses çıkarıyordu. Sanki havayı emiyormuş gibi. Ancak hiçbir yerinde bir delik falan görmedim. Daha sonraları makina yerden kalkarken bu döner tabak o ka-

dar hızlı dönmeye başladı, parlaklığı o derece arttı ki hiçbir şey seçilmez oldu. Gürültü de fazlalaşmıştı. Yeşil renk de kırmızıya dönüşmüştü.

Makinanın arkasında, bir uçağın kuyruğunun olacağı yerde platformun üstünde dik dörtgen biçiminde dik duran bir maden parçası vardı. Dizime kadar geliyordu boyu. Üstünden atlarken bunun iki tarafında iki kırmızı ışık bulunduğunu gördüm. Bir uçağın farlarına benziyordu bu ışıklar. Bu maden parçasının geminin rotasını değiştirecek bir çeşit bir dümen olduğunu sanıyorum. Havalandıktan sonra bir an havada kımıldamadan duran makina korkunç bir hızla yön değiştirdiği sırada bu maden parçasının döndüğünü farketmiştim.

Makinanın arkasını da gezdikten sonra yine ön tarafa gelmiştik. Adam eli ile merdiveni göstererek inmemi işaret etti. İnip arkama baktığımda onun yerinden kımıldamamış olduğunu gördüm. Sonra kendini gösterdi, yere işaret etti ve sonra gökyüzünün güneyini gösterdi, bana geri gitmemi bir kere daha işaret ettikten sonra içeri girdi. Madeni merdiven içiçe geçmeye başladı, kapı kalktı ve duvarın içine girdi. Makinanın bütün ışıkları birden daha parlaklaştılar, döner tabak giderek daha hızlı dönmeye başladı, makina ağır ağır havalandı. Üç ayağı da teleskop gibi içiçe giriyorlardı. Sonunda ayaklar da makinanın içine girdiler. Ortada ayak olduğunu belli edecek hiçbir şey kalmamış, gemi-

nin altı dümdüz olmuştu.

Makina otuz metre kadar yükseldi. Bir an durdu. Sonra ışıkları birden parıldadı. Gürültü fazlalaştı, tam bu sırada dümen dediğim maden parçasının döndüğünü gördüm ve garip gemi bir kurşun hızıyla güneye doğru yol almaya başladı. Bir iki saniye içinde gözden kaybolmuştu bile.

Traktörüne döndüm. Makinadan çıktığımdan saat sabahın 5.30'uydu. İçeri girdiğimde 1'i çeyrek geçiyordu. Demek ki tam dört saat onbeş dakika kalmıştım içerde.

Traktörün motorü yine çalışmıyordu. İnip bakınca akümülatörün uçlarının yerlerinden çıkarılmış olduğunu gördüm. Vidalar kendi kendine açılmayacağına göre biri yapmış olmalıydı bunu. Evden çıkmadan önce her yerini kontrol etmiştim. Beni yakaladıkları zaman adamlar yapmış olmalılardı. Kâçmamı önlemek için herhalde. Akıllı insanlardı bunlar, en küçük şeyi bile düşünüyorlardı.

Şu dakikaya kadar annemden başka kimseye anlatmadım bunları. Annem bir daha böyle garip kimselerle ilişkiye girmememi söyledi. Babama söylemeye cesaretim yoktu. Çünkü kendisine daha önce bahçemizde gördüğüm ışıktan söz ettiğimde bana inanmamış, alay etmişti benimle.

Daha sonraları **Cruzeiro** dergisinden Bay Joao Martins' yazmaya karar verdim. Onun Ka-

sım ayında okuyucularından uçan dairelerle deneylerini istediğini okumuştum. Param olsaydı buraya daha önce gelirdim, ama param olmadığı için o masrafımı çekeceğini bildirene kadar beklemek zorunda kaldım.

İşte beyler burada emrinizdeyim şimdi. Evi me dönmeme uygun görürseniz yarın dönerim Ama burada size faydalı olacaksam, kalmaya da razıyım! Zaten bunun için geldim...»

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BİR BİLGİ ARANIYOR

20 TEMMUZ 1969 GÜNÜ insanın Ay'a ilk kez ayak bastığı sıralarda, Colombia'da hâlâ taş devrini yaşayan ilkel ve «bilinmeyen» bir topluluk keşfediliyordu.

«Eski geleneklerde bugün kaybolmuş olan oysa hem bilgimize erişen hem henüz sahip olmadığımız güçlere hükmeden insan ırklarına gösterilen bir inanç buluyoruz.» diyor İngiliz Profesörü Frederick Soddy (1921 Kimya Nobel Ödülü). Şayet efsaneler, değişik bir dille, bir gerçeği örtüyorsa bunlardan sözü edilen ırklar, kimler olabilir?

Daha önce de görüldüğü gibi Babil Rahiplerinin bilgisi Babil efsanelerine ve bu efsaneleri kaydeden kil tabletlerine göre Tufan'dan sonra dünyamıza gelen dev «öğreticiler»den doğmuştur.

İnsan bütün bunları, hatta fazlasını bile yaptı; örnekleri meydandadır: 10.000 yıl önce, insan,

bronz'u, altın'ı, bakır'ı, çalışmasını biliyordu. Asya'da ve Avrupa'da mezarlarda bulunan eşyalar bunu açıkça tanıklar. Mezarlardaki eşyalar bunu tanıklayadursun tarih kitapları sizlere tam tersini söyleyecek, öğretecek ya da hatırlatacaktır: İnsan, 2500 yıl önce bakır'ı, yaklaşık olarak 2000 yıl önce tunç'u kullanmaya başladı. Demir sanayi ise ilk kez, M.Ö. 1500 yılında Hititler'le başlamıştı.

Tarih efsaneye benzeyen bir olayı, Arşimet'in güneş ışınlarını kullanarak Roma donanmasını nasıl yaktığını da aktarır. Efsaneye benzeyen bir olaydı bu ama aslında efsaneyle ilgisi yoktur. Gerçek bir olaydı ve yüzyıllar boyunca önemsenmeyen nihayet denemeye tabi tutulan bir olaydı.

«ARŞİMET'İN GÜNEŞ SİLÂHINI KULLANDIĞI İSPATLANDI

Tarih kitapları Milâttan önce yaşayan Yunan bilgini Arşimet'in Siraküza limanında Roma donanmasını yakarak tahrip etmek için güneş enerjisinden yararlandığını yazarlar. Bu olayın gerçekten mümkün olup olmadığı şimdiye kadar birçok bilgin tarafından tartışma konusu olmuştur ve geçenlerde bir Yunan mühendisi tarihe geçmiş bu olayı bir deneyle ispatladı.

DENEME SKARANGA'DA YAPILDI

Deney Atina yakınlarındaki Skaranga Deniz üssü'nde 50-60 kadar deniz subayının

gözleri önünde yapıldı. Sahile yerleştirilen büyük aynalardan yansıyan güneş ışığının odak noktası sahilden 50 metre kadar açıkta demirlenmiş ahşap bir gemiye çevrildi. Birkaç dakika sonra gemiden dumanlar çıkmaya başladı ve gemi ateş aldı.

AYNALARDAKİ BÜYÜK ISI ENERJİSİ

Böyle bir olayın mümkün olduğunu anlatan bilim adamları şimdi Arşimet'in o devirde büyük bronz aynalar kullanmış olabileceğini ileri sürmekteler. Kıyıda mevzilenen

Yunan askerleri ellerindeki bronz kaplanmış düz parlak satırları bir kalkan gibi kullanarak denizdeki düşman gemileri üzerine çevirmiş ve böylece neye uğradıklarını anlamayan Romalıların cayır cayır yanmalarına şahit olmuş olabilirler.

Deneyi gerçekleştiren Mühendis Ioannis Sakkas 100-150 santimetre boyutlarındaki bronz kaplı camlardan yapılmış aynalardan yararlanmıştır. Deney yapılan gün, güneş ışınlarının zayıf olmasına karşılık aynaların odak noktasında toplanan ısı enerjisinin 280 ile 340 derece arasında olduğu tespit edilmiştir. Hedef olarak ufak bir sandal seçilmiştir. Ellerindeki aynalarla sahile dizilen askerler sandala nişan almışlar ve tam 2 dakika sonra sandalın alev aldığını görmüşler.»

(Günaydın, 12 Kasım 1973 - The Times'tan)

Tarih olayı kaydetmekle yetinmiş, tartışmaya tabi tutmuştur ama deneyi bugünlere kalmıştır. İhtimal deney yapılmasaydı, bir süre sonra Arşimet'in «öncü» buluşu efsanelere girecekti.

Fransa'da Lascaux mağaralarındaki ünlü duvar resimleri hakkında araştırmacı Robert Charroux gayet ilginç bir noktaya dokunmuştur. «Resimler, freskler, 3 ya da 4 metre yüksekliğindedir,» diyor Charroux. Peki, bunları çizenler ne kullanmışlar? Tahtaperde kullanmışlar deniliyor. Tarihöncesi uzmanlarına göre, 15-20.000 yıl önce bu resimleri yapanlar mağarada yaşar, duvar örmesini bilmezlermiş. Buna karşılık tahtaperde kurmasını biliyorlar mıydı?

Sorunu Bükreş Üniversitesi Bilim ve Teknik öğretmeni Doru Todericiu'ya açan Charroux şu cevabı almıştır:

«Mantığa bütünüyle karşı bir şey. Tekniklerin tarihinde tahtaperdenin duvar örme bilincinden önce gelemeyeceği öğretiliyor. Aksine bunun bir sonucudur.»

Prof. Todericiu haklıysa ve de Charroux ölçüyü kaçırmadıysa, Lascaux mağaralarının resimleri mağaralarda değil, bizim gibi evlerde yaşarlardı. Bu, mantıklı görünürse de tarihin öğretilerine tamamen karşıttır.

Lascaux, Eframalar kadar insanı düşündürür; duvar örme, inaat yapma sorunu bir yana —hatta sanat anlayışı bile bir yana— başka bir teknik sorunla karşılaşyoruz.

Bu «**ilkel**» ressam­lar yüzyıllarca, onbinlerce yıl dayanan resimleri için ne tür renkler kullanıyorlardı? Sarı aşiboyası, manganez çubukları, demir peroksidi çubukları. Yani, bu mağara insanları demir peroksidini, oldukça nadir olan man­ganezi topraktan çıkarır, kırar, temizler ve ma­deni toz haline getirip yağlı bir madde ile karıştı­rıyorlardı.

Acaba bu tekniği nasıl ve nereden öğrenmiş­lerdi bu 15-20.000 yıl öncesi atalarımız? Kimden almışlardı bu teknik bilgileri?

BİR HİKÂYE DAHA; ister gerçek, ister abar­tılmış deyin fakat gerçekten ilginç: 1601 yılında İspanyol yazarı Barco Centenera, Paraguay neh­rinin yakınlarında yükselen El Gran Moxo kalın­tılarını ziyaret ettiğinde sönmeden yanan bir «**lamba**» bulmuştu. Kuşkusuz bu elektrikle yanan bir lamba değildi, kimyevi bir madde sayesinde ışık saçan bir Nesne idi.

Peru'da, Arequipa'nın güneyinde, araştırmal­arda bulunan arkeolog Harold T. Wilkins fos­forlu bir madde ile çizilen yazılar taşıyan bir me­zar bulmuştur. Mezarın bulunduğu bölgede yük­selen Ylo kayasının tepesi de tıpkı mezar taşı ya da Barco Centenera'nın «**lamba**»sı gibi bir ışık saçmaktadır.

1965'de Peru'da ve And dağlarında 42 Km²

lik bir şehir keşfedilmiştir. Kalıntılara, sık sık rastlanılan Kondor şekillerinden esinlenerek «Kondor'lar Şehri» denilmiştir. Yaşı bilinmeyen, Tiahuanako gibi ve ihtimal yine Tiahuanako gibi tarihöncesi, belki tufanöncesi bir şehirdir.

Bu tür olayların karşısında bilgimiz bir kez daha yetersiz kalıyor. Sorun, kalıntılara yaklaşıp da olsa bir yaş biçmek, şu ya da bu şekilde yakın bir uygarlığa bağlamak değildir. Bir yerden sonra her bağlantı mümkündür. Sorun, aslında çok daha değişik ve özellikle bilgi noktasına dayanmaktadır.

PERU'DAKİ GÜNEŞ KAPISI'NDA insanlar simgesel işaretlerin, bilimsel formüllerin arasında teknik şekiller çiziyorlar. Meksika'da başka insanlar çağdaş güdümlü füzelerimize çok benzeyen bir Nesnenin hatırasını bırakıyorlar. Maya'lar, mitologyalarını dile getiren «Popol Vuh»ta dünyalarının nasıl yok edildiğini anlatıyorlar. En eski Hint kaynakları bir Atom savaşını andıran Tanrılar arası savaşlarını en ince ayrıntılarına kadar canlandırıyorlar. Her yerde, her kıt'ada daha eski ve daha üstün bir bilimin izleri doğal ya da doğal gibi görünen felâketlerle yan yana gider gibi oluyor.

Bütün bu inançların, efsanelerin, kuşaktan kuşağa sürdürülen «hatıralar»ın içinde sürekli

olarak bir unsur —başlıca unsur— tekrarlanıyor: Uzak gezegenlerle gelme Tanrılar, Öğreticiler, Efendiler!

Tayfun'dan sonra şekillenen dinsel inançların yardımıyla bu eski «hatıralar» gitgide dinsel bir özellik kazanıyorlar. Tanrı görüşü daha uygun bir hal alıyor. Tanrılar deniliyor; sonradan Melekler ya da Koruyucular denilecektir.

Dünyamızın çeşitli yerlerinde, kıtalarında izler bırakan Uzaydan gelen Tanrıların yeryüzüne hangi çağda indiklerini bilmiyoruz, ne kadar kaldıklarını da bilemiyoruz. Varsayımlar ihtimaller üzerinde kuruluyor ve ihtimaller verilerin yorumlanmasından doğuyor. Daha önce de görüldüğü gibi Carl Sagan'a göre dünyadışı yaratıkların ziyaretleri her 100 bin yılda olmaktadır ya da özel durumlarda, her 10.000 yılda bir. Agrest ise, binlerce yıldan söz ediyor. Kuşkusuz her şey bir ihtimal içindedir ama bu ihtimalleri derinleştirdiğimizde ortaya çıkan durumlar pek mantıksız gibi görünmemektedir.

En eski Hint ırkı olan Arya'lar gibi Pitagoras'ın öğrencisi Siraküza'lı Nicetas da yer yüzünün döndüğünü biliyor ve bunu açıklıyordu: M.Ö. 1. yüzyılda Cicero'nun evrenin bir panoramasını çizip bunun içinde dünyamıza çok önemsiz bir yer tanıyarak Samanyolu'nda gezegenimizden çok daha büyük yıldızların var olduğunu öne sürmüştü. (Sipion'un Rüyası). Lucretius, evrenin bizimkine benzeyen fakat değişik hayat şartları ta-

şıyan dünyalarla kaynaştığını belirtmişti.

Bu ve buna benzer düşüncelere, varsayımlara «yeni görüşlerin eski şekli» ya da «daha eski bilgilerin hasitleştirilmiş şekli» diyebiliriz. Birinci ihtimalde bunlara, ilkel de olsa bir öncülük tanımış oluruz; ikincisinde ise bunların çağlarını aşan fakat çok daha eski kaynaklardan çıkma olan bir bilginin değişime uğramış şekli olduğunu kabul etmemiz gerekir.

Tarih bize insanın ilkelikten uygarlığa geçtiğini öğretir ve bunu çeşitli olaylar ve keşiflerle ispatlar. Bir de bunun tersi düşünülebilir: İnsan, doğal felâketlerden sonra uygarlıktan ilkelliğe kaymış ve yeniden ilkelikten uygarlığa erişmiştir. Bu varsayımı benimsediğimizde bütün tarih bilgilerimizi, geleneklerimizi amansız bir revizyona tabi tutmak zorunda kalırız.

Bu da imkânsız bir şeydir; Bugünkü bilgilerimiz tarihöncesi çağları, Tufanöncesi çağları bize ayrıntılı ve bütünüyle ikna edici bir şekilde açıklamadığına göre, bu aynı tarih çok daha gerilere dönüp neye dayanarak bizden önce varolabilecek uygarlıkları araştırabilir?

Tabii, geleneksel tarih bize yardımcı olamaz. Bu tür bir varsayımı araştırmak, derinleştirmek, «belgeler»le beslemek istiyorsak, mümkün değildir. Bize yardımcı olabilecek «belgeler», ya çağdaş bilimin açıklayamadığı esrarlar ya da her zaman olduğu gibi mitoslar ve efsanelerdir. Mitosları ve efsaneleri kullanmak, onları bu ya da

şu tarafa çekip yorumlamak en kolay şey denilebilir. Doğrudur. Aynı zamanda da hem tehlikeli, hem de yanıltıcı olabilir. Fakat mitosların, efsanelerin ve inançların iyi bir yönleri vardır; bütün o fantastik görünüşlerine rağmen bir takım gerçeklerle doğruları gayet açık bir şekilde belirtmesini bilirler.

Çoğu inançlarda varolan bir mitos vardır. Bu, herkesin bildiği, Hz. Adem ve Yaradılış mitosudur. Tanrı ilk erkeği ve ilk kadını yaratır, Cennet bahçesine yerleştirir ve bilgelik ağacının meyvelerini yasaklar. Araya Şeytan girer, yılan kılığına bürünerek ilkin Havva, sonradan Adem bilgelik meyvesinin —buna genellikle «elma» denilir— tadına bakarlar, Tanrı kızar, onları da yılanı da lânetler, Cennet bahçesinden kovar.

«Ve Rab Allahın yaptığı bütün kır hayvanlarının en hilekârı olan yilandı. Ve kadına dedi: Gerçek, Allah: Bahçenin hiçbir ağacından yemeyeceksiniz dedi mi? Ve kadın yılanı dedi: Bahçenin ağaçlarının meyvasından yiyebiliriz, fakat bahçenin ortasında olan ağacın meyvası hakkında Allah: Ondan yemeyin, ve ona dokunmayın ki, ölmeyesiniz, dedi. Ve yılan kadına dedi: Katiyen ölmezsiniz; çünkü Allah bilir ki, ondan yediğiniz gün, o vakit gözleriniz açılacak ve iyiyi ve kötüyü bilerek Allah gibi olacaksınız. Ve kadın gördü ki ağaç yemek için iyi ve gözlere hoş, ve anlayışlı kılmak için arzu olunur bir

âğaçtı; ve onun meyvasından aldı, ve yedi; ve kendisiyle beraber kocasına da verdi, o yedi. İkisinin de gözleri açıldı, ve kendilerinin çıplak olduklarını bildiler; ve incir yaprakları dikip kendilerine önlükler yaptılar. Ve günün serinliğinde bahçede gezmekte olan Rab Allahın sesini işittiler; ve adamla karısı Rab Allahın yüzünden bahçenin ağaçları arasına gizlendiler.»

(Tevrat, Bap 2)

Efsanenin çok yakın bir tekrarlanışını Altay Türklerinin inançlarında da buluruz:

«...Tanrı haykırdı: 'Törüngey, Törüngey! Ejde, Ejde! neredesiniz?' Onlar: 'Ağaç altındayız, sana varamayız!' dediler. Yılan, köpek, Törüngey, Ejde suçu hep birbirlerine attılar. Tanrı yılanı dedi: 'Sen şimdi Körmös (şeytan) oldun. Kişiler sana düşman olsun, vursun öldürsün.' Bundan sonra Ejde'ye: 'Yasak meyveyi yedin. Körmös'ün sözüne uydun, bundan böyle sen gebe kalacaksın, çocuk doğuracaksın, doğum sancıları çekeceksin, sonra öleceksin.»

Bu mitosta ilginç olan iki belirli unsur vardır: Bilgi, Adem'in gözlerini açan, zekâsını, beynini işler duruma getiren bilgi ve Tanrı!

Tevrat'ın çeşitli dillerde çevirileri sürekli olarak Tanrı ya da Allah sözcüğünü kullanır. Fa-

kat bu bapta İbranice'de kullanılan —ve M.Ö. 750 yıllarındaki metinlerde uygulanan— «Elohim» sözcüğü Tanrı değil de Tanrılar anlamına gelmektedir. Şöyle ki; efsanede Tanrılar, Tanrılar'dan gelen fakat insanlara yasaklanan bir bilgi vardır ve insanları bu bilgiye el atmalarına iten bir kuvvettir. Belki başka bir insan topluluğu, belki bir «şey», Şeytan/Yılan'ın simgelediği şeydir. Bir yerden sonra insan, Tanrılar tarafından yaratılan; yani, eğitilen, insan, Tanrılarının bilgisinden yararlanmak ister ve bunu denediği için kovulur. Tanrılarının yanından uzaklaştırılıyor. Fakat insan sürgüne mahkûm olmakla beraber meyvenin tadını almıştır ve bu meyveyi arayacaktır. İnsanın gerçek laneti zaten bu sonu gelmeyen arayıştır. Yaradılış mitosunun her yöne çekildiği tartışılmaz bir gerçektir. Aynı şekilde bu mitosun şekli ne olursa olsun insanı aşan ve insana yasak olan bir bilginin etrafında döndüğü de ayrı bir gerçektir.

Bazı şeyleri tekrarlamakta fayda vardır : Uzaydan gelme Tanrıları kabul ediyorsak; ortaya çıkan malzemeye, belgelere ve sıralanan varsayımlara dayanarak varsayımın, ihtimalin sınırları içinde bunlardan gelmiş olan bir bilgiyi de kabul etmemiz gerekir. Mitoslar bizim için bir kaynak teşkil edecekse, çeşitlemeleri ile eski Mısırlılar'da, Babil'de, Asurlular'da, Yunanlar'da, Kızılderiiler'de, İskandinavlar'da ve hatta Polinezya'da ve Zulu yerlilerinde âdeta paralel bir

şekilde tekrarlanan Adem'in serüveni bir çeşit yol gösterici olabilir.

Dünyadışı uygarlıklar bir varsayımsa, Uzaydan gelme Tanrılar da öyledir, bilginin arayışı da. «İsterseniz heyecan avcılarını deyin, isterseniz fantazyaya olarak görün, fakat şurası kesin ki, bir takım bilginler uzaydaki akıllı yaratıkların zaman zaman dünyamızı ziyaret ettiklerine inanırlarken, kutsal kitapların masallarını ve bugün nasıl yapıldıkları açıklanamayan birtakım eski yapıtları ele alarak, bunları ziyaret olayının en sağlam tanıkları gibi gösteriyorlar. Fakat yabancı ziyaretçilerin etkilerini bir an bir yana bırakırsak, geçmişin bu şaşırtıcı izleri, ürünleri, yapıtları, tarih bilgimizin ya da bilgi tarihimizin yeniden düzenlenmesini gerekli kılmaktadır. Çağımızda bilim daha sağlam veriler kazanınca, kazılar çoğalıp bulgular değerlendirilince, ilkel insanın sanıldığıınca ilkel olmadığı anlaşıyor. Taş çağının ilk dönemlerinde gerçek sanat yapıtları veren mağara adamı ilkelikten çok arınmıştı. Bilgi düzeyleri, hele gökbilim alanında bizim bugünkü düzeyimizde olan bir takım eski uygarlıklara karşı tutumumuzu değiştirmemiz gerekmektedir.» diyor Melih Cevdet Anday ve şu çok yerinde sonuca varıyor: «Şunu sorabiliriz: Bütün yeni verileri derleyerek, bütün dünya için geçerli yeni bir bilim ve sanat tarihi yazmak gerekmez mi? Yıldızları araştırırken, belki de kendimizi yeniden bulmuş olacağız.»

Bundan önceki kitabımızda kayıp ülkeler'den, Atlantis'ten, Mu'dan ve benzerlerinden genişçe söz edilmişti. Kayıp ülkeler, kuşkusuz bilginin arayışında bize yardımcı olabilir. Belgeler, kaynaklar, izler ortadadır ve az ya da çok onlar da bir değerlendirme beklemektedir.

Bahamas adalarında, Miami'den 50 mil ötesinde Bimini adası bulunmaktadır. Fransız mühendisi Dimitri Rebikoff'un araştırmaları sayesinde adanın etrafında, denizin dibinde 5x5 metrelik kocaman bloklar keşfedilmiştir. Arkeologlar'a göre; bunların yaşı yaklaşık olarak 6 ya da 7 bin yıllıktır.

Atlantis'in kalıntıları mı? Kesinlikle bilinmiyor. Binlerce yıl öncesi varolan bugün denizin dibine çöken bir bilinen ya da bilinmeyen uygarlığın kalıntıları da olabilir.

Albay Churchward'ın yıllarca çalışarak ortaya attığı kayıp ülke Mu'nun tarihi çoğunlukla pek ciddiye alınmıyor. Bu, tutkulu Albay, birçok belgeleri çekinmeden uydurduğu ve başkalarını kötü kullandığı içindir. Mu ülkesi büyük bir ihtimalle Churchward'ın öngördüğü «ilk insanların yaratıldığı» ülke olmamıştır; buna karşılık Pasifik Okyanusunda bir kıtanın bilmediğimiz bir çağda çökmüş olduğunu, bugün, bilim kabul etmektedir.

Daha önce ilkel insan, ilkel topluluk üzerinde durulmuştu. Bu konuda zaman zaman iyi çıkışlar yapan Churchward'ın ilginç bir varsayımı

vardır: İlkel insan, uygarlığın, eski uygarlıkların çöküşünden doğmuştur. Yerbilimsel olayların sonucunda kıtalar çökmüş, bu kıtalarda yaşayanlardan bir kısmı kurtulmuş ve çaresizliklerinden ilkel bir duruma düşüp gerilemişlerdir.

«Bunun en belirli örneği Asya'daki büyük Uygur İmparatorluğu'dur,» diyor Churchward «Doğu topraklarının bir kısmı Tufanda sular altında kaldı ve her şey kayboldu. Sonradan, batı topraklarının bir kısmı yükselip Himalayalar'ı ve başka dağları meydana getirdi. Birçok tepeler kurtuldu ve burada bulunan insanlar yaylalara inebildiler. Kalan Uygurlar arı ırkların ataları olmuştur. Gerek Hindistan'da, gerek Çin'de gelenekler dağların yükselişini, büyük sayıda can kaybını, yükselmeden sonra tepelerde hayatta kalanları anlatıyor.

Güney Afrika'da yaşayan Zulular'ın geleneğine göre, ataları dağların yükseldiği çağda kurtulan bir ırktan idi.»

Mağara insanının üstün sanat eserleri vermesi aklın alamadığı bir gerçektir. Fakat bu mağara insanı dediğimiz insan bilmediğimiz ve salt tahmin ettiğimiz atalarından kalmış bir sanatsal bilgiyi sürdürüyor idiyse, o vakit şaşkınlığa uğramamız gereksizdir. Ama gerek tarih, gerekse antropoloji bunu kabul etmez. İlkel bir topluluğu, daha ilkel bir topluluğa bağlar ve mağara insanının sanatsal başarısıyla plastik ve teknik özelliklerini bir aşamanın ürünü sayar.

İnsan ırkı, kuşkusuz, bir evrimden geçmiştir —belki bu bize öğretilen klasik evrimden biraz farklı bir evrim olmuştur -, bu evrimin her basamağı bir aşımaya meydan vermiştir ama her şeyi geleneksel bilimin çizgisini izlediğimizde salt evrim ve aşama ile açıklayamayız.

El sanatları, mimari ve resim birer aşamanın örnekleridir ama bu, ne tür bir aşama olmuştur, dış etkenlerden yararlanmış mıdır? 40 bin yıllık sanat tarihi gerçekten 40 bin yıllık esrarların tarihidir.

«Lespugue ve Brassempouy Venüsler'i, Lascaux ve Altamira'daki hayvan toplulukları, Tassili'deki fantastik kişiler, Nil nehri-nin maskeli Tanrıları, Ur'un Kral-Rahipler'i, Assur'un tanrısal boğaları, Philakopi'nin balıkçıları, Knossos'un Ana-Tanrıçalar'ı. Mikenos'un savaşçıları... Sanat'ın başlangıcında olan her şey bildiklerimizin sınırını aşıyor,» diyor Daniel Bernet ve ekliyor: «Yüzyıl öncesi tanımadığımız bu serüvenin herşeyi bir soru işaretidir. Her şey bir esrar ve bilğimiz artınca esrar daha da koyulaşüyor... Bizden önce olanlar hakkında neler biliyoruz? Fazla bir şey değil, kabul etmemiz gerek. İnşa ettiklerinden kalıntılar kalmıştır az miktarda ve bu kalıntılardan biz kesin bir sonuca varmak istiyoruz.»

Dünyamızda hayat üç milyar yıl önce türemiştir, öyle sanıyoruz. İnsanlığın tarihi 1,5 ile 2,5

milyon yılı kapsıyor; sanat tarihi de, 40 bin yılı. İlk araştırmalar ise önceki yüzyılda başlamıştır. Bu gerçekleri sık sık tekrarlamakta salt sanat tarihi açısından değil, genel tarih ve genel bilim açısından büyük bir yarar olduğu kanısındayız.

Kısa bir kronoloji çizelim:

— 1'000.000//600.000 - Taş aletler

— 36.000 - İlkel resimler ve heykeller

— 20.000/15.000 Heykeltraşlık, renkli resimler, gravürler

— 8.000/7.000 — Figüratif ve konulu resimler

Sanat tarihi, öncü verilerle ve arkeoloji'yi izleyip yaklaşık olarak 40 bin yıllık bir geçmişe uzanıyor fakat bu geçmişteki aşamayı izah edemiyor.

Tufanöncesi uygarlıklar —Atlantis, Mu, Uzak Tanrıları uygarlıkları— kabul edilmiyor, birçok çevrelerde. eskiden öğrendiklerine sımsıkı bağlı kalan ve karşılıklarına çıkan her kuşoşa tekrarlanan bilginlerde, fantastik bir ihtimal gibi görünüyor.

Tarih, Pasifik Okyanusunda tarihöncesi çağlarda uygarlık taşıyan bir kıtanın varolabilme ihtimalini büyük bir çekingenlikle karşılıyor. Buna karşılık ne tarih ve ne de arkeoloji, Pasifik adalarının birçoğunda bulunan kalıntılara bir yaş, bir kaynak, bir bağlantı gösterebiliyor.

Tahiti ile Ridji adaları arasında bulunan Cook takımadalarına dahil Rarotonga ve Mangaia'da kocaman taşlarla yapılmış yaşı bilinme-

yen bir taş-yolun kalıntıları duruyor. Her iki ada-
nın hiçbirinde taş ocağı bulunmadığından bu ko-
caman taşların kaynağı da bulunmamıştır.

Tonga takımadalarında Tongatabu adını ta-
şıyan bir mercan adası vardır. Tongatabu'da
mercandan başka hiçbir şey yok denilebilir; her
biri 70 ton ağırlığında iki sütunla bunları bağla-
yan 25 tonluk bir taştan meydana getirilen bir
kemer kalıntısı hariç. Adada taş yoktur ve taş
temin edebilecek en yakın yer, 200 mil ötesinde-
dir Kemer'in nasıl ve kimler tarafından yapıldığı bilinmiyor, araştırılmamıştır zaten. Tonga-
tabu önemsiz bir mercan adasıdır.

Güney Adalarının en şaşırtıcı kalıntıları,
1874'e kadar Panape adasında bulunuyordu: Bu,
yüz metre boyunda, yirmi metre genişliğinde, du-
varları on metre yüksekliğinde ve bir buçuk met-
re kalınlığında olan bir tapınağın kalıntılarıdır.

Panape'nin tepelerinde, sahillerinde başkaca
kalıntılar da bulunuyor; dörtköşeli bir binanın,
eski kanalların kalıntılarıdır bunlar.

Panape'nin 120 mil batısındaki Swallow ada-
sında, Guam ve Tinian adalarında rastlanılan eh-
ramların bir eşi bulunuyor. Marshall takımada-
larında, Kusal'da, duvarlarla desteklenmiş kanal-
lar ve sun'i adacıklar yükseliyor. Yerlilerin efsa-
nelerine göre, adada çok eskiden yaşayan ırk,
yüce bir uygarlık kurmuş ve gemileriyle her yö-
ne açılmıştı.

Bütün bu kalıntılar ne anlama gelebilir? Bi-

linmiyor. Olsa olsa eski uygarlık varsayımının öylesine hayali olmadığını tanıklıyor.

İNSAN ÖTEDEN BERİ KENDİNİ seçkin ve doğaya hükmetmek için seçilmiş bir yaratık gibi gördü. Yüzyıllar boyunca kendini evrenin ortasında sandı. Sanki evren onun için varatılmıştı, sanki dünya salt onun için dönüyordu. Bilimsel keşifler, son bir yüzyıl içinde insanı tepesinde yerleştiği ve aklıyla, duygularıyla, bencilliğiyle, yarattığı ehramın tepesinden indirtti. Sonradan insan bir acı gerçekle karşılaştı ve üstün, çok belirli şartlar altında belirli değişimlerden geçen ve evrimleşen doğal bir yaratıktan başka bir şey olmadığını öğrendi.

En son ve en ciddi bilimsel araştırmalara göre; insan, maymundan inmedir. Peki, evrim süreci nasıl gerçekleşti? İnsan, maymundan türediyse yüzbinlerce yıldan beri varolan maymun türleri neden benzer bir evrimden geçmediler? Nasıl olur da, diyelim bir milyon yıl içinde, maymun-insan'ın 400/500 sm³ lük beyni, % 400 gibi olağanüstü bir aşama ile şimdiki 1.600 sm³'ü geçmiştir?

Bu sorulara çeşitli cevaplar verildi ve verilmektedir. Son aylarda yayımlanan bir eserde Macar bilim adamı Oscar Kisse Maertih, uzun araştırmalar'dan, dünyayı dolaşıktan, fosilbilimi

ve en ilkel toplulukları inceledikten sonra şöyle bir sonuca varmıştır:

«Daha sonra insan olan hayvan bilinçli bir şekilde beynini kullanmıştır. İnsan, beyinlerini yemek için yanındakileri öldüren dünyanın tek canlı yaratığıdır. Bunu yapmayan insan ırkı yok: bütün insanlar, her kıtada ve istisnasız olarak kafatası avcısı ve yamyam olmuşlardır. İnsan öncesi yaratıklar bir milyon yıl önce buna başlamışlar ve «insan olma» süresi devam ettiğince sürdürmüşler. Bu âdet'ten 50.000 yıl önce ayrıldılar.»

Esrar zincirini aydınlatabilecek unsurları, ihtimalleri düşünerek şu Alternatifler üzerinde durulabilir:

1) Kayıp bir ırk.

2) Uzaydan gelme öncü eğitimciler.

Kuşkusuz bu iki alternatifi bir araya getirmek mümkündür. Şöyle ki: Kayıp ırk dediğimiz Uzaydan gelme Tanrıların ilk eğittiği ırk ya da, ille Uzaydan ve Tanrı adı altında mitoslara ve efsanelere giren dünyadışı yaratıklardan kurtulmak istiyorsak bize bilgiyi bırakmış olan ve izleri varolan bir ırk olabilir.

Varsayma dayanan, eğitilmiş ya da eğitilmemiş, bir ırk'ı öne sürmekle neyi çözümlemiş oluruz? İnsan denilen yaratığın gerçek serüvenini değil tabi. Aksine onu bir kat daha zorlaştırmış oluyoruz. İnsana tarih'in öngörmediği yeni boyutlar malederek buna karşılık açıklanmayan

bir hayli esrarların bağlanabilecekleri bir çıkış noktası elde ediyoruz.

Ya Uzaydan gelme Tanrılar? Amaç, utopyalar yaratmak, kurtuluşu dışardan beklemek değil. Esrarları gerçeklere bağlamak olduğundan Uzaydan gelenleri de bunca iz ortada iken bir tek kalemde silemeyiz. Aslında dünyanın her tarafında bu tür sorularla uğraşmakta olan bilim adamları, araştırmacılar ve konu ile ilgilenenler çok uzun bir yolun başlangıcında olduklarını biliyorlar. Bugün yapılabilen tek şey sorunları ciddiye almak ve araştırmayı yılmadan sürdürmektir. Tabii, zaman zaman yanlışlıklar işlenecek, büyük ümitler doğuran olaylar denetlenecek, uçta görüşler türeyecek ve yeni belgeler eski belgelerin değerini sarsacak. Bütün bunlara karşılık önemli olan, sorunları ciddiye almak, günlük yaşantımızın dar çerçevesinden çıkıp kendimizi evrenin karşısında koymak ve aklımızı bulanıran her soruyu kendi kendimize sormaktır.

BİTTİ

**Giovanni
SCOGNAMILLO**

"Dünyamızın Gizli Sahipleri" yazarı

UZAYDAN GELDİLER

Amerika'da, Fransa'da, İzlanda'da, Güney Amerika'da ve hatta Türkiye'de yüzlerce insan, BİLİNMEYEN UÇAN NESNELER'le karşılaşmışlardır. Bu insanlar, DÜNYA DIŞI YARATIKLAR'ı gerçekten görmüşler ve onlarla konuşmuşlar mıdır? Bazıları gerçekten Dünya Dışı Gezegenler'e gitmişler midir? "Dünyamızın Gizli Sahipleri"-nin yazarı Giovanni Scognamillo, bu yeni kitabı "UZAYDAN GELDİLER"de bütün bu sorulara somut karşılıklar arıyor. Türlü belgeler, türlü tanıklar, sayısız incelemeler ve sayısız kitaplar aracılığıyla alınan bu karşılıklar sizleri yine şaşırtacak, yine derin kuşkulara yöneltecektir.

250 TL.